MƏNİM FƏLSƏFƏM

Düyünlü sözlərdən heç gəlməz xoşum,
Aydın həqiqətdir mənim fəlsəfəm.
Vətənə, millətə, qardaş ellərə
Dərin məhəbbətdir mənim fəlsəfəm.

Dumanlı arzular, xam xəyal deyil,
Şan-şöhrət uğrunda qalmaqal deyil;
Fitnə-fəsad deyil, puç amal deyil,
Haqdır, ədalətdir mənim fəlsəfəm.

Mən çox bəlalara gərmişəm sinə,
Haqqı yazmamışam heç vaxt tərsinə.
Ulu babaların yaxşı irsinə
Əbədi hörmətdir mənim fəlsəfəm.

Mənasız ədavət nəyimə gərək,
Dar gündə mal-dövlət nəyimə gərək,
Acizlik, ətalət nəyimə gərək,
Hünərdir, cürətdir mənim fəlsəfəm.

Xalqımın şöhrəti tutub cahanı,
Odur dilimdəki mahnımın canı.
Məslək düşməniylə döyüş zamanı
Yalnız rəşadətdir mənim fəlsəfəm.

Gərək son verilsin hər fəlakətə,
İnsanam, düşmənəm zülmə, vəhşətə;
Azadlıq aşiqi bəşəriyyətə
Can-başla xidmətdir mənim fəlsəfəm.

236819

Zəhmətsiz bir ömrün nə mənası var?
İnsana zəfərsiz yaraşmaz vüqar.
Qardaşa, yoldaşa, dosta etibar,
Düşmənə nifrətdir mənim fəlsəfəm!

OLMASAYDI

Dinməzdi mahnım mənim, gəlməzdi şerim cana,
Günəş bayraqlı min-min səhərim olmasaydı,
Çinar kimi qol-budaq atmazdım dörd bir yana,
Bakıtək bir qəhrəman şəhərim olmasaydı.

Çaşbaş olub qalardım mən yollar ayrıcında,
Gözəl ana yurdumun torpağında, daşında.
Qanım kimi qaynayan bulaqların başında,
Açılan süfrələrdən xəbərim olmasaydı.

Yaramı qara gündə mahnılarımla sardım,
Dalğaları avartək bu əllərimlə yardım.
Mən ürək sözlərimi hara, hara yazardım,
Milyon-milyon ürəklər dəftərim olmasaydı!

Könüllərdən silinib adım unudulardı.
Ürəyimə dünyanın qəm-qüssəsi dolardı.
Payız çiçəkləritək mahnılarım solardı,
Zəhmətimin sonunda zəfərim olmasaydı.

Gənclər sahil boyunca xəyala dalardımı?!
Mənim şeirlərimdə bu ahəng olardımı?!
Gözəllərin gözləri maviyə çalardımı
Şəhərimin aynası Xəzərim olmasaydı?!

Ürəyimdən keçəni açıq deyim sizə mən:
Gəncliyimdən vurğunam günəşli gündüzə mən,
Çıxmazdım el içinə, görünməzdim gözə mən,
Beş-üç nəzərə çarpan əsərim olmasaydı!..

Çoxdandır bir vüsalın sevdası var başımda,
Yaxşı bilir bu sirri dostum da, qardaşım da.
Mən cavan görünərdim inanın bu yaşımda.
Dərdli Arazla bağlı kədərim olmasaydı!

Xalqımçün qazanmışam şöhrəti mən, adı mən.
Eşqimdən yaratmışam bu gözəl həyatı mən.
Mahnılarla bəzərdim bütün kainatı mən,
Bir gün torpaq altına səfərim olmasaydı!

GECƏNİN ROMANTİKASI

Bu yatmış küçələrdə bu gecə mənəm ayıq,
Mənəm addımlarımla bu sükuta yaraşıq.
Deyil yalnız bu gecə, bir çox gecələr belə,
Çıxaraq küçələrə gəzirəm gülə-gülə.
Yeriyirəm – xəyalım, ürəyim, beynim atəş, –
Sonsuz nəşə duyuram, bu sonsuz gəzhagəzdən
Ayaqlar silməsinlər deyə, qurudur günəş –
Küçələrə yazdığım şerimi səhər tezdən.
Bu gecə təkbaşıma gəzirəm küçələri;
Baxıram birləşmədən gözlərimin çəpəri.
Yeriyirəm, şerimi ötərək dodaqaltı.
İşığam qaranlıqda, deyiləm bir qaraltı.
Bu ulduzlu, bu aylı, bu ilhamlı gecədə
Yeriyirəm, mənimlə yeriyir bu gecə də...
Yurdumun addımından geri qalmır addımım,
Ulduzlar rəqs edirlər dövrəsində adımın...
Yeriyirəm, əməlim əlimdə fanar kimi,
Baxışımla səmanı kəsirəm bir nar kimi.
Qəlbim od alsın deyə, uduram ulduzları,
Şerimin köhnə dostu, göz vuran ulduzları
Mənəm addımlayaraq sürüyən öz kölgəmi,
Mənəm gənc ürəyimdə daşıyan, gənc ölkəmi.
Bu ulduzlu, bu aylı, bu ilhamlı gecədə
Yeriyirəm, mənimlə yeriyir bu gecə də...
Evlərin qapısında göz qırpa-qırpa yanan

Elektrik lampası deyil, misralarımdır.
Ta uzaq pəncərədən qılınc kimi uzanan
İşığın pərvanəsi mənim öz dildarımdır!
Bilirəm ki, sevgilim baxaraq yollarıma,
Nigaran gözləriylə hər an gözləyir məni.
O bu saat görməyir ulduzu da, ayı da,
Bir xəyal aləmində sanki izləyir məni.
Başqa bir pəncərədə mənim şair yoldaşım,
Bir baxınız, dayamış başını masasına.
Deyir ki, söz tap, başım, deyir ki, söz ver, başım
Ölməz sözlər gərəkdir ölməzlər dünyasına!..
Başqa bir pəncərədə fikrə dalmış mühəndis,
Gələcək buruqların nəqş edir cizgisini.
Bir daha güldürməkçün bu yurdun güzgüsünü
Yerlərin alt qatında arayır qızıl dəniz.
Bu ulduzlu, bu aylı, bu ilhamlı gecədə,
Yeriyirəm, mənimlə yeriyir bu gecə də...
Artıq mən sahildəyəm... bu sahil mənə tanış,
Bu sahil mənə yaxın, bu deyil bir aldanış...
Mən də ilk gəncliyimdə, ilk bahar səmasını
Öz sevgilimlə birgə seyr etmişəm bu suda.
Udaraq salxım-salxım dənizin havasını,
Durmuşam sevgilimçin bu sahildə pusquda,
Bəsdir bu qədər gəzdin, dedim özüm özümə,
Gecə görəsən, qulaq asacaqmı sözümə?
Gecənin qulağına: "Gündüz gəlir, qaç!" – dedim.
– Sevgilim, günəş doğur, pəncərəni aç! – dedim!

AZƏRBAYCANA GƏLSİN

Vətənimin seyrinə çağırıram elləri,
Sərvət görmək istəyən Azərbaycana gəlsin!
Bəzənib başdan-başa şəhərləri, kəndləri
Cənnət görmək istəyən Azərbaycana gəlsin!

Qanımızda dövr edən sədaqətdir, sədaqət,
Günəşdən də parlaqdır gözümdə bu həqiqət.

Dostuna, qardaşına təmənnasız məhəbbət,
Hörmət görmək istəyən Azərbaycana gəlsin!

Gözəlliklər Vətənə gözəllərindən gəlir,
Dostluğun-qardaşlığın təməllərindən gəlir,
Könüllərin müqəddəs əməllərindən gəlir,
Qüdrət görmək istəyən Azərbaycana gəlsin.

Saysız qəhrəmanların
Qurub yaradanların,
Qocasında, gəncində, bu sadə insanların
Şöhrət görmək istəyən Azərbaycana gəlsin!

Payızında, qışında, baharında, yazında
Dinir dostluq nəğməsi könüllərin sazında.
Sabaha addımlayan mərd oğlunda, qızında
Qeyrət görmək istəyən Azərbaycana gəlsin!

Zavalsızdır ömürlük qoynundakı bağça, bağ,
Məhəbbəti, şöhrəti dolaşır oymaq-oymaq,
Al bayraqlar altında alnıaçıq, üzüağ,
Millət görmək istəyən Azərbaycana gəlsin!

ANA ÇÖRƏYİ

Bu bağın başqa gözəllikləri var,
Boylanıb incə çiçəklər, otlar.
Oxşayır bir daha şair gözümü,
Burda sərbəst sanıram mən özümü.
Günəşimdən yenə qüvvət alıram,
Nə verirsə bu təbiət, alıram.
Neçə aydır ki, şəhərdən uzağam,
Su, hava, meyvə cəhətdənsə toxam.
Deyirəm mahnı yaşıl meynələrə,
Üzümü bəlkə bu yay bollu verə!
Yaşamaz, olmasa insanda inam,
Hələ sağdır qoca, ağbirçək anam.

Əlləşir eşq ilə mətbəxdə yenə...
Qocalar gəlməsələr bağ yerinə
Bir çox işlərdə biz aciz qalarıq,
Nə deyim, dadlı yeməksiz qalarıq.
Ana! Hər yerdə yetirsən köməyə,
Bələdəm sən bişirən hər xörəyə.
Yenə düşmüş başıma isti çörək,
Sözümü sən yerə, gəl, salma görək.
Ana can! Təndirə doldur odunu
Seyr edək təndirinin gur odunu.
Çək, tez ol kibriti, yansın təndir,
Bir qızıl rəngə boyansın təndir.
Göyə qalxsın bacamızdan tüstü,
Yığılaq dövrənə axşamüstü.
Qulaq as gör sənin ilkin nə deyir:
Sən məhəbbətlə yoğurduqca xəmir
Bu işindən, ana, ləzzət alırıq,
O arıq əllərə heyran qalırıq!
Kəs, totuq kündələri, düz tabağa,
Canımız qoy sənə olsun sadağa.
Sənə zəhmətsə də, tez kündəni yay,
Yay, naxış vur, ana can, təndirə yap.
Yox, yanıldım, mənə bir an qulaq as,
Bəzə ancaq onu xaşxaşla bir az.
Bənzəsin bir qədər ulduzlu göyə,
Hər görən söyləsin əhsən çörəyə!
Görürəm kündələrin bolluğunu,
Gey qalın əlcəyini, qolluğunu.
Qoyma od qarsalasın əllərini,
Bağla yaylıqla dümağ tellərini.
Qoy bizim həsrətimiz tez bitsin,
Nə olar, bir neçəsi küt getsin.
Yenə canlansın uşaqlıq çağımız,
Gəzsin əllərdə qızıl qazmağımız.
Elə bil körpə uşaqdır oğlun,
Fərəhindən uçacaqdır oğlun!
Ana can! Kibriti çək, umsunaram,

Təndirin yanmasa, bil, mən yanaram.
Çarə tap bəslədiyim arzulara,
Çörəyin yaxşı bişəndən sonra
Bürüyüb əsgiyə bir şorbalığı
Onu basdır külə, təndirdə bişir.
Oğlunun xalqa əyandır qılığı.
Salaram yoxsa uşaqlartək həşir.
Yeyərik şorbalıq üstündən üzüm,
Sənə qurban olum ancaq mən özüm.
Sənə zəhmətsə də tez kündəni yay,
Yay, naxış vur, ana can, təndirə yap.
Gəlir ondan ana torpaq ətri,
İncə güllər bitirən bağ ətri.
Ətri gəldikcə bizim burnumuza
Daha çox bağlanırıq yurdumuza.
Onu öpdükcə gözüm, həm dodağım
Bərk durur, yerdən üzülmür ayağım.
Sən keçərkən, ana, təndir başına,
Baxıram qartək ağarmış saçına,
Anıram qəmli keçən gəncliyini.
Görmədik onda sənin dincliyini.
İndi sən barlı ağacsan, başı dik,
İftixar et, ana can, biz səninik!
Sən çətinliklərə göstərmədin üz,
Anasız olmasın heç bir günümüz.
Ana! Süfrəntək açıqdır ürəyin,
Hər zaman bolluca olsun çörəyin!
Ana can! Təndirə doldur odunu,
Seyr edək təndirinin gur odunu!

ANA VƏ POÇTALYON

Dörd ay vardı, ananın gözləri yol çəkirdi,
Başqa bir dərdi yoxdu, oğul dərdiydi dərdi.
Sorurdu: – "Balam hanı?" – Hər cəbhədən gələndən;
Ondan xəbər gəlməyir, xəbər gəlir öləndən.

Yerəmi batdı oğlum, göyəmi çıxdı oğlum?
Bəlkə mən yanılmışam, əzəldən yoxdu oğlum?!
El bilir, uşaqlıqdan o naxələf olmayıb,
Ürəyimə damıb ki, oğlum tələf olmayıb...
Səbəb nədir ki, yazmır anaya bircə kağız,
Oğul, oğul, – deməkdən qabar oldu dil, ağız!
Qəlbindəki ilk yara tazaydı, bu ilkiydi;
Onu bu hala salan nobarıydı, ilkiydi.
Qalxırdı yatağından dan yeri söküləndə...
Hər qapı açılanda, hər qapı döyüləndə,
Dikilirdi ananın gözləri bir nöqtəyə.
Sevinirdi: – "Oğlumdan bəlkə məktub var!" – deyə.

Dörd ay vardı, ananın gözləri yol çəkirdi,
Başqa bir dərdi yoxdu, oğul dərdiydi dərdi.

Tanımayan tapılmaz məhlədə poçtalyonu,
Hamı istərdi onu, hamı sevərdi onu.
Onu tanıyırdılar adamlar addımından,
Bir bayramda çantası dolu gəldiyi zaman.
Anaya şad xəbərlər gətirmişdi vaxtilə,
İndi kağız almayan ana gələrək dilə,
Söylədi poçtalyona bir neçə acı kəlmə:
"Məktub olmasa, bir də sən bu həyətə gəlmə!"
Poçtalyon söz demədi, dilsiz dayanıb durdu,
Elə bil dağ başında onu ildırım vurdu...
Ananın gözlərində sual gördü bir yığın,
Başını yerə dikib dayandı xeyli dalğın.
Sinəsini ötürüb sonra küçəyə çıxdı,
Fikirlər, düşüncələr həssas qəlbini sıxdı.
Deyirdi öz-özünə: – ananın haqqı vardır,
Geniş dünya oğulsuz onun qəlbinə dardır...

Dörd ay vardı, ananın gözləri yol çəkirdi,
Başqa bir dərdi yoxdu, oğul dərdiydi dərdi.

Günlər keçdi... poçtalyon bu həyətə girmədi,
Ana, gözüylə onu çox aradı, görmədi.

Bütün həyətdəkilər öyrənmişdilər ona,
Hamı dedi: "Görəsən nə oldu poçtalyona?!"
Bu qoca poçtalyon da anaya bir dərd oldu;
Yolunu gözləməkdən hər gün gözü dörd oldu.
Heç olmasa poçtalyon bu həyətə gələndə,
Məktub alan qonşular sevinəndə, güləndə,
Oğlunu xatırlayıb sevinirdi ana da –
Sevincindən hamının pay düşürdü ona da.
Ana düşündü: "Bəlkə qəlbini qırdım onun,
Kim bilir nə gəlibdir başına poçtalyonun...
Bəlkə onun da oğlu qanlı döyüşlərdədir,
Kim bilir, bəlkə o da mənimlə bir dərddədir...
Xəstədir, baxan yoxdur bəlkə də poçtalyona,
Evlərini bilsəydim, bir baş çəkərdim ona.
Bundan artıq nə gələr, nə gələr ki, əlimdən?!
Kaş ki o sözlər mənim çıxmayaydı dilimdən!
Məktub gətirməsə də, qoy gəlsin, görək onu,
Sevir bir ana kimi bu dərdli ürək, onu..."
Dərdli ananın artdı indi birə on dərdi,
Bir doğma oğul dərdi, bir də poçtalyon dərdi...

Bir gün küçə qapısı açıldı çox sürətlə,
Qonşular çıxdı evdən təəccüblə, heyrətlə.
Gördülər ki, poçtalyon əlində məktub gəlir,
Elə bil caynağında qartal ov tutub gəlir.
Aldılar bir qırpımda poçtalyonu dövrəyə,
– Məktub kimədir? Söylə, niyə dinmirsən, niyə?
Zilləyib gözlərini ananın gözlərinə,
Poçtalyon qanad taxdı öz şirin sözlərinə:
– Bundan neçə gün əvvəl məndən küsən, inciyən,
"Məktub olmasa, bir də bu evə gəlmə!" – deyən
Mərhəmətli, möhtərəm anayadır bu kağız!..
Hamı bir səslə dedi: "Gözlərin aydın, ay qız!"
Ana, gözləri yaşlı, ətir saçdı dilindən,
Tez öpdü poçtalyonun məktub verən əlindən...

SÜLEYMANAM, DƏYİŞMƏRƏM

Könül necə sevinməsin, bahar gəlib, bahar gəlib,
Gəzib diyar-diyar gəlib.
Gəlib əlində lalələr,
Şəfəq dolu piyalələr.
Gəlib ətir səpə-səpə,
Vətənimin torpağını öpə-öpə
Vəcdə gəlsin mavi Xəzər,
Səhər-səhər
Dalğalansın yurdumun al bayraqları,
Mahnılarla qönçələnsin gözəllərin dodaqları.
Bahar gəlib mahnımıza, şerimizə,
Kim öyünməz, olsa bizim yerimizə?!
Vətənimin bahar dilli bir kolxozçu Leylasını,
Qan ləkəli,
Təhlükəli
Sarayların qoşun-qoşun Leylasına dəyişmərəm!
Yeni sovet şerimizin bir bəndini, mənasını
Xaricdəki adı böyük,
Zəmanənin üstünə yük
Milyon-milyon kitabların mənasına dəyişmərəm
Xəzərimdə zəfər çalmış bir neftçinin gülüşünü
Böhtan atan,
Yalan satan
Dodaqların gülüşünə dəyişmərəm.
Bizim gözəl dünyamıza bir körpənin gəlişini
Açıq deyim,
Çox sevdiyim
İlk baharın gəlişinə dəyişmərəm!
Öz evimdir vətənimin hər bucağı,
Könülaçan bahar çağı
İlhamıma qanad verən,
Həyatıma həyat verən
Sevgilimin camalını günə, aya dəyişmərəm!
Bahar adlı dünyamızı yüz dünyaya dəyişmərəm!
Bir dost kimi gəzir yenə bahar doğma diyarımı,

Bu varımı dünyadakı bütün vara dəyişmərəm!
Xoşbəxt ana vətənimdə candan gülən baharımı,
Yad ellərdə qan ağlayan min bahara dəyişmərəm!
Bilir vətən, bilir anam, dəyişmərəm,
Dəyişmərəm, Süleymanam, dəyişmərəm!

MƏNSİZ

Bir gün bu dünyadan köçəcəyəm mən,
Ulduzlar, ay, günəş doğacaq mənsiz.
Hicran şərbətini içəcəyəm mən,
İnsanlar həyata baxacaq mənsiz.

Həyat uzanacaq uzun yollarda,
Gəzəcək dünyanı qış da, bahar da.
Yağış da, dolu da, quşbaşı qar da
Göydən yer üzünə yağacaq mənsiz.

Ziyansız əsəcək yellər, küləklər,
Torpaqdan qalxacaq güllər, çiçəklər.
Lalətək güləcək qəmsiz ürəklər,
Gur çaylar, bulaqlar axacaq mənsiz.

Fərqi olmayacaq kəndin, şəhərin,
Ömrü xoş keçəcək bütün bəşərin.
Şanlı zəfərlərin, böyük günlərin
İgidlər əlini sıxacaq mənsiz.

Bəxtini bəxtimdə görəcək aləm,
Silinib gedəcək lüğətdən ələm.
Vətən torpağını, əlində qələm,
Şairlər seyrana çıxacaq mənsiz.

Mən gözəl dünyadan köçmürəm nakam,
Gözümün işığı o təkcə balam –
Ellər gözəlindən alaraq ilham,
Barmağına üzük taxacaq mənsiz.

Ağ günlər sürəcək bu doğma ellər,
Sevib-seviləcək azad könüllər.
Gənclərin qəlbini nazlı gözəllər
Yenə eşq oduna yaxacaq mənsiz.

DOST KİMİ, QARDAŞ KİMİ

Meşədə quşlar artıq oxumur kef-damaqlı,
Günəş üstdə bulud var göz üstündə qaş kimi.
Payız gəlib... çəmənlər görünür qaşqabaqlı,
Hərdən yağış çiləyir torpağa xaşxaş kimi.

Cığırların al-əlvan, rəngbərəngdir örtüyü,
Havalara sovrulur yuvalardan quş tükü.
Görünür gözlərimə palıdların kötüyü
Bərkə-boşa dözümlü qaya kimi, daş kimi.

Sabah yəqin hər tərəf bürünəcəkdir qara,
Qoynu çəmənli dağlar, dözməkçün soyuqlara,
Qışdan sonra bir daha qovuşmaqçın bahara –
Verəcəkdir baş-başa dost kimi, qardaş kimi.

Uca dağlar qoynunda – Lerikdəyəm mən yenə,
Payız öz nəfəsiylə qəm gətirib gülşənə.
Hərdən günəş doğanda, görünür aydın mənə –
Savalanın təpəsi çalpapaqlı baş kimi.

Canlanır göz önümdə hər an başqa mənzərə,
Yağan yağış altında yuyunduqca dağ-dərə –
Yarpaqların ucundan damcılar düşür yerə
Gözdən axan yaş kimi.

Qış qapını kəsdirib yurd salacaq bu yerdə,
Küləklərin mahnısı qalxacaq pərdə-pərdə.
Şaxta baba əliylə bütün pəncərələrdə
Min naxış çəkəcəkdir mahir bir nəqqaş kimi.

Gün gah çıxır, gah batır, sıxır qəlbimi hicran,
Yürüyür dağlar üstə buludlar karvan-karvan.
Yol çəkən gözlərimi çəkmirəm Savalandan.
Qanı qanımdan olan qardaşım Balaş kimi!

YERİNİ VERƏ BİLMƏZ

Mən əlləri qabarlı bağbanam vətənimdə,
Bağçamın güllərini yad əllər dərə bilməz.
Gəzişir candan əziz sevgilim gülşənimdə
Eşqimin cəlalını kor gözlər görə bilməz.

Ürəyimin gözüdür kainata pəncərə,
Qəlbimə həkk olunur gördüyüm hər mənzərə,
Dünyanın mahnıları oxunsa milyon kərə
Bir ana laylasının yerini verə bilməz.

MƏKTUBA CAVAB

Elin ağsaqqalıdır, şairimiz etsə qəbul.
Şerimi töhfə kimi sadə o insana verin.
Nəğmə bayraqdarı dolmuş yaşa, İzzətoğlu,
Dağların qüvvəsini bir də Süleymana verin.

Adəm İzzətoğlu

Oxucum, dinlə mənim sadə ürək sözlərimi,
Üzü ağ, alnı açıqlarla bu gün fəxr edirəm.
Daha parlaq sabaha zilləmişəm gözlərimi,
Doğru bir yolda səfərbər kimiyəm, yol gedirəm.
Millətimdir, vətənimdir mənim ilham dayağım,
Yaşa dolsam da, bu könlümdə bahar çağları var.
Qocaman bir ağacam, bəhrəlidir hər budağım,
Ehtiyatımda hələ nəğmə, şeir dağları var.

MÜƏLLİM

Müəllimlik müqəddəs bir sənətdir həyatda,
Müəllimin hər sözü həqiqətdir həyatda.
Üz-gözü, pal-paltarı mürəkkəbli körpələr,
Çırpınan ürəkləri xoş mətləbli körpələr,
İlkin vətən sözünü müəllimdən öyrənir,
Mənliyini, özünü müəllimdən öyrənir,
Başım ağarıbsa da, deyilsəm də mən cavan,
Yanımda bir müəllim adı çəkilən zaman
Tez ayağa qalxıram bir məktəbli uşaqtək, –
Müəllimə həmişə, hər yerdə hörmət gərək.
Müəllim də anadan müəllim doğulmayıb,
Müəllimin özü də müəllimsiz olmayıb.
Deyirəm, kaş təzədən bir məktəbli olaydım,
Barmaqları ömürlük mürəkkəbli olaydım.

ƏLİN YANDI, DİLİN YANDI

"Məni candan usandırdı,
Cəfadan yar usanmazmı?
Fələklər yandı ahimdən,
Muradım şəmi yanmazmı?"

Füzuli

Kim öz dövründə yazmışsa vətəndən, bir də millətdən
Ürəklərdə ona heykəl ucaldar xalq, məhəbbətdən.
Füzuli! Ey böyük insan, vətəndi, eldi istəklin,
Bununçün göz önümdən heç çəkilməz surətin, şəklin.
İkinci məskənin, şair, uzaq ellər, İraq oldu.
Deməz bir kimsə: "Xalqından gözün, könlün iraq oldu"
Azərbaycanlı şairtək uzun illər yanıb odda
Vətənsiz olmadın bir an, ömür sürdünsə Bağdadda.
Baxıb şair gözünlə, aldın ilham şux gözəllərdən,
Gözəllərçün ucaltdın bir gözəl heykəl qəzəllərdən.
Ürək dərdin deyildi güllərin, bülbüllərin dərdi,

Sənin öz doğma dərdindi o məzlum ellərin dərdi.
Nə taxt saydın, nə tac saydın, əyilmək bilmədin, şair,
O sərt üzlü zəmanəndə doyunca gülmədin, şair.
Sənin şerində ey ustad, bilən varmı nə hikmət var?!
Toxunduqca ona, sındı qılınclar, nizələr, oxlar.
Öz ömründə bilir ellər, nələr çəkdin, nələr gördün,
Saray məclislərində çox qəribə səhnələr gördün.
Qələm aldın ələ, heyhat şikayətdən əlin yandı,
Vətənçün qoşduğun mahnıyla od tutdu, dilin yandı.
Səadət istədin xalqa, onun uğrunda əlləşdin,
Özünsə qəmli mahnınla bəla taxtında əyləşdin.
Füzuli! Dost ərəblər də səni saxlar müdam yadda,
Qılınc çaldı azadlıqçın sənin şerin də Bağdadda.
Bu aləmdə vəzifəylə tanınmaz, bəllidir insan,
Hanı, tarixdə qalmışmı xəlifə, xan, vəzir, xaqan?!
Oyan baş qaldır, ey şair, qara baxtın oyanmışdır,
Min əfqan etdiyin yerdə azadlıq şəmi yanmışdır,
Əlim çatsaydı, mən burdan səni bərk-bərk qucaqlardım.
Yolum düşsəydi, həsrətlə gəlib qəbrində ağlardım.
Qanın qaynar qanımdandır, canınsa öz canımdandır,
Yenə şerinlə min illər könüllərdə çıraq yandır!
Qocalmaq bilmədi, dünyada hər kəlmən cavan qaldı,
Min ordu məğlub oldusa, sənin şerin zəfər çaldı.
Cavan şairlərin, ustad, göz ol üstündə, dirçəlsin
Mənim şerimsə izninlə bir az kölgəndə dincəlsin!

SÖHBƏT

Bağışla, dostum – hecabaşı sərgili vəznim,
Şerimin köməkçisi, əziz sevgili vəznim,
Elimin yadigarı, səndən üz çevirmərəm.
Səni döndərib külə küləklərə vermərəm.
Sən mənim ilk eşqimin ilk dilmancı olmusan,
Şerimin şəhərində dəyirmançı olmusan.
Məndən ayrılmamısan, nə düyündə, nə yasda,
Mənə yelkən olmusan, həm Kürdə, həm Arazda.

Şahidsən qəlbimdəki bütün sevincə, dərdə,
Birgə addımlamışıq, ölümlü cəbhələrdə.
Əbədidir sənlə kəsdiyim bu duz-çörək,
Kim deyir köhnəlmisən, daha deyilsən gərək?!
Keçməz bu iftiralar?!
Şerimizdə azmıdır adınla ixtiralar?!
Könlümün istəyilə səslənirsən, dinirsən,
Gah ipəyə dönürsən, gah dəmirə dönürsən.
Vaxtilə cürətinlə,
Tükənməz qüdrətinlə,
Nəbinin, Koroğlunun dilində səslənmisən,
Döyüşlərdə silahtək əlində səslənmisən,
Ey ulu babalardan bizə xəbər verən dost,
Vidadini, Vaqifi, Ələsgəri görən dost,
Başqa vəznlər də var,
onları danmıram mən,
Böyük zəmanəmizə gərəksiz sanmıram mən.
Mən nə əruza yadam,
nə də sərbəstə yadam,
Sənsən ən çox sevdiyim, bu, deyil mənim xatam.
Vəznlər arasında sənin başqa yerin var,
Aylı, ulduzlu gecən, günəşli səhərin var,
Nə deyim bundan artıq, hamınız gərəksiniz
Ürəyimizdən qopan sözlərə dirəksiniz.
Hər gün mənim oturub-durduğum sənsən, heca,
Xalqımızın yanında başın ucadır, uca.
Çox da yaşa dolmuşam, yenə döyüşlərdəyəm,
Döyüşlərdə sanma ki, axırıncı yerdəyəm
Qoy sənin şan-şöhrətin səngərim, bürcüm olsun!
Səni göz bəbəyimtək qorumaq borcum olsun!

MƏNİM YOLDAŞIM GECƏ

İlk sözüm qoy bu olsun, gözəldir mənim gecəm,
Gecəmin ovcundadır hər meydanım, hər küçəm.
Görünmür tanış-biliş.
Kəsilib gediş-gəliş.

Yatır arxası üstə asfalt yollar, səkilər,
Milyon, milyon insanla görüşəcəkdir səhər.
Vurulmuşam gecəmin mən bu gözəlliyinə
Şəhər sakitdir yenə.
Xəzərin qoynundakı coşqun ləpələr yatır,
Beşiklərdə dodağı südlü körpələr yatır.
Körpülərdə gəmilər dayanmışdır yan-yana,
Sabah düşəcək yola Volqaya, Həştərxana.
Yatır zəhmət ordusu, biləkləri dincəlir,
Ürəkləri dincəlir.
Yatır, yenidən səhər iş başına gedəcək,
Qəlbindəki müqəddəs arzusuna yetəcək.
Hər tərəfdə bir sükut, sükutun lap yeridir,
Sükut mənim gecəmin nəğməsidir, şeridir.
Sənə şeir yazmağa qarışdı başım gecə,
Bir az da mən dincəlim, əziz yoldaşım gecə!

KEÇDİYİM YOL

Qaranlıq, işıqlı yollardan keçmişəm,
Hər günü eşqimlə vurmuşam başa mən.
Bu yolu qəlbimin gözüylə seçmişəm,
Min gözəl arzuyla dolmuşam yaşa mən.

İnsana həmişə gərəkdir, gərəkdir,
Diləklər, diləklər.
Mahnıma bəzəkdir, şerimə ürəkdir –
Ürəklər, ürəklər.

Yadımdan çıxmayıb anamın laylası,
Atamın sindanı dindirən çəkici.
Döyülən dəmirlər, mahnımın mayası –
Şirağız ocağın qızaran kərpici.

Çətindi dövranı dəyişmək beş günə,
Gül, çiçək görmədi beşiyim, çarpayım.

Səadət naminə, azadlıq eşqinə
Güllələr altında çalındı laylayım.

Hələ də dillənir dünənki şəhidlər
Qəlbimdə alovu sönməyən ağrımda.
Əzizdən əziztək yaşayır igidlər,
Bağrımda, bağrımda.

Deyirəm sinəmdə yaralar görməyim,
Yollarda, yollarda.
Deyirəm bir daha qaralar görməyim
Qollarda, qollarda.

Bakımız, Şamaxı, Naxçıvan, Qarabağ...
Tarixə bu adla yazılıb şöhrətim.
Necə fəxr etməyim, həmişə üzüağ,
Məclislər başında əyləşir millətim.

Çox gözəl bilirəm, qəlbimdə bircə an
Bu odu sönməyən məhəbbət nədəndir!
Həyatım, varlığım, hər zaman, hər zaman –
Vətəndir, vətəndir, vətəndir, vətəndir!

NƏ BİR ÖLÜM OLSUN, NƏ BİR QAN OLSUN

Xəzər sahilində gəldim dünyaya,
Daşıdım yükünü ağır illərin.
Amansız ölümü almayıb saya,
Çıxdım qarşısına qara yellərin.
Dəydi daşdan-daşa başım min kərə,
Mən geri dönmədim, irəli getdim.
Beynim də, qəlbim də döndü səngərə,
Məslək vuruşunda kamıma yetdim...
Zülmət dünyasına çəkib pərdə mən,
Qazandım bəxtimi döyüşlərdə mən.

Qəlbimdə beşguşə bir ulduz hördüm,
Hər şeyi, hər yeri qırmızı gördüm.
Bayrağım qırmızı, özüm qırmızı,
Könül dəftərimdə sözüm qırmızı.
Bu gözəl həyatda dövlətim, varım,
Ömrümün bəzəyi yeni baharım –
Ana vətən adlı xəzinəmdədir,
Böyük məhəbbəti bu sinəmdədir.
Hər səhər görürəm üfüqlərdə mən –
Qızarır dan yeri şeirlərimtək.
Canımdan əzizdir mənimçün vətən,
Bir an da vətənsiz vurmayıb ürək.
Gənclik həvəsiylə, ey könül, öyün,
Keçilməz yollardan keçirəm yenə.
Şeirlər, mahnılar yükümlə hər gün
Ürəkdən-ürəyə köçürəm yenə.
Ötdükcə fəsillər, ötdükcə illər
Gəlir dünyamıza təzə nəsillər.
Onlar eşqimizdir, həvəsimizdir,
Böyük qurğularda əvəzimizdir.
Deyirəm, ömrümüz görməsin xəzan,
Nə bir ölüm olsun, nə bir qan olsun.
Vaxtında dünyadan köçdüyüm zaman
Kəfənim qırmızı parçadan olsun.

ÜÇ-DÖRD KƏLMƏ

Oğul, bu dünyada şan-şöhrət, ad-san
Hünərlər göstərən qəhrəmanındır.
Bəli, üzüağlıq, alnıaçıqlıq,
Zəhmətdən doymayan mərd insanındır.

Ozanı olduğum bu gözəl vətən,
Heyranı olduğum bu gözəl vətən,
Qurbanı olduğum bu gözəl vətən
Sənin xəzan bilməz gülüstanındır.

Dünya beşgünlükdür deyənə yazıq,
Döşünə-başına döyənə yazıq.
Çörəyi zəhmətsiz yeyənə yazıq,
Həyat, yaşamağı bacaranındır.

Mən kiməm, nəçiyəm, qoy ellər desin, –
Yazıb-pozuram ki, könüllər desin, –
Məndən sonra gələn nəsillər desin –
Bu üç-dörd kəlmə də Süleymanındır.

ÜRƏK AĞRISI

Sıramızdan getmiş
qələm dostlarımın
əziz xatirəsinə

Ürək ağrısıyla salıram yola
Sağımdan, solumdan gedən dostları.
Deyirəm kaş bu dərd sonuncu ola,
Nə sən itirəsən, nə mən – dostları.

Bir dost itirəndə bizim cərgədən
Bağrımda lalətək açılır yaram,
Fəxri qarovulda dayananda mən
Sanki son mənzilə yaxınlaşıram.
Deyirəm heç kəsi yaxmasın odum,
Görməyim bir daha şair yasını.
Aparır özüylə hər köçən dostum
Bu şair qəlbimin bir parçasını.

DEYİRƏM

Deyirəm, əsarətdə inləyən ölkələrdə,
Ürəyi dağlılara ürək, dayaq olaydım!
Dünyanın hər yerində azadlıq vuruşunda,
Güllədən deşim-deşim bir al bayraq olaydım...

Mən şairəm, dostuyam sülhsevər insanların,
Deyirəm, gecələri qoynunda ümmanların
Varlığımla yararaq bağrını tufanların,
Silahsız gəmilərçin sönməz mayak olaydım!

Ömrümdə ayırmadım bir-birindən dostumu –
Rusmu, özbəkmi, türkmü və yainki gürcümü!
Ödəməkçin xalqıma, vətənimə borcumu,
Deyirəm ki, yenidən kaş bir uşaq olaydım!

Deyirəm ki, hər zaman
Küt beyni paslılardan,
Ürəyi yaslılardan,
Bir deyil, milyon ağac uzaq, uzaq olaydım!

Carçısı olmuşam mən xoşbəxt nəsillərimin,
Dostlarıma bəllidir mənası illərimin.
Bir arzum da budur ki, yanında ellərimin
Qəbrə qədər həmişə mən üzüağ olaydım!

BELƏYƏM

Sevgilimi sevməmişəm ürəksiz,
Görüşünə getməmişəm çiçəksiz.
Vətənimə olmamışam gərəksiz,
Eşq oduna gərək yanam, beləyəm.

İlk pənahım, son pənahım Vətəndir,
Səcdəgahım, qibləgahım Vətəndir,
Dəyişməyən qərargahım Vətəndir.
Bilir Vətən, bilir anam, beləyəm.

Dost əlindən zəhər alsam, içərəm,
Dara düşsə, bu canımdan keçərəm.
Son mənzilə kişi kimi köçərəm,
El oğluyam, Süleymanam, beləyəm.

SÜLEYMAN KİMİYƏM

Kim deyir mən bu vətən mülkünə mehman kimiyəm?
Yox, bahar ömrümüzün can evinə can kimiyəm.

Toqquşur göydə buludlarla şeir dalğalarım,
Şairəm, sanki bu qəlbimlə bir ümman kimiyəm.

Birdir hər yerdə mənə həm aşağı, həm yuxarı,
Yox təkəbbürlə işim, sadə bir insan kimiyəm.

Gəzirəm əldə qələm şerimizin bağlarını,
Qoymaram bassın alaq bağları, bağban kimiyəm

Keçmədim köhnəliyin baş qapısından içəri,
Yeni şerin, yeni taxtında Süleyman kimiyəm.

TƏKLƏRƏ MEYDAN OLMAZ

Ey qələm, yaz, yenə yaz, heç belə dövran olmaz,
Havasından udan, ömründə peşiman olmaz.

Çevirək gəl, vətəni gülşənə başdan-başa, gəl,
Yurdunu, millətini "sevməyən insan olmaz".

Bunu dar gündə sınaqdan keçirib insanlar,
Quru sözlə vətənin dərdinə dərman olmaz.

Mən də şair kimi tək gəlməmişəm dünyaya,
Zirvələr aşmaq üçün təklərə meydan olmaz.

Vətənimdə daha qüdrətli Süleymanlar olar,
Onların heç biri lakin bu Süleyman olmaz!

YOLDADIR

Keçdi hicran dəmləri, nazəndə yarım yoldadır,
Nazəninim yoldadırsa, laləzarım yoldadır.

Sevgi dünyasında mən bir kimsəyə baş əymərəm,
El bilir, qoy bilməyən bilsin, vüqarım yoldadır.

Gözləri cananımın dilbər Xəzərdən rəng alıb,
Eşqinə sadiq bahar sözlü nigarım yoldadır.

Ötməsin bağçamda bülbül bir daha gül eşqinə,
Öz gülüm, öz bülbülüm, öz nəğməkarım yoldadır.

Qoy xəzan "mən, mən" deyib bağçamda cövlan etməsin...
Mən Süleyman Rüstəməm, fəsli-baharım yoldadır.

YARAŞMAZ

Nadanla əməl dostluğu insana yaraşmaz,
Şəksiz necə ki, qarğa gülüstana yaraşmaz.
Ümman gəmisində gərək ümman gücü olsun,
Əl boyda kağız bir gəmi ümmana yaraşmaz.
Öz millətini, yurdunu dar gündə dananlar,
Al bayrağı şöhrətli bu dövrana yaraşmaz.
Dostlar! Deməyin siz mənə, dincəl, daha yazma,
Susmaq belə bir gündə Süleymana yaraşmaz.

BEŞGÜNLÜK DEYİL

Ey könül, amalımın dünyası beşgünlük deyil,
Düşmə ruhdan, ömrümün mənası beşgünlük deyil.

Taleyimdəndir, uzaqlardan gəlir şair səsim,
Şerə vurğun xalqımın avazı beşgünlük deyil.

Mahnımın hər kəlməsində gəncliyimdən var əsər,
Çağlayan ilhamımın məcrası beşgünlük deyil.

Yelkənimlə dalğalardan sağ-salamat çıxmışam,
Mərd oğullarçın sınaq dəryası beşgünlük deyil.

Dost bilir, düşmən bilir, şair Süleyman Rüstəmin
Dostluğu təsdiqləyən imzası beşgünlük deyil!

AZƏRBAYCANDAN AYRILMAZ

Gözəllik, incəlik, sevgi, vəfa insandan ayrılmaz,
Coşan sellər, axan çaylar necə ümmandan ayrılmaz.
Uzaq düşsə gözümdən dilbərim, könlüm dözər, çünki
Sevənlər bilməmiş olmaz, vüsal hicrandan ayrılmaz.
Vəfasızdan vəfa ummaz, vəfadan yoğrulub eşqim,
Canından ayrılar aşiq, fəqət canandan ayrılmaz...
Bütün dünya yerindən, mehvərindən qopsa, ayrılsa,
Süleyman Rüstəmin qəlbi Azərbaycandan ayrılmaz.

NƏSİLLƏRƏ

Nəsillər! Bilirik ki, deyilsiniz vəfasız,
Baxmayın, etinasız
Bizim başımızdakı əriməyən bu qara.
Bizim yaşımız hara, sizin yaşınız hara?!
Gün oldu mənzilimiz zindantək zülmət oldu.
Əlcə arpa çörəyi böyük bir nemət oldu.
Qanlı-qadalı günlər bir-birinə calandı,
Nərəmizdən göylərin pərdəsi parçalandı.
Əsrlərin yükünü daşıdıq çiynimizdə,
Səngərdə paltarımız çürüdü əynimizdə.
Yollarımızda artdı meyitlərin yığını,
Bağladıq çəkməmizin kəndirlə yırtığını.
Düşmənlərlə döyüşdə bağrımız qaralandı.
Mahnımız yaralandı, şerimiz yaralandı.

Günəşə doğru getdik, işığa doğru getdik,
Oğullar qurban verib, axır ki kama yetdik.
Şahiddir bu sözlərə böyük muzeylərdəki,
Qəlbimizin qanına bələnmiş partbiletlər.
Budur, budur, həyatda ölümlərin göyçəyi,
Buna ölüm deyil, yox, ad verib ellər – zəfər.
Tarix kitablarına yazıldıqca fəsillər,
Hər an sizi düşündük, nəsillər, ay nəsillər!
Yolları sizdən ötrü düşməndən təmizlədik,
Tikandan təmizlədik.
Təmizlədik ki, bir də solmasın baharınız,
Ulduzlar dünyasında yansın ulduzlarınız.
Nəsillər, ey sabahın şerini yaradanlar,
Sizə bir neçə kəlmə səmimi sözümüz var:

Baxıb şerimizdəki yaralı misralara,
"Yandım, öldüm" deməkdən aralı misralara,
Gəlin dodaq büzməyin, onlar döyüşdən çıxıb,
Sərt illərin bağından gül yığıb, çiçək yığıb,
Yerə-göyə sığmayan arzular könlümüzdə,
Silah bir əlimizdə, qələm bir əlimizdə,
Yolları təmizlədik bəxtiniz gülsün deyə,
Könlünüzə səadət baharı gəlsin deyə.
Dinləyin, gənc nəsillər! Söyləyirik vüqarla,
Fərəhlə, iftixarla:
Həyata göz açandan haqqı gözləyənlərik,
Yol təmizləyənlərik, yol təmizləyənlərik!

NƏVƏM GÜNƏŞƏ MƏKTUB

Həyatda parolun, əziz Günəşim.
Vicdanın, namusun, qeyrətin olsun.
Ağsaqqal babanın dediyi budur,
Çalış el içində hörmətin olsun.

Qızın, qəlbimdəki odumla mənim,
Baş çək könüllərə adımla mənim.

Qarşımda əsgərtək addımla mənim.
Zirvələr aşmağa qüdrətin olsun.

Könlünü anamız vətənə bağla,
Haqsızlıq gördünmü tapda, ayaqla.
Mənim sözlərimi yadında saxla,
Bu uğurlu yolda cürətin olsun.

Dosta məhəbbəti babandan öyrən.
Düşmənə nifrəti babandan öyrən.
Məzəli söhbəti babandan öyrən,
Hər evdə, hər yerdə, söhbətin olsun.

Uyma göz aldadan bərbəzəklərə,
Varlanmaq fikrini ver küləklərə.
Qovuş arzulara, xoş diləklərə,
Müqəddəs amalın – sərvətin olsun.

Günəşim, könlümün səsini eşit,
Süleyman babanın sözünü eşit.
Nə qədər ki, sağdır, özünü eşit,
Məni eşitməyə minnətin olsun!

XƏYANƏT OLMAZ

Hər kəs öz xeyrini güdsə dünyada
Arada, əlbəttə, məhəbbət olmaz.
Ürəklər dil tapsa, birgə döyünsə,
Ortada kin olmaz, küdurət olmaz.

Yersiz bərbəzəyə bürünən kəsdə,
Ağ gündə ən başda görünən kəsdə,
Dar gündə xəlvətdə sürünən kəsdə
Zərrə qeyrət olmaz, sədaqət olmaz.

Bizim dünyamızın cəlalına bax,
İgidlər bəsləyir hər ev, hər ocaq.

Onlar gözəl bilir – döyüşdən qabaq,
Döşünə döyəndə cəsarət olmaz.

Yayılsın dünyaya bu səs, bu xəbər,
Sarsıtsın düşmənin qəlbini kədər.
Bizim nəsillərdə ta qəbrə qədər
Vətənə, millətə xəyanət olmaz!

DUZ-ÇÖRƏYİ İTİRMƏ!

İnsanın şərəfi, bəzəyi məncə,
İnan, nə ipəkdir, nə tirmə, oğlum!
Yaxşıdan yaxşı ol ellər içində,
Dostuna bir ziyan yetirmə, oğlum!
Yersiz gülümsəmə, yersiz ağlama,
Bir könül də qırma, sinə dağlama.
Sirrini ellərdən gizli saxlama,
Dilinə yalan söz gətirmə oğlum!
Yel qanadlı illər ömürdən gedir,
İnsan zəhmətiylə kamala yetir.
Bağında nərgizlər, lalələr bitir,
Tikanlar, qanqallar bitirmə, oğlum!
Ürəyim arzuyla doludur, dolu,
Hünər meydanıdır bu həyat yolu.
Bilməd'yin işi gözüyumulu,
Söz verıb öhdənə götürmə, oğlum!
Oxu öyüdümü sən sətir-sətir,
Dilindən məclisə səpilsin ətir.
Qazancını itir, malını itir,
Ancaq duz-çörəyi itirmə, oğlum!

NƏSİLLƏR GÖRMÜŞƏM

Gəzmişəm dünyamızı, dost, qardaş ellər görmüşəm,
Vaxt olub dəhşətli yellər, qanlı sellər görmüşəm.
Gah baharım qış olub, gah sərt qışım bir ilk bahar,
Varlığı məna dolu sansız fəsillər görmüşəm.

Ömrümün dar günlərindən başqa şəksiz, şübhəsiz
Yaxşı günlər, yaxşı aylar, yaxşı illər görmüşəm.
Büdrəyərkən ən çətin yollarda mən, qardaş kimi
Əllərimdən bərk tutan şəfqətli əllər görmüşəm.
Mən Süleyman Rüstəməm, xoşbəxtlərin xoşbəxtiyəm,
Andına sadiq, vətənpərvər nəsillər görmüşəm.

HEÇ OLMAZSA...

Səhv edir – kim desə dünyamıza mehman kimi ol,
Gəl, oğul, gəl bu vətən mülkünə bağban kimi ol.
Hər gülün, hər çiçəyin ətrini yaysın nəfəsin,
Dodağı, könlü Vətən mahnılı insan kimi ol.
Sev ürəkdən, nəyə lazım ki, məhəbbətsiz adam,
Sev, nə Məcnun kimi ol, sev, nə də Sənan kimi ol.
Bəlkə, işdir bu uzun yolda çətinlik çəksən,
Yemə qəm, onda heç olmazsa Süleyman kimi ol!

YAXŞIDIR

Salmasa cananın hicrana canan, yaxşıdır,
Saxlasa öz eşqini qəlbində pünhanı, yaxşıdır.

Sevgilim! Sənsən mənim ilk sevgilim, son sevgidim,
Keçsə məntək aşiqin ömrü firavan, yaxşıdır.

Gəl, gəl, ey saf eşqimin, ilhamımın dan ulduzu,
Seyr edək dünyamızı, gün yaxşı, dövran yaxşıdır.

Hər zaman, hər dərdini, hər arzunu bildirməyə,
Eşqinə sadiq, sevən könlüm tək ünvan yaxşıdır.

Həm Vətənçin, həm sənincin, öz canımdan keçməyə,
Sevgilim, şəkk-şübhəsiz, şair Süleyman yaxşıdır.

KİMƏ TAPŞIRIB GƏLDİN?!

Musa Yaquba

Qələm dostum, dağları kimə tapşırıb gəldin,
Büllur buz bulaqları kimə tapşırıb gəldin?

Nə sən şair olardın, nə mən, ana vətənsiz,
Xoş günlər keçirmisən dağlar qoynunda mənsiz.
Gözəlliklər aləmi qəribsəməzmi sənsiz?
Ələsgərin sazını kimə tapşırıb gəldin,
Sazının avazını kimə tapşırıb gəldin?

Zəmilərdə torpağa baş əyən sünbülləri,
Çəməndə şənlik quran xanəndə bülbülləri,
Şairə gəl-gəl deyən çiçəkləri, gülləri,
Dağların laləsini kimə tapşırıb gəldin,
Coşqun şəlaləsini kimə tapşırıb gəldin?

O yerlərin varını –
Xəzansız baharını,
Nənə nağıllarını,
Doğma eli, oymağı kimə tapşırıb gəldin,
Bərəkətli torpağı kimə tapşırıb gəldin?

Dörd fəslin ahəngini,
Yerin, göyün rəngini,
Gözəllik çələngini,
Quşların xoş səsini kimə tapşırıb gəldin,
Məhəbbət nəğməsini kimə tapşırıb gəldin?

Ceyran dırnaqlarıyla daranmış cığırları,
Təbiətin əliylə yaranmış cığırları,
Könlünə körpəlikdən o tanış cığırları
Söylə gözləri nəmli, kimə tapşırıb gəldin,
Ah çəkib qəmli-qəmli, kimə tapşırıb gəldin?

Qar altından boylanan bənövşələr sənindi,
Narlıqda qan dodaqlı gülöyşələr sənindi.
Tarlı, kamanlı, sazlı sıx meşələr sənindi.
Dostum, bu cah-cəlalı kimə tapşırıb gəldin,
Dağ başında maralı kimə tapşırıb gəldin?

Çəkə-çəkə içini,
Yığışdırıb köçünü –
Turacı, bildirçini,
Torağayı, kəkliyi kimə tapşırıb gəldin,
Qırqovulu, leyləyi kimə tapşırıb gəldin?

Deyirəm, nə olaydı, o gözəl məkanı, sən,
Xəzan bilməz, əbədi, solmaz gülüstanı, sən,
Göy üzünün bəzəyi qanadlı karvanı, sən,
Günəşdən gənclik odu əmənə tapşıraydın,
Kaş mənə tapşıraydın, kaş mənə tapşıraydın!

QAR YAĞIR NOĞUL-NOĞUL

Budur səhərdən bəri,
Qar yağıb örtür yeri.
Şaxta pəncərələrdə çəkir incə naxışlar,
Qışın bu lövhəsindən ayrılmayır baxışlar.
Qar mənim nəzərimdə gələcək gül, çiçəkdir,
Süfrələrin bəzəyi meyvədir, bol çörəkdir.
Yerlər, göylər tərtəmiz,
Çöllər olub ağ dəniz.
İnsanlar öz işindən qalmır belə gündə də,
Torpağın altında da, torpağın üstündə də.
Qar yağır noğul-noğul,
Bayırdadır qız, oğlu.
Budur top-top oynayır şəhərin uşaqları,
Əhməri alma kimi qızarır yanaqları.
Gözəl ana vətənin mahnısı dillərində,
Əriyir qar topları göynəyən əllərində.
Mən bir seyrçi kimi dayanmışam kənarda,
Uşaqlıq illərimi düşünürəm bu qarda.

İndi qoy deyim sizə oğlum, qızım hardadır,
Şəhərin bağlarında dizə qədər qardadır.
Qış dolaşır şəhərdə, səs-səmirsiz yağır qar,
Anamın saçlarıtək ağarmışdır ağaclar.
Günlər keçər, ilk bahar gəlib əridər qarı,
İnsanlar mahnılarla salamlayar baharı.
Bütün bağlar, bağçalar açar çiçək, açar gül,
Anamın başındakı qarsa əriyən deyil.

SIĞIRÇINLAR

Şimaldan dəstə-dəstə uçub gəlir Bakıya,
Soyuqlara dözümsüz quşlar, sevimli quşlar.
Çox yox, üçcə aylığa köçüb gəlir Bakıya,
Həşəratın qənimi, qara geyimli quşlar.
Çöllərin, çəmənlərin çalıb-çağıranları,
Cənubdan ayrılmayan şimal sığırçınları.
Quşlarçın qış Bakıda mülayimdir çox zaman,
Qəmsiz keçir bu yerdə bahar həsrəti, hicran.
Xay havada oturub budaqlar üstdə çin-çin,
Pıçhapıça başlayır sığırçınlar çinarda.
Çal-çağırsız keçməyən bahara yetmək üçün
Sığırçınlar çığrışır çiskində, çəndə, qarda.
Şəhərin bağlarında,
Bakı təbiətinin ən sakit çağlarında,
Gecələri canlanır qəribə bir mənzərə,
Sanki çılpaq çinarlar qapqara yarpaqlıdır.
Qışladığı bu yerdən yenə əvvəlki yerə
Sığırçınların köçü ilk bahara bağlıdır.
Ey uzaqlardan gələn incə nəğməli quşlar,
Sizə bircə sözüm var:
Bakıda keçsin deyə qışınız bahar kimi,
Çinar budaqlarını dilləndirin tar kimi,
Heç də almayın vecə yağış yağır, qar yağır,
Ağacların başından əskilməsin çal-çağır.
Siz ey kamança səsli, şimal sığırçınları,
Qışda bahar nəfəsli, şimal sığırçınları!

PAYIZ

Bir ağac altında, sahildə yalqız
Oturub, dalmışam düşüncələrə.
Payızdır, payızdır, payızdır, payız,
Canlanır önümdə başqa mənzərə.

Hava da tutqundur, nədir, bu nədir, –
Eşqimin hicranlı səhəri kimi
Ağacdan yarpaqlar tökülür bir-bir,
Ötən illərimin günləri kimi.

Başımın üstündən keçir durnalar,
Mənə tanış gəlir qaqqıltıları.
Yenə Lənkərana köçür durnalar,
Quşların ordadır qışda baharı.

Sabah qış gələcək, tökəcək qarı.
Bir adam varmı ki, bunu bilməsin.
Ömrümün baharı keçibdir barı,
Payızı uzansın, qışı gəlməsin.

Hava da tutqundur, nədir, bu nədir, –
Eşqimin hicranlı səhəri kimi...
Ağacdan yarpaqlar tökülür bir-bir,
Ötən illərimin günləri kimi.

PAYIZ BAHARI

Torpağının qədrini məncə bilməz kökündən,
Kim azca dadmayıbsa Abşeron çörəyindən.

Hətta payızda belə seyr edib, zövq alıram
Hər əncir ağacından, hər üzüm tənəyindən.

Bu mövsümdə doğrusu bal damır ağızlara
Üzümün giləsindən, əncirin göbəyindən.

Necə fəxr etməyim ki, gəlir son bahar ətri,
Mənim şeir bağçamın gülündən, çiçəyindən.

İnnablar qıpqırmızı, mənim çox xoşum gəlir,
Təbiətin bu incə, bu nadir göyçəyindən.

İnsana dost ağaclar yetişmiş meyvəsini –
Boşaldır səbətlərə öz yaşıl ətəyindən.

Süzülür qumlar üstə hərdən narın-narın tər,
Tutqun göyün bozarmış, payızı köynəyindən.

Gəzirəm Məcnun kimi ayaqyalın, başaçıq,
Uzağam bu yerdə mən şəhərli bəzəyindən.

Min bir payız gəlsə də ilk bahar köçən deyil,
İlk bahar müğənnisi şairin ürəyindən.

XƏZƏR NƏYƏ BƏNZƏYİR?

Məndən soruşursunuz: – De görək səhər-səhər
Nəyə bənzəyir Xəzər?
– Xəzər göyə bənzəyir, göy Xəzərə bənzəyir.
Xəzər qızıl həşyəli göy məxmərə bənzəyir.

Hər qarışı üzümlü, əncirli qum təpələr,
Sahilin qulağına pıçıldayan ləpələr,
Çiçəklər, otlar üstə imələyən körpələr
Hələ bəstələnməmiş nəğmələrə bənzəyir.

Mən bilirəm, Xəzərin ürəyində nələr var,
Sularda avar çəkən qoca, gənc qayıqçılar,

Balıqlar dünyasına tor atan balıqçılar
Bəxtindən xeyli razı bəxtəvərə bənzəyir.

İtirmişəm sayını həftələrin, ayların,
Ətrafı seyr edirəm üstündən qayaların:
Mənim ayna Xəzərim, şair qağayıların
Mahnı, şeir yazdığı bir dəftərə bənzəyir.

Qayaların sinəsi sulardan oyuq-oyuq,
Xəzərə keşik çəkən sahildəki hər buruq
Babək ordusundakı saçları buruq-buruq,
Yapıncısı qapqara bir əsgərə bənzəyir.

AXŞAM

Sərdi qanadlarını yerə, xəbərsiz axşam,
Həyətdəki bağçaya baxıram pəncərəmdən.
Sanki yer-göy dillənib deyir ki, qışam, qışam.
Sevdiyim bu şəhərin qışına heyranam mən.

Nə qəribə görünür ağ yorğan torpaq üstə, -
Yeriyir göy üzündə buludlar ağır-ağır.
Sığırçınlar bağçaya uçuşur dəstə-dəstə,
Elə bil ağaclara göydən qara qar yağır.

QIRQOVUL

Meşədə gəzişirdim bir az ov edim deyə,
Bütün hər şey üzümə gülürdü çiçək kimi.
Sən kollar arasından pırr edib qalxdın göyə,
Zəfər axşamlarında atılan fişəng kimi,
Al-əlvan gördüm səni,
Qəlbaçan gördüm səni.
Barmağımı tətikdən çəkib ardınca baxdım,
Bağışlasın ovçular, ovçuluğu buraxdım.

BİR LÖVHƏ

Bakılıtək düşünürəm bayaqdan –
Heç belə qış görməmişdim bu yerdə.
Min sığırçın asılıb hər budaqdan,
Bu qədər quş görməmişdim bu yerdə.
Şəhərimin qışı yaman sərt olub,
Soyuq, şaxta çəkilməyib Xəzərdən.
Qağayılar sərçələrə qoşulub
Həyət-həyət yem gəzirlər səhərdən.
Öz hikkəni, ey qış, yaxşı yeritdin,
Gör kimləri sən kimlərə tay etdin!

YAROSLAV SMELYAKOVA MƏKTUB

Yaroslav, danışan Bakıdır, Bakı,
Ürəyi alışan Bakıdır, Bakı.
Günəş gözlərini ovuşduraraq,
Yenə Xəzər üstdən boylanır səhər.
Ən qədim dostumuz günəşdən qabaq.
Şirin yuxusundan oyanır şəhər.
Qışda da kəsilmir bulvardan ayaq.
Sahildə gəzişən gözəllərə bax.
Köçür karvan-karvan şəhərimizə,
Dirijor geyimli şimal quşları.
Axşam ağaclarda verir səs-səsə,
Mahnısı sevimli şimal quşları.
Qonaqsız olmayan bizim diyarda
Havalar xoş keçir, mülayim keçir.
Bəlkə bağındakı sığırçınlar da
Qoşulub quşlara bağıma köçür.
Söyüdlər saçını yolmayıb hələ,
Bakıda bahardır payızda belə.
Yaroslav! Bilirəm, sən Moskvada,
İlin bu çağında harda gəzirsən.
Odlu ürəyinlə soyuq havada

Yağışda gəzirsən, qarda gəzirsən.
Mənə qonaq gəlsən, sənincün yenə
Bağımdan çiçəklər, güllər dərərəm.
Qışın acığına, bağbantək sənə
Qərənfil verərəm, nərgiz verərəm.
Bahar sarayının qızıl açarı,
Şair əlimdədir, bilirsən bunu.
Vecimə almayıb yağışı, qarı,
Könlüm istəyəndə açıram onu.
Baxıb məhəbbətlə dost ellərə mən,
Bahar paylayıram könüllərə mən.
Bilirəm min işə qarışıb başın,
Odur ki, bakılı şair qardaşın,
Səni məhəbbətlə salıb yadına,
Bu kiçik məktubda əziz adına
Nə yağış göndərir, nə qar göndərir,
Gücü çatdığı dan bahar göndərir!

İTİRSƏM AĞLARAM MƏN

Özümdən tez ilhamım qocalsa, ağlaram mən,
Könlüm xoş arzulardan boşalsa, ağlaram mən
Düz yol seçdi gəncliyim,
Oddan keçdi gəncliyim,
Şerə köçdü gəncliyim,
Şeirlərimin saçı ağarsa, ağlaram mən,
Baharına yağış, qar yağarsa, ağlaram mən.

Dar gündə ağlamadım,
Sinələr dağlamadım,
Qaralar bağlamadım,
Əlimdə bir gün qələm ağlarsa, ağlaram mən,
Könüllərə yolumu bağlarsa, ağlaram mən.

Puçdur vüqarsız həyat,
Zəhmətsiz, barsız həyat.

Heçdir baharsız həyat.
Nəğmələr baharımı itirsəm ağlaram mən,
İlham adlı varımı itirsəm ağlaram mən!

MƏNİM GÜNƏŞİM

Gündüzlər də, gecələr də mənimlədir günəşim,
Dar günümdə cəbhələrdə mənimlədir günəşim.

Mənim üçün şerimdəki dostluq sözü günəşdir,
Torpağından yarandığım vətən özü günəşdir.
Xoşbəxtəm ki, tükənməyən bu sərvətdir günəşim,
Həqiqətdir, məhəbbətdir, səadətdir günəşim.

Şerim, nəğməm, məhəbbətim ondan alır odunu,
İlk addımdan söz sənətim ondan alır odunu,
Ləkə bilməz həqiqətim ondan alır odunu.
Zirvələrə gedən yolda dayağımdır günəşim,
Başım üstdə dalğalanan bayrağımdır günəşim!

O, MƏNƏM

Yaz ayları vəcdə gəlib vətənini dolaşan –
O, mənəm!
Xəzanbilməz gülzarını, çəmənini dolaşan –
O, mənəm!
Babaların ocağında çilçıraqlar yandıran –
O, mənəm!
İş başında od ürəkli bir fəhləni andıran –
O, mənəm!
Millətini millətlərə qardaş bilən, dost bilən –
O, mənəm!
Od yurdunu övlad kimi candan sevib, sevilən –
O, mənəm!

Göy üzündə qanad çalan nə tərlandır, nə qartal –
O, mənəm!
Savalanın döşündəki nə nöqtədir, nə xəyal –
O, mənəm!
Dolayları dolaq kimi ayağına dolayan –
O, mənəm!
Dağ başında çobanlarla birgə tonqal qalayan –
O, mənəm!
Dağ yolunda dağ deyildir dumanlara bürünən –
O, mənəm!
Yağış altda tora düşmüş balıq kimi görünən –
O, mənəm!
Durnaların qatarından gözlərini çəkməyən –
O, mənəm!
Şair kimi ömrü boyu bir quş qanı tökməyən –
O, mənəm!
Gözlərilə gözəllərin gözlərini qoruyan –
O, mənəm!
Əllərini daraq edib saçlarını darayan –
O, mənəm!
Bağrı yara Arazıyla gözüyaşlı danışan –
O, mənəm!
Bir vüsalın həsrətilə haray çəkib alışan –
O, mənəm!
Süfrəsində duz-çörəyi qardaş, bacı soraqlı –
O, mənəm!
Şeirləri, mahnıları bahar, lalə bayraqlı –
O, mənəm!
Təbiətin rənglərini gözlərinə köçürən –
O, mənəm!
Ey insanlar! Sizinlə bir gözəl günlər keçirən –
O, mənəm!
Pərvazlanıb ulduzlara, aya, günə yol çəkən –
O, mənəm!
Millətinin hüzurunda şair kimi baş əyən –
O, mənəm!

SADƏ BİR ŞAİRƏM MƏN

Məndən soruşursunuz: – De görək bu yaşında
Səbəb nədir yorulmur qələmin iş başında?!
Vətənə, xalqa bağlı şair də yorularmı,
Şeri qızıl bayraqlı şair də yorularmı?
Yolu həqiqət yolu, bir sadə şairəm mən,
Qəlbi məhəbbət dolu, bir sadə şairəm mən.

Mənə elə gəlir ki, yaxşı bilir el, vətən,
Yerində kədərlənən, yerində candan gülən,
Yerində od püskürən, yerində çox mehriban,
Dünən, bü gün, sabah da şeri özündən cavan,
Alnı açıq, üzü ağ, bir sadə şairəm mən,
Gecəsi, gündüzü ağ bir sadə şairəm mən.

Kolxozçuyla kolxozçu, fəhləylə fəhləyəm mən,
Ta uşaqlıq çağımdan, həmişə beləyəm mən.
Çox millətin oğluyla duz-çörək kəsdiyini,
Dostluq şənliklərində qol-qola gəzdiyini
Ömrünə xoş gün yazan bir sadə şairəm mən,
Uzaq eldən nigaran bir sadə şairəm mən.

Uca dağ yollarında,
Qoca dağ yollarında,
Sönmüş siqaretini o göylərdən yandıran,
Buludlardan şığıyan, şimşəklərdən yandıran,
Oyaqların oyağı, bir sadə şairəm mən,
Şiş dağların dayağı bir sadə şairəm mən.

Acımışam hər zaman düz yoldan azanlara,
Heçlikdən yazanlara, boşluqdan yazanlara.
Mənim bu şair qəlbim, bu düz yolda düz vurub,
Sözləri dəmirçitək gur ocaqda qızdırıb,
Sindan üstə çəkiclə,
Bu qüvvətlə, bu güclə
Mahnılara çevirən bir sadə şairəm mən,
Sabahı aydın görən bir sadə şairəm mən!

KAŞ GÖRƏYDİ BU GÜNLƏRİ...

Ən müqəddəs məbədiydi vətən Vaqifin,
Şair könlü bülbül kimi ötən Vaqifin.

Eşqi Vaqif ürəyinin qanında gördü,
Gözəlliyi gözəllərin canında gördü.
Millətini sarayda da yanında gördü,
Şər işlərə qarışmadı şeri Vaqifin,
Düşmənlərlə barışmadı şeri Vaqifin.

Dağa təpə, təpəyə dağ demədi Vaqif,
Ömrü boyu haqqa nahaq demədi Vaqif.
Ağa qara, qaraya ağ demədi Vaqif,
Millətinin qəlbindədir adı Vaqifin,
Sönməyəcək ürəyinin odu Vaqifin.

Vətənimin hər kəndində, hər şəhərində,
İnsanlara gəl-gəl deyən al səhərində,
Şeir, sənət söhbətinin şirin yerində
Kimdir deyən haralıdır nəsli Vaqifin
Öz ellimdir, öz ellimdir əsli Vaqifin.

Qazaxlıdır, bakılıdır, qarabağlıdır,
Gəncəlidir, şəkilidir, elə bağlıdır!
Onu belə tanıyanlar tamam haqlıdır.
Azərbaycan, anasıdır qoca Vaqifin,
Şeir, sənət dünyasıdır, qoca Vaqifin.

Qarabağın dar günündə qara bağladı,
Döyüşlərlə ölənlərə matəm saxladı.
Şair gözü bir gün güldü, bir gün ağladı.
Qələm tutan barmaqları yandı Vaqifin,
Şeir deyən dodaqları yandı Vaqifin.

Dalıb seyrə zülmət gördü cahan mülkünü,
Bel büküldü daşıdıqca dərdin yükünü.
Min qüssəylə saldı yola gələn hər günü,

Qan ağladı ilk baharı, yazı Vaqifin,
Durnalara könül açdı sazı Vaqifin.

Ürəklərdən ürəklərə yol tapdı adı,
Döndü çaxan şimşəklərə acı fəryadı;
Hazır gördü başı üstə bir gün cəlladı,
Gətirmədi qocalıqda bəxti Vaqifin,
Ürəyindən qara qanlar axdı Vaqifin.

Qəlbindəki arzularla köçdü dünyadan,
Keçdi aylar, ötdü illər, dəyişdi zaman.
İnsan kimi nəfəs aldı bu yerdə insan,
Kaş görəydi bu günləri gözü Vaqifin,
Əyləşəydi söz taxtında özü Vaqifin.

YAXŞI Kİ VARAM

Azərbaycanımda yaxşı ki, varam,
Söz gülüstanımda yaxşı ki varam.

Döyüşlərdə çaldım mən rübabımı,
Qəlbimdə gəzdirdim inqilabımı,
Dostluğa həsr etdim hər kitabımı,
Bu yazı-pozumla yaxşı ki varam,
Baharım, yazımla yaxşı ki varam.

Qələm düşməyəcək əlimdən mənim,
Şeirlər mahnılar dilimdən mənim.
İz qalır hər ötən ilimdən mənim,
Dost, qardaş ellərçin yaxşı ki varam,
Xoşbəxt nəsillərçin yaxşı ki varam.

Könül, arzu dolu ürəklərə bax,
Bu canlı güllərə, çiçəklərə bax,
Bax bu gözəllərə, göyçəklərə bax.
Bu yaxşı dövranda, yaxşı ki varam,
Hər yerdə, hər yanda yaxşı ki varam.

Səsim gah arandan, gah dağdan gəlir.
Min çəməndən gəlir, min bağdan gəlir.
Sorağım yaxından, uzaqdan gəlir.
Dərya həvəsimlə yaxşı ki varam,
Şair nəfəsimlə yaxşı ki varam.

Uca dağlardan da ucadır başım,
Nə qızılım vardır, nə də daş-qaşım.
Saysız-hesabsızdır, dostum, qardaşım,
Bu nadir varımla yaxşı ki varam,
Günəş vüqarımla yaxşı ki varam.

Düşmənin gözünə bıçaqdır adım,
Anamın dilində uşaqdır adım,
Həsəddən, qeybətdən uzaqdır adım.
Belə sərvətimlə yaxşı ki varam,
Yaxşı sənətimlə yaxşı ki varam.

"Sən kimsən" deməyin mən Süleymana,
Sadiq bir övladam Azərbaycana.
Dünəni, bu günü hələ bir yana,
Onun sabahında yaxşı ki varam,
Vətən pənahında yaxşı ki varam!

BAHAR ÜRƏYİMDƏDİR

Bu əvəzsiz, bu gözəl
Diyar ürəyimdədir.
Dünyalarca sevdiyim
Nigar ürəyimdədir.

Yaxşı bilirəm ki, mən
Mənliyindən dönməyən,
Zirvəsindən enməyən
Vüqar ürəyimdədir.

Məni cavan saxlayan,
Bu ellərə bağlayan,
Dərya kimi çağlayan
Qərar ürəyimdədir.

Yolu ağ günlər yolu,
Dövlət dolu, var dolu,
Gözəl mahnılar dolu
Qatar ürəyimdədir.

Nə tufandan qorxuram,
Nə borandan qorxuram,
Nə xəzandan qorxuram
Bahar ürəyimdədir.

DƏDƏLƏR, BABALAR OCAĞINDAYAM

Könlümdə bir dərya nəcib arzular,
Yenə dərdli Araz qırağındayam.
Xeyli var üzünü görmədiyimin –
Cənublu dilbərin sorağındayam.

Deyirəm silinsin sinəmdən bu dağ,
Qəlbləri oxuyum mən varaq-varaq,
Hər iki sahildə deyiləm qonaq,
Dədələr, babalar ocağındayam.

Gəzirəm qol-qola həqiqətimlə,
Üz-üzə gəlirəm səadətimlə.
Dünyaya sığmayan məhəbbətimlə,
Öz anam torpağın qucağındayam.

Könlümə doğmadır mənim bu yerlər,
Sizindir yazdığım bütün şeirlər.
Süleyman Rüstəməm, belə deyirlər,
Mahnımla ellərin dodağındayam!

CAVAB VERMƏLİYƏM

Mən atayam, sən – oğul, xalqımın qarşısında
Hər bir hərəkətinçün cavab verməliyəm mən.
Qoy bayrağın yollarda vicdanın olsun, bala,
Namusun, qeyrətinçün cavab verməliyəm mən.

Sevgisiz bu həyatda olmayacaq şöhrətin,
Qapıları açıqdır üzünə səadətin.
Hüzurunda bu xoşbəxt, alnıaçıq millətin
Sənin səadətinçün cavab verməliyəm mən.

Ömrünün gözəl keçən vaxtını zəhmətdə gör,
Şöhrətinin ucalıq taxtını zəhmətdə gör.
Fəhlə ol, ya alim ol, baxtını zəhmətdə gör.
Şərəfli zəhmətinçün cavab verməliyəm mən.

Yaxına baxmalısan, uzağa baxmalısan,
Başın üstə yellənən bayrağa baxmalısan,
Ellərin yandırdığı çırağa baxmalısan;
Əzminçün, cürətinçün cavab verməliyəm mən.

Uzun yollar keçmişəm, yaxşı qulaq as mənə,
Dara düşsən unutma, hayan vətəndir sənə.
Canımdan çox sevdiyim bu müqəddəs vətənə,
Böyük məhəbbətinçün cavab verməliyəm mən.

Sən cavab verməlisən peşənçün, sənətinçün,
Bütün dediklərimçün, adınçün, hörmətinçün.
Sən cavab verməlisən əbədi qeyrətinçün,
Hər şeyçün, şöhrətinçün cavab verməliyəm mən.

Gəl, gənclik illərini vermə küləyə, oğlum,
Adına, şöhrətinə gəlməsin ləkə oğlum.
Həqiqət dünyamızda sənlə birgə, oğlum.
Sənin həqiqətinçün cavab verməliyəm mən!

VƏTƏNDAŞ

Mən vətəndaş adlanmaram, doğrusu
Vətənimin qeyrətini çəkməsəm.
Məndən sonra gələnlərçin bağımda
Məhəbbətlə beş-on ağac əkməsəm.

Mən bənzərəm xəzan vurmuş yarpağa.
Şimşəklərdən paralanmış budağa,
Həm əzəlim, həm sonum bu torpağa –
Bir fəhlətək alın təri tökməsəm.

Qulaqlarım eşidərmi şad xəbər,
Səslənərmi sinəmdəki nəğmələr,
Xəzər üstdən dan yerini hər səhər
Bu qızaran gözlərimlə sökməsəm?!

Sarsılmayıb ürəyimin dözümü,
Vətən oğlu bilmərəm heç özümü,
Araz boyu bu yol çəkən gözümü
Anam dilli o sahilə dikməsəm.

Şair könül düşər gündə min dərdə,
Ev yıxanın acığına bu yerdə,
Bahar üzlü, bahar gözlü şəhərdə
Öz əlimlə gündə bir ev tikməsəm.

Şair kimi görünərəm yetim, tək,
Məndən dəyməz insanlara bir kömək
Ürəyimin zindanında dəmirtək
Misraları isti-isti döyməsəm!

BORCLUYAM İNSANLARA

Dünyaya göz açandan sirdaşımdır ilk bahar,
Zəfərlər kitabında öz adım, öz peşəm var.
Mən vətən torpağından yaranmış bir açaram
Arzusuyla ellərin,
Sevdalı könüllərin
Qapısını hər zaman mahnılarla açaram.
Od mənəm, atəş mənəm,
Ay mənəm, günəş mənəm,
İnsanam, ömrüm boyu borcluyam insanlara.
İtirmərəm özümü düşsəm də tufanlara.
Zəkasıyla xalqımın göylərə yüksəlirəm,
Ulduzlara gedirəm, ulduzlardan gəlirəm.
Mən yolları ağartdım, yollar mənim başımı.
Yaşımı bilir vətən,
Bəxtimlə yaşıdam mən,
Gəlin bir daha məndən
Soruşmayın yaşımı.
Canımdan yan ötür qəm,
Daim hərəkətdəyəm.
Qoşadır addımlarım qocalmayan həyatla.
Sönməzdir odum mənim,
İnsandır adım mənim.
Mən yeni dünyamızı bəzəyirəm bu adla.

DÜŞÜNCƏLƏR

Sadə bir şairəm, sözüm, söhbətim.
Könül dəftərimin varağındadır.
Toyumun, yasımın əski əzəldən
Ayna Xəzərimin qucağındadır.

Nələr görməmişəm ömrümdə, nələr,
Lalətək qızaran odlu sinələr...

Qanlı vuruşmalar, qanlı səhnələr
Hələ gözlərimin qabağındadır.

Bilirəm dünyada vətənsiz heçəm,
Mən gərək yolunda canımdan keçəm.
Günəşli gündüzüm, işıqlı gecəm,
Canıma can verən torpağındadır.

Dönüb gülüstana ana yurdumuz,
Məşələ çevrilib ürək odumuz.
Vətən keşikçisi qələm ordumuz,
Sabirlər, Cəfərlər ocağındadır.

Çoxdandır ağardıb başımı illər,
Bilsin dünyamıza gələn nəsillər –
Əkdiyim ağaclar, əkdiyim güllər
Vətən torpağında, el bağındadır.

Tutdu sağ əlimdən zamanın əli.
Şerimin bülbülü o vaxtdan, bəli,
Talış meşəsində Babək gövdəli
Dəmir ağacının budağındadır.

Pəhləvan babamın, sözümün düzü,
Yerə dəyməyibdir aynalı dizi.
Palıd ayağının silinməz izi
Kim bilir, bəlkə də Şahdağındadır!

Alqış təbiətin sirrinə, alqış,
Halımı pozmayır nə qar, nə yağış.
Gözüm Savalanın başında – yaz, qış –
Babəkin ağaran papağındadır.

Məni qınamayın xəyala dalsam,
Ötən günlərimi yadıma salsam.
Vətəndə, qürbətdə, hər yerdə olsam,
Ürəyimsə Araz qırağındadır.

İllərdir məhəbbət yuvalı könlüm,
Hicranla üz-üzə davalı könlüm,
Vüsal həsrətilə havalı könlüm,
O taylı dilbərin sorağındadır.

Yenə gözlərimin qaçıb yuxusu,
Şairçin, əlbəttə, təbiidir bu.
Vətən çöllərinin çiçək qoxusu
Cüyürün, ceyranın dırnağındadır.

Mənəmlik könlümün deyil gərəyi
Şeirdir, mahnıdır onun bəzəyi.
Ürək sözlərimin gözəl-göyçəyi
Qardaş millətlərin dodağındadır.

Yox, yox qocalmıram, bu mən, bü güzgü,
Mənə həyat verir həyatın yükü,
İgid Koroğlunun zəfər üzüyü
Oğlumun qabarlı barmağındadır.

Yaxşı tanıyıram mən dostu, yadı,
Nəslimdə naxələf görən olmadı.
Nəbinin yoldaşı Həcərin adı
Sevimli qızımın qolbağındadır.

Burda əbədidir şerin baharı,
Şair millətimin fəxri, vüqarı,
Böyük Nizaminin əziz məzarı
Uzaqlarda deyil, bu yaxındadır.

Könül, bu şəhərdən de, kim köç elər?!
Qaranlıq görməyib burda küçələr.
Şair gözlərimin nuru gecələr
Evlərin sönməyən çırağındadır...

SIFIRI YEDDİNİN YANINDAN POZUN

A dostlar, deməyin dolmusan yaşa,
Şairəm, yaşıma baxmayın mənim.
Çox da çox illəri vurmuşam başa,
Ağaran başıma baxmayın mənim.

Yorulmaq nədir ki? Sözün ən düzü
Ömürlük dostum var ilk bahar kimi.
Qanımda bir dünya şeirlər üzür,
Aynam Xəzərdəki balıqlar kimi.

Könül mahnılarım, ürək sözlərim
Gecəli-gündüzlü zəhmətimindir.
Vətən keşiyini çəkən gözlərim
Ömrü bahar çağlı millətimindir.

İllər öz işini görsə də nə qəm,
Yorulmaz yolçusu bu uzun yolun.
Bilirəm titrəməz əlimdə qələm,
Siz bu Süleymandan arxayın olun.

Qocalıq sözünü – yaraşmır mənə –
Şairin adından, canından pozun.
Sizinlə əl-ələ yoldayam yenə
Sıfırı yeddinin yanından pozun!

GÜNƏŞİNLƏ GƏL

Təzə il, yanıma əliboş gəlmə,
Könlümə xoş gələn xəbərlərlə gəl.
Alnın açıq olsun, üzün ağ olsun,
Aləmə səs salan zəfərlərlə gəl.

Vətən torpağına can gəlsin deyə,
Bollu yağışla gəl, bollu qarla gəl.
Mahnım pərdə-pərdə yüksəlsin deyə,
Aynam Xəzərdəki dalğalarla gəl.

Odlar diyarına – özün bilirsən,
Bağrında odunla, atəşinlə gəl.
Sənə gəl-gəl deyir anamız vətən.
Ömürlük dostumuz Günəşinlə gəl!

XƏZANSIZ ÇİÇƏKLƏR

Döyüş illərinin təcrübəsini
Cavan nəsillərə ötürən oldum.
Qanlı göz yaşını, qəmi, qüssəni
Gərəksiz şey kimi itirən oldum.

Asan qazanmadım mən bu ağ günü,
Gördüm zindanları, gördüm sürgünü.
Ən ağır illərin ağır yükünü
Dünən bu çiynimə götürən oldum.

İzim var yurdumun hər bucağında,
Ömrümün ən gözəl, qaynar çağında,
Vətən torpağında, vətən bağında
Xəzansız çiçəklər bitirən oldum.

Şair eldən alır öz ilhamını,
Arazdan doldurub hicran camını,
Qardaşın qardaşa xoş kəlamını
Sahildən sahilə yetirən oldum.

Dünyaya örnəyəm məsləkimlə mən,
Bu vətən mülkündə, diləyimlə mən –
Qızıl qələmimlə, ürəyimlə mən
Şerə dan yerini gətirən oldum!

VƏTƏN

Ey Vətən! Torpağın əzizdir mənə,
Mən orda tapmışam səadətimi.
Könüldən mahnılar qoşmuşam sənə,
Çevrilib bayrağa məhəbbətimi.

Gözümü dünyaya açanda ilkin
Anamı görmüşəm, səni görmüşəm.
Əhdinə vəfalı bir oğul təkin
Döyünən qəlbimi sənə vermişəm.

Şöhrətim ey Vətən, şanım ey Vətən,
Sən məni adımı ellərə yaydın.
Ürəyim ey Vətən, canım ey Vətən,
Mən şair olmazdım sən olmasaydın!

DƏYƏRİ YOXDUR

Sinəsi dəryaca şeirlə dolu
Şairin günəşsiz səhəri yoxdur.
Ağ gün də görmüşəm, qara gün də mən.
Deməyin, dünyadan xəbəri yoxdur.

Arzusu sonsuzdur bu yer oğlunun,
Üzü zirvəyədir həyat yolunun.
Mənə dost deməsin o kəs ki, onun
Könül dəftərində zəfəri yoxdur.

Ömrünü mənasız keçirənlərin,
Bu yeni dünyasız keçirənlərin,
Vətənsiz, anasız keçirənlərin,
Gözümdə bir quruş dəyəri yoxdur!

YUXUSUZ GECƏM

Bu gecə qaydam üzrə çəkilib bir küncə mən,
Kağız üstə yol aldım bir şerin ardınca mən
Könlümdə insanların, bir də öz arzularım,
Qələmimdən süzüldü kağıza könül varım.
Misralar qoşun kimi düzüldükcə cərgəyə.
Sevindim istəyimə nail oluram deyə.
Əziz oğlum, sirdaşım, qonum-qonşu da yatdı.
Mənimsə gözlərimə bu gecə yuxu yaddı.
Dağ oldu külqabında papiros kötükləri,
Lal gecənin başında göründü ağ tükləri...
Gün doğdu, sübh açıldı, doyunca aldım nəfəs,
Səhər mahnım şəhərə dalğa-dalğa saldı səs,
Çıxdım eyvana birgə öz təzə əsərimlə,
Öpdüm gözəl Bakımı yuxusuz gözlərimlə!

CANLARA CANDIR QARABAĞ

Şöhrətin yer üzünə çoxdan əyandır, Qarabağ,
Vurğunam hüsnünə mən xeyli zamandır, Qarabağ.

Dostlarından eşidirsən bu sözü nəğmə kimi –
"Şux gözəllər yeridir, yaxşı məkandır Qarabağ".

Vaqifin, Natəvanın səndə ayaq izləri var,
Məncə şairlər üçün başqa cahandır Qarabağ!

Hər bahar fəsli bu könlümdə adın qönçələnir,
Səni mən görməmişəm gör ki, haçandır Qarabağ!

Sən bilirsən ki, mənim təkcə cənub dərdim var,
Ayrılıq dərdi ölümdən də yamandır, Qarabağ!

Sən canımsan, ciyərimsən, ürəyimsən, ürəyim,
Deyirəm, car çəkirəm canlara candır Qarabağ.

Sənə övlad kimi sadiq bu Süleymanını sən
Ana qəlbindən uzaq bilmə, amandır, Qarabağ!

YORULMAMIŞAM

İlləri illərə calasam da mən
Yurdumu gəzməkdən yorulmamışam.
Cənub həsrətliyəm, vüsal eşqinə
Hicrana dözməkdən yorulmamışam.
İlk bahar nəfəsli tər çiçəklərin
Ətrini çəkməkdən yorulmamışam.
Cənublu bacımın, qan qardaşımın
Dərdini çəkməkdən yorulmamışam.
Ötən durnalardan yaxınlarımın
Halını sormaqdan yorulmamışam.
Hicran karvanının sarbanı olub
Yolları yormaqdan yorulmamışam.
Təzə nəsillərə candan, ürəkdən
Bitməyib xidmətim, yorulmamışam.
Dar gündə, ağ gündə vətən deməkdən,
Bilir ki, millətim yorulmamışam.
Dostluq dünyamızın şənliklərində
Sevinib gülməkdən yorulmamışam.
Başım ağarsa da, xoşbəxtliyimdən
Sevib-sevilməkdən yorulmamışam!

Bəzən nəfəsimi dərsəm də yolda
Uğurlu səfərdən yorulmamışam.
Gah tufan, gah boran görsəm də yolda,
Soruşun Xəzərdən, yorulmamışam.
Döyüş meydanının ön səngərində
Özümü görməkdən yorulmamışam.
Qara əməllərə, yad meyllərə
Sinəmi gərməkdən yorulmamışam.
Şərimi süngütək düşmənin, yadın
Bağrına taxmaqdan yorulmamışam.
Yurdumun nazənin gözəllərinə
Şairtək baxmaqdan yorulmamışam.
Bütün yer üzünün millətlərini

Sülhə səsləməkdən yorulmamışam.
Qəlbimdə düşmənə əbədi nifrət,
Qisas bəsləməkdən, yorulmamışam.
Yaxşıya hörmətdən, pisə nifrətdən
Heç zaman, heç zaman yorulmamışam.
Gənclərlə qaynayıb-qarışmağımdan
Hələ mən Süleyman yorulmamışam.
İlham dəryasına təzə söz üçün
Hər gün tor atmaqdan yorulmamışam.
Nə qələm qocalıb, nə də ki, qəlbim,
Yazıb-yaratmaqdan yorulmamışam!

HƏQİQƏTLƏ, MƏHƏBBƏTLƏ

Gəl təzə il, birgə gəzək anam Vətən torpağını.
Hər ilin öz gözəlliyi, hər ilin öz neməti var.
Bilirəm ki, mahnılara çevriləcək hər addımın,
Hər ilin öz qəhrəmanı, hər ilin öz hörməti var.

Qəlbimizin ləkə bilməz aynasıdır hər ilimiz,
Bizim könül arzumuzun mənasıdır hər ilimiz,
Hünərlərin, zəfərlərin dəryasıdır hər ilimiz.
Hər ilin öz təntənəsi, hər ilin öz qüdrəti var.

Hər ilimiz aşılmayan zirvələrdən verir soraq,
Hər ötən il olur bizim təzə ilə arxa-dayaq.
Bu vəhdətə heyran qalır, əhsən deyir yaxın-uzaq,
Bu ilin öz sıçrayışı, bu ilin öz vüsəti var.

Nələr yoxdur təzə gələn səadətlər ilimizdə,
Bu sarsılmaz, dərin köklü həqiqətlər ilimizdə.
El gücü var məhəbbətlə, sədaqətlə ilimizdə,
Hər ilin öz xəzinəsi, hər ilin öz sərvəti var.

Əzmimizlə can veririk ilimizin hər anına,
Dost elləri səsləyirik hünər, yarış meydanına,

Gül-çiçəkli alqış yağır qaliblərin ünvanına,
Hər ilin öz sürəti var, hər ilin öz hikməti var.

Sağ ol mənim köhnə ilim, yaşa mənim təzə ilim!
Əziz ana Vətənimi zəfərlərlə bəzə, ilim,
Görüm səni bu uğurda gəlməyəsən gözə, ilim,
İri mətin addımlar at, səndə gənclik cürəti var...

ZƏMANƏT

Cavan şair, sənə mən,
Tərəddüdsüz ürəkdən
Zəmanət verirəm ki, ömrünün kitabını –
Oxutdura bilәsən ellərə varaq-varaq.
Zəmanət verirəm ki, eşqinin rübabını
Dinləsin yaxın-uzaq.
Şeir bağçan görməsin qansız xəzan yelləri,
Zəmanət verirəm ki, ürəyinin telləri
Atana bağlı olsun, babana bağlı olsun,
Elinə bağlı olsun, obana bağlı olsun.
Məhəbbətsiz keçməsin, gəncliyin – bahar çağın,
Beyninə yad fikirlər düşməsin bir an yaxın.
Addımla, yol açıqdır, üzün günəşə doğru
Gözün günəşə doğru.
Dənizlərə baş vurub dalğaları yaranda,
Təzəlik axtaranda,
Ey gələcək vurğunu
Unutma gəl sən bunu –
Nə vətənin köhnədir, nə də anan köhnədir,
O da, bu da sənincün əvəzsiz xəzinədir.
Sən təzəlik naminə yad ocağa vurma baş,
Nizamiyə atma daş.
Şairlər məclisində toy sənin şair səsin
Füzulini ağladıb, Vaqifi öldürməsin.
Göylərə uçsan belə,
Günəşi qucsan belə,

Ayağın bu müqəddəs torpaqdan ayrılmasın,
Əlin Xəzər dalğalı bayraqdan ayrılmasın.
Qoy zəhmət ocaqları olsun hər zaman yerin,
Odlu qəlbində doğan alovlu sətirlərin,
Qara ürəklilərçün qara gülləyə dönsün.
Gözəl diləklilərçün qızılgüllərə dönsün.
Qısılma mənzilində bir divarın küncünə,
Şərik ol dünyamızın dərdinə, sevincinə.
Qoy ananın südüylə yoğrulsun şeirlərin,
Müəllimin bu eldir, məktəbin bu həyatdır,
İkisi də uçuşda sənə iki qanaddır.

Sənin zəmanətinə imzasını atanın, –
İllərlə yazıb pozan bu ağ saçlı atanın
Nələr görməyib gözü, nələr çəkməyib başı,
Sinə gərib həmişə bəlaya dərdə qarşı.
İndi növbə sənindir,
Bəli, şairlik kimi böyük rütbə sənindir.
Sənə məhəbbətlə mən zəmanət verirəm ki,
Zəmanətdə bir eybi gözün görməsin iki.
Həqiqətin gözü ol,
Millətinin gözü ol.
Doğrult məhəbbətimi,
Doğrult zəmanətimi!

ABŞERON BAĞLARI

Abşeronu bəyənməyən adamlar
Məgər bilmir bu torpaqda nələr var?
Olmasa da sıx meşəli dağları,
Səfalıdır Abşeronun bağları.
Olmasa da bu yerdə buz bulaqlar,
Süfrəmizdən razı gedir qonaqlar.
Bu nemətlər yaranmayıb havadan,
Bu qocaman ağacları bir zaman

Məhəbbətlə əkib ulu babalar,
Qəhrəmandır bizim ellər, obalar.

Gün doğdumu Şüvəlanda yay çağı,
Təndir kimi qızdırdımı torpağı,
Dəli xəzri hal-küyünü kəsdimi,
On-on beş gün xoş gilavar əsdimi,
Yavaş-yavaş üzümlərə xal düşür,
Sarı əncir öz vaxtında yetişir.
Dəstə-dəstə qonaq gəlir hər bağa,
Torpaq oğlu qiymət verir torpağa.
Budur, yenə bağda əncir saralır,
Oğul-uşaq ağaclara yan alır;
İrisini səbət-səbət dərirlər,
Soyub bir-bir tikan üstə sərirlər.
Çox şirindir bu torpağın ənciri,
Özü də ki, bizim bağın ənciri!
Çəkib yerin şirəsini canına,
Qan artırır yer oğlunun qanına.
Qış günündə piskəndəsi yeyilir,
Becərənə afərinlər deyilir.
Gəlin gedək əncir yeyək, uşaqlar,
Adam kimi əl eləyir budaqlar.
Bir az çörək, bir az pendir götürək,
Səhər-səhər ağac altda ötürək.
Gördünüzmü, necə yerdir Abşeron,
Gəl-gəl deyir sizə bir-bir Abşeron!
Hər ayaqda odur mənim həyanım,
Torpağına qurban olsun bu canım!

TƏBİƏTİN ƏTRİ

Günəşdən tez oyanıb gəzirəm öz bağımda,
Nələr, nələr bitməyir bu ana torpağımda!
Ağaclar min dil töküb sanki mənə gəl, deyir,
Gəl, gəl, olmasın bizə ot-alaq əngəl, deyir.

Parlayır incələrtək şeh çiçəklərin üstdə,
Deyirəm ki, tapılmaz bir bağban mən həvəsdə.
Əkdiyim hər fidançın gedib əldən, ayaqdan,
Canını bağ-bostanın qurtarıram alaqdan.
Qarşılayıb əməklə gələn xoş baharı mən.
Suvarıram həvəslə körpə ağacları mən.
Gözəl bir vərdiş hanı mənim bu vərdişimdən,
Arada yorulantək ayrılaram işimdən,
Oturub bir daş üstdə nəfəs alıram dərin,
Gəlir əlimdən ətri otların, çiçəklərin!..

XƏZƏR VƏ DURNALAR

Üzürəm mən yelkənimlə yenə Xəzər sularında.
Bahar ətri gəlir mənə pıçıldaşan ləpələrdən.
Şəhərim sülh qalasıdır qəhrəmanlar diyarında,
Təbəssümü öyrənmişdir süd dodaqlı körpələrdən.
Şair, könül salamlayır ilk baharı,
Əl eləyir mənə dəniz buruqları.
Aləmi var bu səhərin,
Qəlbim atəş, sular sərin,
Görürəm mən,
Başım üstdən
Durnaların qatarıdır uçub gedən,
Lənkərandan uzaqlara köçüb gedən.
Onlar mənə tanış gəlir,
Seyr etdikcə göz dincəlir.
Səsləndikcə durnaların qaqqıltısı qulağımda,
Bir mahnının ilk sözləri qönçələnir dodağımda.
Sağım dəniz, solum dəniz,
Önüm dəniz, yolum dəniz.
Fərəhimdən başım dəyir göylərə
Nahaq yerə çıxmamışam səfərə.
İlhamıma qanad verən Xəzər kimi dənizim var,
Cibimdə nə qələmim var, nə bir parça kağızım var,
Bəs nə edim? Gördüyümü nəylə yazım, hara yazım?

Durnaların qulağına çatdı yəqin bu avazım.
Onlar mənə mavi göydən lələk atdı dənizə.
Kim inanmaz bu sözə!
İftixarla, məhəbbətlə,
Qəlbimdəki hərarətlə,
Canlı mavi dəftərimin –
Sinəsinə Xəzərimin.
Bircə anda şeir yazdım lələyilə durnaların,
Bahar mahnım tamamlandı köməyilə durnaların.

ABŞERON LÖVHƏLƏRİNDƏN

Bahar kimi gözəl olur Abşeronda payız da,
Hünərin var onu bundan, bunu ondan gəl ayır.
Məhəbbətlə seyrə dalıb görürəm ki, payızda
Körpələrtək Xəzər bir az dəcəlliyə başlayır.

Göy sularda qağayıtək üzür şeir yelkənim,
Odur, mənə əl eləyir dənizdəki buruqlar.
Uşaqlıqdan Xəzərimlə möhkəm şərtim var mənim;
Bu səbəbdən bədənimə kar etməyir soyuqlar.

Ağ yelkənim şitüdükcə, mənim şair gözümə
Neft daşları bi · möhtəşəm qala kimi görünür.
Qüvvət gəlir biləyimə, qüvvət gəlir dizimə,
Misralarım yelkənimin arxasınca sürünür.

Deyirlər ki, bu şəhərdən həddindən çox yazırsan,
Mənə xeyli yersiz gəlir dostlarımın sərgisi,
Şöhrətimdir şəhərimin bağrındakı qara qan,
Şeriyyətdir Abşeronun könül açan sərgisi.

Bu şairi bu səfərdə nahaq yerə yormayın,
Şöhrətindən ayrı deyil Abşeronun şöhrəti.
"Gəzintiyə ixtiyarın varmı?" deyə sormayın,
Dalğaların qoynundadır vəsiqəmin surəti.

Deyirəm ki, zənginlərin zənginiyəm bu saat,
Bu suların dibindədir qara qızıl xəzinəm.
Gözlərimdə ucaldıqca al bayraqlı bu həyat,
Dinclik nədir, gəzindikcə istəyirəm gəzinəm.

Durnaların qaqqıltısı eşidilir havada,
Ağır-ağır qanad çalıb başım üstdən uçurlar.
Deyirəm ki, xoşbəxtlərin xoşbəxtiyəm dünyada
Durnalarım lələk salıb başım üstdən uçurlar.

Gözəllikdən vəcdə gələn bu şairin əlləri
Ciblərində qələmini, kağızını arayır.
Xəzər üstdən mahnılarla əsən xəzri yelləri
Məhəbbətlə Abşeronun saçlarını darayır.

ŞÜVƏLANDA

Yenə saymazyana qırmaclayaraq Abşeronu
Sovurur xəzri narın qumları hiddətlə, budur,
Mən bacarsaydım əgər yaxşı cilovlardım onu...
Baxmayın hop-gopuna, ömrü bitibdir, sonudur.
Sonudur qış gününün, toplayaraq var gücünü
Nə yaman xəzri əsir, açmağa göz vermir aman,
Günəşin üstünə boz pərdə çəkilmiş tozdan,
Xəzri öz zərbəsini get-gedə saldıqca işə,
Əyilib körpə ağaclar sədəqəyçin günəşə,

Ehtiyat eyləyərək, doğrusu, pozğun havadan
Yemə möhtac ana quşlar belə uçmur yuvadan.
Telqraf telləri bir dərdli kamandır elə bil,
İnləyir, çünki bu çarpışmaya biganə deyil.
Təpəciklərdəki qumlar yenidən halqa vurur,
Xəzərin dalğaları sahilə min damğa vurur.
Orda, heyhat, nə gəzən var, nə çimən,
Nə də quşlar kimi asudə süzən bir yelkən,
Dalğalar dalğaların boynuna mindikcə coşur,
Qızmış aslan şığıyıb sanki ov ardınca qoşur.

Nə bilən var dilini,
Nə qıran var belini.
Xəzərin sahilinə xəzri qoşunlar yeridir,
Titrəyir qumların üstündə səhərdən bəridir;
Şüvəlan bağlarının körpə, cavan meynələri,
Qoymayır onları rahat, soyuğun iynələri.
Necə dözsün buna nazəndə çiçəklər, güllər?
Alıb öz ağzına dörd səmti qudurğan yellər.
Yox, bizim bağlarımız bunlara öyrəncəlidir,
Dözəcək yellərə, tufanlara öyrəncəlidir.
Yerə göydən qara bir qarğa kimi endi gecə,
Şüvəlan bağlarına qondu gecə.
Kəsməyib xəzri hələ, ac canavartək ulayır,
Qocaman, canlı ağaclarsa ona baş bulayır.
Nə gələn var, nə gedən var bu tanış yollarda,
Bu geniş yollarda.
Atılıb son döyüşə, nərə çəkir bir də Xəzər,
Sarsılır çərçivəsindən qapılar, pəncərələr.
Bənzəyir göydə süzən ay o buludlarda yenə
Can verən bir balığın gözlərinə.
Az keçir, göy qaralır, yer ağarır,
Bağların bağrını bir qorxu yarır.
Bu nə işdir? Belə şey görməmişəm ömrümdə,
(Dostu əsla ayağa verməmişəm ömrümdə).
Hardasan, gəl, a bahar, sən ki, deyilsən xəstə,
Qar yağır, quşbaşı qar incə çiçəklər üstə.
Gəl, qışın, son günüdür,
O, sənin üstünə gəlmiş günüdür.
Gəl bahar, doğma yuvandan onu qov,
Durma, dilbər Şüvəlandan onu qov!
Gəl, əzizim ki, sənin xoş qədəmin yüngüldür.
Nəfəsin məncə çiçəkdir, güldür.
Gəl, bahar, gəl, özünü cəbhədə zənn eyləmə tək,
Durmuşam burda dünəndən qayatək.
Tut əlimdən, ayağım yerdən üzülməz, dostum,
Ürəyimdən qışın imzasını sənsiz pozdum.
Eşidib şairi şux, nazlı bahar,

O xoş avazlı, qızılsazlı bahar –
Yuxusundan ayılır şir kimi qalxır ayağa,
Çəkib öz ordusunu qışda olur əlbəyaxa,
Gecədən xeyli keçib, sübhə yaxındır artıq,
Ey könül, dinlə, bahar öz qonağındı artıq.
Görünür dan yeri qıpqırmızı qan rəngində
Bir sevinc hiss olunur quşların ahəngində.
Gəzişir sevgili canan günəşin altında,
Tapır, öz bəxtini insan günəşin altında.

QIZILGÜLLƏR

Gənclik illərində may ayında Göyçaya getmişdim. O zaman gördüyüm mənzərəni bu gün belə qələmə aldım.

Qəribədir bu Göyçay,
Yoxdur ona mənсə tay.
Qızılgül mənasında,
Qızılgül dünyasında,
Qızılgüldür bayrağı,
Baharın oğlan çağı
Mahnı deyib doyunca,
Çayın sahil boyunca
Gözlərində ilk bahar
Gəzir oğlanlar, qızlar.
Əllərində qızılgül,
Dillərində qızılgül,
Seyr edirəm hər yanı,
Üst-başda boş yer hanı –
Döşlərində qızılgül,
Başlarında qızılgül,
Hamının paltarının
Ciblərində qızılgül,
Hətta qulaqlarının
Diblərində qızılgül.

Səsində, nəfəsində,
Məhəbbət nəğməsində,
Ətir saçan qızılgül,
Könül açan qızılgül.
Yaşlıların qar kimi
Saçlarında qızılgül.
Mübaliğə deyil bu
Qaşlarında qızılgül.
Yerişlərin özündə,
Görüşlərin özündə,
Dodaqlarda qızılgül,
Yanaqlarda qızılgül.
Körpətək tutub ayaq
Yaman gəzir qızılgül.
Sulara baş vuraraq
Çayda üzür qızılgül.
Gəzirəm çəmənliyi,
Seyr edirəm şənliyi,
Heyranam bu işlərə
Çəkilibdir şişlərə
Ətlə birgə qızılgül,
Cərgə-cərgə qızılgül.
Kabablar da gül dadır,
Şərablar da gül dadır.
Bu sevdiyim şəhərdə
Görərsiniz evlərdə,
Eşiklərdə qızılgül.
Beşiklərdə qızılgül.
Göydən elə bilirsən
Qızılgül yağıb yerə.
Qızılgül nəfəsilə
Dolub bütün bağ-dərə.
Sözümə inanmayan,
Gözümə inanmayan,
Uçsun demirəm ki, mən
Günə, ulduza, aya.
Qoy tərpənib yerindən
Səfər etsin Göyçaya!..

ANAM TORPAQ

Ürəyimdə gəzdirirəm doğma anam torpağı,
Babalardan yadigardır hər gülşəni, hər bağı.
Mən torpaqdan yaranmışam, torpaq məndən yaranıb,
Mənə vətən yaranıb.
Milyon-milyon məhəbbətlər yatır torpaq altında,
Məhəbbətlər, xoş söhbətlər yatır torpaq altında.
Tarix bilir nələr, kimlər qarışıb bu torpağa,
Milyon-milyon təbəssümlər qarışıb bu torpağa.
Torpaq altda vaxtlı, vaxtsız yatanları anıram,
Özümü də bu torpağa bir namizəd sanıram.
Sanıram ki, yer üzünə işıq salan ulduzlar,
Köçüb getmiş dühaların qocalmayan sözüdür.
Gecələri dünyamızı seyrə dalan ulduzlar
Torpaq altda yatanların göylərdəki gözüdür.

MEHDİNİ YAD ETDİM

Sovet İttifaqı Qəhrəmanı
Mehdi Hüseynzadənin xatirəsinə

Mən səni çox görmüşəm cavanlıq çağlarında
Abşeronun gözəli Novxanı bağlarında.
Göbəyindən bal daman əncirindən heç olmaz,
Üzümündən dadmasan kefin əla, boş olmaz.
Uşaqlığın bu yerdə xeyli maraqlı keçdi,
Ellərə bağlı keçdi, vətənə bağlı keçdi.
Oynardın, güləşərdin mirvari qumlar üstə,
Qəşəngdi dostların da sən yaşda, sən həvəsdə.
Baxışların aydındı günəşli səhər kimi,
Könlündəki arzular coşqundu Xəzər kimi.
Qaçmazdı hər addımın cüt bacının gözündən,
Zərrə incitməmişdin bir kimsəni özündən.
Rəssamlığın da vardı, şairliyin də vardı,
Qələmin də, fırçan da, ətirli ilk bahardı.

Böyüdün, yaşa doldun,
İgid bir oğlan oldun.
Vətənin dar günündə atıldın ön səngərə,
Yaralar aldınsa da sarsılmadın bir kərə.
Vətən məhəbbətilə verdin sözü süngünə.
Ellər dəyişməz sənin bir gününü min günə.
Qəlbində bir yetimtək qoymadın öz kamını,
Günahsız qurbanların aldın intiqamını.
Heyhat! Canım-ciyərim, qürbətdə düşdün dara,
Diri təslim olmadın şərəfsiz cəlladlara!
Rəng aldı al qanından arzunun çiçəkləri,
Yumulan gözlərində doğma vətən göyləri...
Dərdli cəbhə dostların bir təpənin başında
Ah, səni tapşırdılar torpağa gənc yaşında.
Adam var ki, həyatda ömr edir ölülərtək,
Adam da var, sənintək heç zaman ölməyəcək!
Bilir el, bilir vətən
Ölümünlə əbədi həyat qazanmısan sən.
Səni bizdən ayıran yollar uzaq olsa da,
Milyon-milyon könüllər aşaraq sərhədləri,
Gəlir ziyarətinə, öpür yatdığın yeri.
Uzaq, qürbət ölkədə olsa da aşiyanın
Səni gündə min kərə öpür Azərbaycanın!

QƏLBİNDƏ MƏHƏBBƏT

Dostum Arifə

Arif, deyirəm gör əziz illər necə keçdi, –
Ağ gün bizə qaldı, qara gün heçliyə köçdü.
Al bayrağın altında gəlib vəcdə, yaratdıq,
Bir cəbhədə, bir yerdə döyüşlərdə boy atdıq,
Üstün tutaraq zəhməti can dincliyimizdən,
Bir yol demədik: "Getdi, heyif gəncliyimizdən!
Rahət yola sal yetmişi, heç qəm yemə, dostum,
Yüz il də gəlib ötsə – "qocaldım" demə, dostum,

Arif, səni xoşbəxt yaşadan xoş əməlindir,
Fəxr et, bu müqəddəm ana torpaq təməlindir,
Yollarda, bilir el, nə yoruldun, nə də azdın,
Tənqidini arif kimi, şair kimi yazdın.
Sərt olsa da, biz incimədik doğru sözündən,
Tənqidə dözümsüzlərimiz küssün özündən!
Ey alnıaçıq, ey üzüağ, ey nəcib insan! –
Qəlbində nə varsa, duyuram mən baxışından.
Arif, nə utanmaq, bizə səs ver, bunu istə:
Bir yetmişi də gəl təzədən yetmişin üstə!
Yaz, yurduna, mərd xalqına qəlbində məhəbbət,
Yaz, yaz ki, gözəl mahnıya dönsün bu həqiqət.

BƏSTƏKARIN EVİNDƏ

Cahangir Cahangirova

Bəstəkar dost, dünən məni dəvət etdin evinə,
Düz sözümdür, gəldim sizə mən sevinə-sevinə.
Heç özüm də bilmirəm bu nə hikmətdir, nə sirdir,
Mənim könlüm musiqiyə körpəlikdən əsirdir.
Bu otaqda səndən, məndən, bir də babam Füzuli,
(Ayrılıqdan tutulmuşdu dərdə babam Füzuli).
Oturmuşdu xeyli dalğın otağın bir küncündə,
Düşüncələr içində.
Ustadımı sən dindirmək istədin,
Sevindirmək istədin.
Barmaqların pianonun dillərində oynadı,
Sənə qanım qaynadı.
Musiqiylə həmahəngdi Füzulinin qəzəli,
Göz önümdə gəlib durdu ustadımın gözəli.
Füzuliydi bu axşamkı candan əziz qonağın,
Onun şair nəfəsiylə ətirləndi otağın.
Məclisində birdən-birə bir gözəl də göründü,
Füzulinin gözlərinin pərdəsinə büründü.
Məhəbbətlə pıçıldadı dodaqlar...

Pianonun dillərindən ayrılmadı barmaqlar,
Sən çaldıqca küsülülər, həsrətlilər barışdı,
Dördümüzün göz yaşları bir-birinə qarışdı.
Sən çaldıqca, Füzulinin rəngi gəldi özünə,
İlk dəfəydi bu nakamın bəxti güldü üzünə.
Sən tapmışdın ustadımın dilini,
Üçümüz də sıxdıq sənin əlini.
Dördümüz də birgə çıxdıq mənzilindən küçəyə,
Füzulinin şair gözü günəş oldu gecəyə,
Şairimiz yüz illərdə həsrətini çəkdiyi,
Gecə-gündüz gözlərindən hicrində yaş tökdüyü
Öz əvəzsiz dilbəriylə qol-qolaydı bu gecə.
Alnıaçıq Füzulinin,
Eşqə sadiq Füzulinin
Hicran yollu bir səfərdən gəldiyini eşidib,
Artıq qara, gəc bəxtinin güldüyünü eşidib
Sevişənlər axın-axın küçələrə çıxdılar,
Dönə-dönə ustadımın əllərini sıxdılar.
Bütün şəhər gözəllərlə bəzəndi,
Qəzəllərlə bəzəndi.
Milyon-milyon pəncərədən güllər yağdı başına,
Şəhərimin gözəlləri çələng taxdı başına.
Şair babam bu torpaqda xitam verdi fəryada,
Məhəbbətlə seyrə dalıb gülşən gördü hər yanı.
Onu görmək istəyənlər getməsinlər Bağdada,
Mənim şair ürəyimdir Füzulinin ünvanı!

SONBEŞİK

Əlağa Vahidin xatirəsinə

Baharda demirəm, payızda, qışda,
Xəzrili şəhərdə, qarda, yağışda,
Qalın dodağında qartmaqlı qəlyan,
Başının üstündə tüstüdən duman,
Əynində bozarmış bir nimdaş palto.

Qara çəkməsinin dabanı əyri,
Qəzəl aləmində xəyalı, fikri
Xəlvət küçələrlə yol gedərdi o.
Gənclik illərinin bahar çağında,
Növbəyə durduqca söz dodağında
Meyxana deyərdi meyxanalarda,
Bizi güldürərdi toyxanalarda.
Öz titrək səsiylə qəzəl deyərdi,
Böyük Füzulidən, Seyid Əzimdən.
Bilsəniz nə qədər gözəl deyərdi
Onu məhəbbətlə dinləyərdim mən.
Həyatda çatmırdı yalnız bir şeyi,
Nə tütündən doydu, nə meydən doydu.
Ömrünü azaldan zəhrimar meyi
Özgəyə qıymadı, özünə qıydı;
Bir şeir eşqiylə yanarkən ürək,
Onu xatırladım bu axşam yenə.
Nə qədər içdiyi nəyimə gərək,
Nə qədər yazdığı gərəkdir mənə.
Nəfəs dərə-dərə danışdıqca o,
Ürəkdən odlanıb alışdıqca o,
Kağızlar üstündə gəzərdi qələm, –
Dəryada yelkəntək üzərdi qələm,
Masazır kəndindən gələn bir uşaq,
Bakıda qocaman şairə döndü.
Öz qəzəl mülkündə yandırdı çıraq,
Gecənin zülməti gözündə söndü.
Sinəsi söz dolu bu vətən oğlu
Sevgi aləmində axtardı gövhər.
Gördüm üzügülər onu hər zaman,
Görmədim həyatda usandığını.
Toz kimi havaya sovurdu yaman
Uzun illər boyu qazandığını.
Başında təzə bir eşqin sevdası,
Gözəllər yolunda ağartdı yolu.
Qəlbində qəzəlin, şerin mayası,

Cibində beş qəpik tramvay pulu.
Qolunda bir gözəl görən olmadı,
Lakin gözəllərə yazdı min qəzəl.
Dünyanın dərdini vecə almadı,
Çirkin də gözünə göründü gözəl.
Yaşadı xəbərsiz şandan, şöhrətdən,
Qaçdı dəbdəbədən, qaçdı qeybətdən.
Onun öz nəfəsi, öz səsi vardı,
Özünə bənzəyən nəğməsi vardı.
Şeri nasiranə olmasın deyə,
Nə roman oxudu, nə də hekayə.
Gəzdi bu torpaqda, gəzdi Təbrizdə,
Səslədi ayüzlü şux nigarını,
Yox, ögey bilmədik ailəmizdə
Keçən əsrimizin yadigarını.
Bir üzdə göründü qışda, baharda,
Qələmsiz qalmadı titrəyən əli.
Bilməyən varmıdır, toyda, mağarda
Oxundu əlli il şeri, qəzəli.
Elə ki əllini adladı yaşı,
Qoca Savalantək ağardı başı.
Adını çəkdilər hər yerdə təkrar,
Özünü məclisə çağırmadılar.
O bunu dərd edib gileylənmədi,
Öz qəzəl taxtından yerə enmədi.
Bir gün gözlərini yumdu həyata,
Hamı rəhmət dedi bu əziz ada.
Toyxana, meyxana qaldı Vahidsiz,
Dostlar yana-yana qaldı Vahidsiz.
Onu apardılar Dağüstü bağa,
Orda düzəltdilər ev-eşiyini,
Öpüb tapşırdılar ana torpağa
Qəzəl dünyamızın sonbeşiyini.

QARDAŞ MƏZARI

Qardaşım Rəsula

Bahar hədiyyəmiz – xonça, səməni,
Qardaş, ziyarətə gəlmişdik səni.
Səni bu dünyaya gətirən anan,
Böyüdüb sonradan itirən anan
Yandırdı qəbrinin üstündə ağ şam,
Bayram axşamıydı bu gözəl axşam.
Ağlayan ağladı, boşaldı ürək
Çiçəklər üstünə səpildi çiçək.
Hərə öz evinə tələsdi yenə,
Qalmadı bir nəfər qohum, əqrəba.
Qəbirlər pərişan göründü mənə,
Şamlar bir-bir söndü göz qırpa-qırpa.
Uzandı kölgəsi yaşıl şamların,
Gün batdı üfüqdə izi qalmadı.
Qəbirlər üstündə yanan şamların
Ömrü bir saatdan uzun olmadı.
Bir təntənə vardı bu yerdə bayaq,
Bu qəmli yollardan kəsildi ayaq.
Çapdı altındakı atı qaranlıq,
Çökdü qəbristana qatı qaranlıq.
Ey torpaq altında yatan əzizlər,
Əcəl şərbətini dadan əzizlər.
Sağlar hörmətini bildirib sizə,
Özünü bu gündə bura yetirdi,
Sizin bu əbədi mənzilinizə,
Bir neçə saatlıq bahar gətirdi.
Ağladım, qalmadı gözlərimdə yaş,
Dc, bunu duydunmu mənzilində sən!
Yanından getmədim bu gecə, qardaş,
Danışdım, sübhədək başdaşınla mən.

LEYLAMIZ

Leyla Bədirbəyliyə

İncə qəlbində böyük dünyası var Leylamızın,
Bu vətən mülkündə öz mənası var Leylamızın.
Yaxşı sənətkar kimi şöhrət gətirmiş sənətə,
Səhnətək bir dalğalı dəryası var Leylamızın.
Bir baxın diqqətlə siz can verdiyi surətlərə,
Səhnədə öz səsi, öz imlası var Leylamızın.
Solmayan min bir gözəllikdən yaranmış varlığı,
Dan yerindən rəng alan siması var Leylamızın.
Səhnənin leylası olmaq istəyənlər az deyil,
Məncə təkrarsız, gözəl avazı var Leylamızın.
Nəğməsindən bilmişəm eldir, vətəndir sevdiyi,
Cümləmin altında öz imzası var Leylamızın.

DOSTUM, BİLİRSƏNMİ?!

Dostum Səməd Vurğunun 50 illiyinə

Çox adamlar pərt olur yaşdan söhbət düşəndə,
Azaldır öz yaşını on ya da ki, on beş il.
Dostlar bilir ki, bundan qorxmuruq sən də, mən də,
Çünki şair tayfası yaşlı qocalan deyil.
Adam da var sifətindən lap uşağa bənzəyir.
Həyat onun gözündə oyuncağa bənzəyir.
Yeyib-içir, kökəlir, qurur öz dünyasını,
Yalnız bunda görür o, ömrünün mənasını.
Lakin baxıb görürsən baharını alıb qış,
Ürəyisə özündən yüz il əvvəl qocalmış.
Əllisə də yaşımız bunu dərd etməyək heç,
Anamız təbiətin ziddinə getməyək heç.
Nə eybi var şairin əlli, yüz yaşı olsun.
Şərt odur ki, düşünən, ağıllı başı olsun...
Şeir məclislərində oldu sinəmiz kitab

Aradıq hər kəlmədə, hər sözdə bir inqilab.
Dərələr, dağlar aşdıq, gah küsdük, gah barışdıq,
Böyük günlər eşqinə yazıb-pozduq, yarışdıq.
İlk gənclik çağımızda
Ürək ocağımızda
Sözləri dəmir kimi qızdıraraq əritdik,
Ömrün xoş günlərini varaq-varaq əritdik.
Şeir, sənət mülkünü yenidən qurmaq üçün,
Bizə xor baxanların köksündən vurmaq üçün,
Əridib qəlbimizi tökdük kağızlar üstə,
Vətənə, dost ellərə can dedik, hər nəfəsdə...
Şairtək çəkdi dövran bizi, hey bərkə-boşa,
Altında al bayrağın and içib durduq qoşa.
Uymadıq şan-şöhrətə, mənasız bəzəklərə,
Şeir bulaqlarından yol açdıq ürəklərə.
Vətənin dar günündə səfərbər əsgər olduq,
Məşəqqətli yollarda nə bezdik, nə yorulduq.
Yox, bizi sarsıtmadı, qorxutmadı vuruşlar,
Əziz bir xatirədir alnımızda qırışlar.
Dostum! Sənin həyatın xeyli mənalı keçdi.
Şeirlərin xalqının ürəyindən su içdi.
Mən döyüş meydanında mərd tanıyıram səni,
Yox, yox, qocaltmayacaq o coşqun ilham səni.
Həyatında görmüsən həyatın hər üzünü,
Qaranlıq aləmini, günəşli gündüzünü.
Döyüşkən şair kimi sınaqlardan çıxmısan.
Tükənməz zəfərlərin dost əlini sıxmısan.
Sinəni çox gərmisən amansız dalğalara,
Şair dostum, qəm yemə, sən hara, dərd-qəm hara!
Polad bir dağtək dayan imtahan ayağında,
Gül kimi qönçələnsin nəğmələr dodağında.
Bu gün tamamlayırsan sən öz əlli yaşını,
Vətən "var ol" söyləyib sığallayır başını.
Hələ indi çatırsan ömrün qaynar çağına,
Şairlər qonaq gəlib sənin şeir bağına.
Sənətin keşiyində dostum, ayıq, sayıq dur,
Sinəndə partiyalı böyük bir ürək vurur!

SAĞ OL, MÜƏLLİMİM SÜLEYMAN SANİ

Məktəb illərində müəllimimiz
Tək müəllim deyil, ataydı, ata.
Adı Süleymandı; o illərdə biz
Ümid bağlamışdıq bu böyük ada.

O qədər sevimli, o qədər əziz,
O qədər mülayim bir insandı ki...
Ürəyi, diləyi, vicdanı təmiz,
O qədər, o qədər mehribandı ki.

O qara illərdə düşdükmü dara,
Müəllim! Sən bizə havadar oldun.
Sabahı düşündün, bağrında yara,
Vətənə, millətə vəfadar oldun.

Yaxşı yadımdadır bu günə qədər
"Qorxulu nağıllar", qorxulu illər.
Yaxşı ki, o illər düşdü dərbədər,
Gəldi dünyamıza uğurlu illər.

Qasım İsmayılov küçəsindəki
Məktəbin şagirdi şairdir indi,
Qəlbinin ən dərin guşəsindəki
Qoşmadır, nəğmədir, şeirdir indi.

O qanlı illərdə məhəbbətlə sən,
Bizə nişan verdin bu gülüstanı.
Deyirəm ürəkdən, var səsimlə mən –
Sağ ol müəllimim Süleyman Sani!

ANA

Əzizə Cəfərzadəyə

Ey könül, nəğməmizin ilk sözü – fəxr et, anadır,
Yerlərə, göylərə, tarixlərə şöhrət anadır.
Anadan əmdiyimiz saf südə and olsun ki,
Gözümə sönməz işıq, qəlbimə qüvvət anadır.
Anamın incə, şirin laylasına qurban olum,
Yer üzündə əbədi, ülvi məhəbbət anadır.
Cana gəlməz yeni dünyaya gələnlər anası.
Körpələrçin anadır dövlət, hökumət, anadır.
Məncə, qeyrətli qıza, mərd oğula alnı açıq –
Keçdiyi nəğməli yollarda səadət anadır.
Ey Süleyman, anadan yaz, anadan yaz, anadan,
Vətənə, millətə, dünyamıza şöhrət anadır.

TAPIBDIR

Dostum Osman Sarıvəllinin Almaniya səfəri

Leypsiq yarmarkasında qazaxlı dostum Osman
Aşıq Ələsgərimin papağını tapıbdır.
Nənəsinin evindən oğurlanmış qazanın,
Düşüb əldən-ayaqdan qapağını tapıbdır.
Nəbinin can sirdaşı igid Həcər xanımın,
Oxloyunu axtarıb, tabağını tapıbdır.
Şeri dillər əzbəri gözəl aşıq Pərinin
Dişləri sağ-salamat darağını tapıbdır.
Kahaların birində Adəm əleyhissalamın
Çarığını, üstəlik dolağını tapıbdır.
Hamımızın nənəsi Həvva həzrətlərinin
İynəsini, sapını, oymağını tapıbdır.
Leypsiq meyxanəsində Masazırlı Vahidin
Cibindən yoxa çıxmış arağını tapıbdır.
Qoç Koroğlunun deyil, qoçaq Hacı Qaranın,
Patronları cağbacağ yarağını tapıbdır.

Almaniya torpağında dədəsi Abdullanın
Qoyun-quzuya həsrət çomağını tapıbdır.
Yazıq aşıq Pənahın, Osmanla davasında
Parçalanmış sazını, çanağını tapıbdır.
Alman Bodenştedtin mətbəxinin küncündə
Şair Mirzə Şəfinin başmağını tapıbdır.
Vətənə tezdən də tez çatmaqçın Nəsrəddinin
Təyyarədən sürətli ulağını tapıbdır.

NİZAMİ

Öz Gəncəsinə baxdı məhəbbətlə Nizami,
Baş əydi əziz xalqına hörmətlə Nizami.
Hər kəlməsi, hər cümləsi bir canlı xəzinə,
Təkdir bütün aləmdə bu sərvətlə Nizami.
Yağdırdı dilindən od, alov zülmətə qarşı,
Dilbir yaşadı haqla, ədalətlə Nizami.
Dür saçdı sözündən bu yer oğlu, ulu insan,
Ustaddır, ekizdir əbədiyyətlə Nizami.
Dünyada onun şeri, sözü bilmədi sərhəd,
Son mənzilə də köçdü bu şöhrətlə Nizami.
Qoy gəncəlilər, Gəncə sevinsin ki, bu yerdə
Söz qoşdu, qələm çaldı cəsarətlə Nizami
Aydan da, günəşdən də uzun ömr edəcəkdir,
Qəlbindəki atəşlə, hərarətlə Nizami.

SONAMIZ

Şeirlərimin ilk oxucusu makinaçı bacım Sonaya

Bizi bizdən də gözəl sən tanıyırsan, Sonamız,
Üzü ağ, alnı açıq, ey nəcib insan, Sonamız!

Bu böyük ailədə keçdi bahar çağlarınız,
Qəlbinizdən demirəm köçdü bahar çağlarınız.

Verdi can kəlmələrə, sözlərə barmaqlarınız
Hamımızçün çox əzizsən, çox əzizsən Sonamız,
Bilməyən yox bunu, vicdanı təmizsən Sonamız!

Bilirəm mən, xoşuna gəlmir ürəksiz yazılar,
Qanı buzdan da soyuq, xalqa gərəksiz yazılar.
Vətən övladına dar gündə köməksiz yazılar
Bax, bununçün edirəm mən sənə hörmət Sonamız.
Qoy var olsun deyirəm səndə bu cürət Sonamız!

Sən vursan görürəm günləri zəhmətlə başa,
Dəyməsin ömrünün ağ yelkəni ümmanda daşa.
Yaşa xoş günlərimizçün, vətən eşqinlə yaşa
Çəkməsin üstünə öz ordusunu qəm, Sonamız,
Görməsin gözlərin ömrün boyu şəbnəm, Sonamız!

ŞÖHRƏT

Dünyamızda nə qansız, nə nadan şöhrət tapar,
Nə tüfeyli, nə yaltaq, nə filan şöhrət tapar.

Zəhməti, məhəbbəti vətənə rövnəq verən
Könlü arzular dolu mərd insan şöhrət tapar.

Darda vətən yolunda, şirin canından keçən
Alnı açıq, üzü ağ qəhrəman şöhrət tapar.

Kim ki andını pozmaz, süngülər arasında
Adı olar dillərdə bir dastan, şöhrət tapar.

Nə dükanda satılır şöhrət, nə də bazarda,
Millətinin qəlbinə yol tapan şöhrət tapar.

Yarı yolda qalmasa, qələmi kütləşməsə
Mahnısı al bayraqlı Süleyman şöhrət tapar.

TORPAQ VƏ MƏHƏBBƏT

Ağcalarım verib yenə baş-başa,
Bağım-bağçam tamaşadır tamaşa.
Budur, məni salamlayır budaqlar,
Məhəbbətlə pıçıldayır yarpaqlar.

Mən məhəbbət yetirməsəm torpağa
Torpaq mənə gözəl bəhrə verərmi?!
Oğlum, qızım əl uzadıb budağa
İstədiyi meyvələri dərərmi?

Zövq alıram bağban kimi əməkdən,
Mən bilirəm hər meynəmin qədrini.
Balam kimi bəsləməsəm ürəkdən
Üzümlərim itirər öz ətrini.

Bitkilərə cansız demək düz deyil,
Yox, canlıdır meynə, ağac, gül, çiçək.
Hər meynənin çubuqları elə bil
İməkləyir qumlar üstə körpətək.

Mən kəsməsəm alaqların kökünü
Küsər məndən yəqin güllər, çiçəklər.
Dağıtmasam buludların yükünü,
Şitillərə divan tutar küləklər.

Gəl, gəl, deyir bağımdakı ağaclar,
Əncirlərin göbəyindən bal damır,
Meynələrdə daha başqa aləm var,
Salxımların bəbəyindən bal damır.

Qonaq gəlir mənə dostum, tay-tuşum,
Bu torpağa bir bəzəkdir hərəsi.
Meynəmizdən quşlara da pay düşür,
Bu nemətin mahnı olur əvəzi.

Dostlar, gəlin çıxmayın bu sözümdən,
Gəlin büllur salxımlara dəyməyək.
Gəlin, şərab düzəltməyək üzümdən,
Şirəsini şüşələrə tökməyək.

Meynələrin bəhrəsini turşudub
Nə babamız, nə nənəmiz içibdir.
Məclislərdə çöhrəsini turşudub
Nə atamız, nə anamız içibdir.

Şənliklərdə şirin-şirin, səmimi
Deyib gülə bilmərikmi şərabsız?!
Yəqin haqlı sual kimi, söz kimi
Bu sualım qalacaqdır cavabsız.

AĞACLARIN DƏRDİ

Bu axşam sahildəyəm, gəzirəm ağır-ağır,
Dinib payız dilində şıdırğı yağış yağır.
Hələ qabaqda qış var,
Bolluca qar-yağış var.
Qatar-qatar buludlar pərdə çəkəcək göyə,
Qışımız keçəcəkdir geyimsiz, çılpaq deyə
Məni yoldan eləyib saxlayır bu ağaclar,
Yarpaqlardan yaş töküb ağlayır bu ağaclar.
Dözünüz, ağaclarım, dözünüz, ağaclarım,
Uzun sürməz, bağlanar yağışın, qarın yolu.
Çox gözəl bilirsiniz özünüz, ağaclarım,
Açılır mahnılarla gec-tez baharın yolu.
Yüz bahar ötürmüşəm, artıq yaşa dolmuşam,
Hesabsız şənliklərin ağsaqqalı olmuşam.
Kaş ki, gənclik baharım gələydi sizinki tək,
Ömrümün payızında güləydi sizinki tək!

ÖMÜR KİTABIMDAN BİR YARPAQ

Şəhərdən əl-ayaq çəkilən zaman
Gəzməyə səsləyir küçələr məni.
Çox gözəl tanıyır bir sirdaş kimi
Gündüzdən seçilməz gecələr məni.

Yazıb yaratmaqdır eşqim, əməlim,
Ayrılmır kağızdan, qələmdən əlim.
Şerdir, mahnıdır bu gəlhagəlim,
Bilirəm yazmamaq heç elər məni.

Baxıram ömrümün kitabına mən,
Güvənib könlümün rübabına mən
Yuxusuz gecələr hesabına mən
Qoymaram dostlarım keçələr məni.

Manqalı tüstülü bulaq başında,
Qazanı qaynayan ocaq başında,
Həm dəzgah başında, həm dağ başında
Eşidir cavanlar, qocalar məni.

UNUDULMAZ İLLƏRİMİZ!

Haydı, Rüstəm, çıxalım gəl yarışa,
Çıxalım mövzu üçün axtarışa.

M.Müşfiq

Gənclik çağımız keçdi Xəzərdən daha coşqun,
Etdik əməl uğrunda uzun yolları yorğun.
Mümkünmü unutmaq o əziz günləri?! Yox, yox,
Könlümdə o xoş illərin öz izləri var çox.
Gənclik qanımız qaynayan illərdi o illər,
Düşmənlərimizçin yaman illərdi o illər.
Xalqın səsi haqq səsdi bizimçin o zamanlar,
Bir arzu müqəddəsdi bizimçin o zamanlar:

Şair kimi öz əsrimizin nəbzini tutmaq,
Ən qəti döyüşlərdə uduzmaq deyil udmaq.
Bir qardaşımız vardı, gözəl, sadə geyimli,
Müşfiqdi o şair, özütək şeri sevimli.
Baxdıqca səadət dolu gülşənlərə hər gün,
Birlikdə edərdik qəmi yoxluqlara sürgün.
Müşfiq də ürəkdən coşaraq vəcdə gəlirdi,
Mən yaxşı bilirdim ki, – o çox yaxşı bilirdi:
Şerin öləcək yazsan ürəksiz, həyəcansız,
Dövran sənə qiymət verəcəkdir çox amansız.
Xoşbəxtdir o şair ki, onun öz səsi vardır,
Dillərdə, könüllərdə gəzən nəğməsi vardır.
Müşfiq bu yolun yolçusu tək yazdı, yaratdı,
Al bayrağın al rəngini öz şerinə qatdı.
Qardaş kimi hər gün bölüşüb dərdi, sevinci,
İstərdik olaq işdə, sədaqətdə birinci,
Yollarda günəş aşiqi tək zülməti dandıq,
Müşfiq bizə, biz Müşfiqə dar gündə hayandıq.
Onsuz öz anam, süfrəni açmazdı o vaxtlar,
Söylərdi: "balam harda qalıb, get onu axtar".
Günlər belə keçdi,
Müşfiq belə gəncdi.
Yazdıqca həyat çeşməsi qaynardı gözündə,
Rəqqas kimi barmaqları oynardı üzündə.
Ağ günlərin eşqilə qaraldıqca varaqlar,
Çox incə gülümsərdi qalın, döymə dodaqlar.
Bir şeir oxuyan vaxtda içindən alışardı,
Qaş-göz danışır, əl danışır, dil danışırdı.
İlhamla sətirlər cana gəldikcə könüldə –
Çalsaydın o baxsın deyə, şeypur da, təbil də –
Yox, yox, bu səsi Müşfiq eşitməzdi kökündən,
Milyon ürəyə vardı bu an yol ürəyindən.
Müşfiq belə şair, belə insandı gözümdə,
Dostum yenə dilləndi bu şerimdə, sözümdə.
Müşfiq! Məni gəl dinlə, ötüb keçsə də illər, –
Xatırlayacaqdır səni hörmətlə nəsillər.
Xoşbaxtsan, əzizim, vətəninçin dirisən, bax,

Öz millətinin alnı açıq şairisən, bax!
Xoşbəxtdir o şair ki, onun öz səsi vardır,
Dillərdə, könüllərdə gəzən nəğməsi vardır.
Müşfiq! Səni, gəl bir də basım bağrıma, bir də,
Olsun bu təsəlli bu ürək ağrıma bir də.
Şair kimi, insan kimi – yox ölməmisən sən,
Müşfiq! Səni təbrik edirəm mən, öpürəm mən!

ÖPÜRƏM BİR DƏ MƏHƏBBƏTLƏ

Fərhad Bədəlbəyliyə

Fərhad, oğlum, nə qəşəng bir peşə seçdin özünə,
Zəhmətin oldu günəş taleyinin gündüzünə.
Doğurur gör necə sevdalı könüllərdə bahar –
O bəyaz dillərin üstündə gəzən barmaqlar!
Dindirir dinməyinin incə ürək tellərini –
Belə yaz ömrünə öz gəncliyinin illərini!
Sev ürəkdən vətəni, alnıaçıq milləti sev,
Nə gözəldir hələ bu atdığın ilk addımlar...
Sənətin zirvəsinə öndə çətin bir yol var,
Bu yolun yolçusu ol, qoy səni sevsin bu vətən,
Yağsın ünvanına hər ölkədə əhsən, əhsən!
Gəl bu mənalı vətən mülkünə məna gətirək,
Ömrümüzdən keçən hər bir günə məna gətirək.
Bürüyübdür məni də doğma atan tək həyəcan,
Öpürəm bir də məhəbbətlə açıq alnından.

SABAHI DÜŞÜNÜRƏM

Sabahını düşünürəm millətimin, özümün,
Dünənimdən bu günüm xoş, bu günümdən sabahım.
Mən şairəm, hər kəlməsi həqiqətdir sözümün,
Şənliklərdə söz nəğmədir, döyüşlərdə silahım.
Sabahını düşünürəm nəsillərin dərindən,

Arzusunda, əməlində özümüzü görürəm.
Əlbir, dilbir dağları da oynadırlar yerindən,
Uzaq görən, gözlərində gözümüzü görürəm.
Sabahını düşünürəm vətənimin hər zaman,
Zəhmətimdir ağ gününün təntənəsi, təməli.
Sabahımdan, zərrə qədər mən deyiləm nigaran,
Sabahımı düşünməsəm yaşamıram deməli.

BAĞIŞLAR SƏNİ

Yol ayrıcında qalanlara

Özünə elə bir yol seçmisən ki,
Yalnız vətənsizlər alqışlar səni.
Dilini nə atan, nə anan bilir,
Yaxşı başa düşür, bayquşlar səni.
Batinin dəyişib zahirin kimi,
Tanımaz oldular tanışlar səni.
Əgər belə getsə inan ki, bir gün
Atan da, anan da qarğışlar səni.
Hər addım başında düşərsən dara,
Şaşırdar enişlər, yoxuşlar səni.
Əlin kömək üçün bir yana çatmaz,
Döyər qarlar səni, yağışlar səni.
Yaman məst eləyib görürəm ki, mən
Ürəyi ləkəli ağuşlar səni.
Sən harda görünsən, şübhə etmirəm,
Nifrətlə qarşılar baxışlar səni.
Kağızlar üstündə baş sındırırsan,
Yormadı eybəcər naxışlar səni?!
Cana gətirmədi yazılarında
Bu payızlar səni, bu qışlar səni?!
Ürəyi böyükdür zəmanəmizin,
Bu yoldan qayıtsan bağışlar səni.

SƏNƏ BAĞLIYAM

Dostum Zeynal Məmmədova ithaf

Qarabağa cənnət desəm, tamam haqlıyam,
Bakılıyam, şəkiliyəm, qarabağlıyam.

Saf, ləkəsiz məhəbbəti bu torpaqda gör,
Könül açan təbiəti bu torpaqda gör.
Gözəlliyi, şeriyyəti bu torpaqda gör.
Baxtıma bax, bu yerliyəm, bu torpaqlıyam,
Alını açıq, qəlbi açıq vətən oğluyam.

Vəcdə gəlib məhəbbətlə vurur ürəklər,
Gün doğmamış, ətirlənir hər gün, hər səhər
Gözəllərin nəfəsilə güllər, çiçəklər.
Dağ gövdəli çinar kimi qol-budaqlıyam,
Canım, gözüm, Qarabağım, sənə bağlıyam!

Gözəlliyin kökü mənim diləyimdədir,
Elin gücü qolumdadır, biləyimdədir,
Vətən eşqi qocalmayan ürəyimdədir.
Ağ günümdə, dar günümdə el dayaqlıyam,
Canım, gözüm, Qarabağım, sənə bağlıyam!

25-Cİ PALATADA

Professor Adil Sadıqova ithaf

Dərman qoxusuyla doludur otaq,
Yenə ağır-ağır alıram nəfəs.
Yanır qızdırmadan yenə dil, dodaq,
İçimdən əmr edir döz deyə bir səs.
Dözürəm ağrıya, dözürəm dərdə,
Haqqımda nə sözlər gəzmir şəhərdə!
Gəlir baş çəkməyə dostlar, tanışlar,

Mənə gül verirlər, çiçək verirlər.
Bəxtinlə ekizdir, deyirlər bahar,
Təsəlli verirlər, ürək verirlər.
Əl-ayaq çəkilir axşam düşüncə
Həmdəmim yenə də xəyal, düşüncə...
Mizimin üstündə kağızlar ağdır,
Şeir yazmamışam, çünki haçaqdır.
Sözümə baxmayır əlimdə qələm,
Ölümdən ağırdır, mənə bu ələm.
Boğulub qəlbimdə sözlərim yenə,
Hirsimdən yaşarır gözlərim yenə.
Bəli, yaxşı deyil, halım yamandır,
Günüm belə keçir xeyli zamandır.
Gedir otağımdan həkimlər qəmgin,
Üzümə demirlər dərdimi açıq.
Seyr edib Xəzəri eyvandan hər gün
Təsəlli tapıram orda azacıq.
Bunu da bilirdim illər ötəcək,
Bəli bu şair də ölüb gedəcək.
Ölənlərdən artıq olmayacaq ki,
Qurdla qiyamətə qalmayacaq ki.
Bir az da yaşamaq istədim ki, mən
Vətənin, millətin borcunu verim.
Nə edim şairəm, nə edim ki, mən
Mizimin dalında boş qalıb yerim.
Budur bu böhranlı, ağır çağımda
Yetdi harayıma bir həkim mənim.
Yarpaqlar cücərdi can budağımda
Ona inan dedi ürəyim mənim.
Bütün varlığımla inandım ona,
Gözümü qaplayan pərdə söküldü.
Bəli, yavaş-yavaş gəldikcə cana
Ölüm qəzəbindən yandı, töküldü.
Həkim dost, əzizdən əzizsən mənə.
Bu təzə şərimi borcluyam sənə.
Masam arxasında düşünən zaman –
Deyirəm – şübhəsiz məni sağaldan
Adıma deyilən qurbanlar deyil,

Verdiyin, içdiyim dərmanlar deyil,
Xəstəylə söhbətin, rəftarın oldu,
Ürəyə yol tapan bu varın oldu.
Sənə ehtiramım ürəyimdədir
Sanıram yenə də keşiyimdədir:
Xəstənin dərdinə şəfa sözlərin,
Gülən dodaqların, gülən gözlərin!

UĞURLU YOLDAYAM MƏN

Sürətlə getməsəm də, yenə də yoldayam mən,
Yerimdə saysam əgər, mənə nə deyər vətən.
Desin görək bu yolda kim məni yorğun görüb?
Ömrüm bahar, yaz görüb, qar görüb, çovğun görüb.

Vətənimin adından, millətimin adından,
dövlətimin adından
Yaşıl gözlüklülərin gözlərini ovduğum,
Yaşıl qələmliləri gülşənlərdən qovduğum
Çıxmayıbdır yadımdan,
Çıxmayacaq heç zaman.
Qırmızı gözlüyümlə baxıb nələr görürəm,
Nə səhnələr görürəm.
Tapdıqca fürsət yenə
Təəssüf, min təəssüf, məslək düşmənlərinə
Tamam güzəştə getmək fikrinə düşən olur,
İşlənən günahların üstündən keçən olur.
Əvvəldən yolsuzları görən gözüm olmayıb,
Millətimin yanında yalan sözüm olmayıb,
Durmamışam kənarda dar gündə, bərk ayaqda,
Görürəm ki, yenə də tək-tək küncdə, bucaqda.
Yalan başdan dilində əzbər edib milləti
Ya açıq, ya xəlvəti
Məndən doğru sözümün heyfini alan da var,
Günəşli gündüzümün heyfini alan da var.
Bəli, fürsət tapanda,

Ağacdan ata minib sola, sağa çatanda,
Yüz qızıl kitabımın heyfini alan da var.
Bir para adamların orta istedadını
Kefi istəyən kimi şişirdib yazan da var.
Şərəfli yollar keçən ustadların adını
Qələminin ucuyla, gizlində pozan da var.
Paslı ürəklərdəki,
Yaslı ürəklərdəki
Bizə qarşı nifrəti,
Qəzəbi, küdurəti
Bu gülşəndə qoymuram zərrəcə kök atmağa,
Bir tabuta yükləyib basdırıram torpağa.
Bir yerdə saymaqla heç əzəldən yoxdur aram,
Yenə də yollardayam, yenə də yollardayam.

SƏNİ GÖRƏNDƏ

Doktor Fatma xanıma

Gözəlliyə baş əyirik səni görəndə,
Bilirsənmi nə deyirik səni görəndə!

Deyirik ki, gətiribdir bizim bəxtimiz,
Çünki üzü baharadır şəfa taxtımız.
Şirin-şirin arzularla keçir vaxtımız,
Gözümüzdə dan sökülür səni görəndə,
Üzümüzə günəş gülür səni görəndə.

Deyirik ki, əcəb gözəl xoş sifətdir bu,
Sənin kimi bir insana məhəbbətdir bu.
Görməyəndə darıxırıq, həqiqətdir bu,
Yavaş-yavaş sağalırıq səni görəndə,
Yaşamaqdan zövq alırıq səni görəndə.

Canımızı qorumayıb acı zəhərdən
Gizlin, xəlvət papiros da çəkirik hərdən.

Sən döymədən qapımızı açırsan birdən,
Özümüzü itiririk səni görəndə,
Min bəhanə gətiririk səni görəndə.

Əfv et məni, haqq sözümdür, gözəlsən, gözəl,
Qəlbindədir özün kimi min gözəl əməl.
Nəkaradır yanımızda görünsün əcəl,
Dərdimizi unuduruq səni görəndə,
Başımızı dik tuturuq səni görəndə.

Budur, artıq əvvəlkitək deyilik üzgün,
Biz hüsnündən danışmasaq olarmı düzgün!
Sənin qara qaşlarının altında hər gün
İki mavi çay görürük səni görəndə,
Sərt havanı xay görürük səni görəndə.

Görün, görün, görünməsən darıxarıq biz,
Dərmanların arasında karıxarıq biz,
Hər sözünü eşitməyə hazır varıq biz,
Dağ çəkilir bağrımızdan səni görəndə,
Əsər qalmır ağrımızdan səni görəndə.

GƏLDİ DƏ GETDİ

Hüseynqulu Sarabskinin xatirəsin

Səhnəyə, sənətə məcnuncasına
Məftunumuz təkdi, gəldi də getdi.
Füzuli gözünün yaşından doğan
Məhzunumuz təkdi, gəldi də getdi.

Hicran yollarında yorğunluğundan,
Gözəl Leylasına vurğunluğundan,
Qolları zəncirli məcnunluğundan
Məmnunumuz təkdi, gəldi də getdi.

Dözdü min bəlayə canan yolunda,
Hazırdı verməyə min can yolunda.
Sonu görünməyən hicran yolunda
Yorğunumuz təkdi, gəldi də getdi.

İlk gənclik çağında öz leylasına
Məhəbbət bağında öz leylasına,
Ölüm ayağında öz Leylasına
Vurğunumuz təkdi, gəldi də getdi.

Bir ərəb qızına könül bağlayan,
Odlu naləsilə sinə dağlayan,
Aləmi ağladan, özü ağlayan
Məcnunumuz təkdi, gəldi də getdi.

CƏFƏR, SƏNİ ANDIM

Cəfər, bu səhər mən səni şair kimi andım,
Gəl. gəl, dedim, ancaq mənə hay gəlmədi səndən.
Yandım, necə yandım, necə yandım, necə yandım!
Sordum bütün eldən, sorağın gəldi çəməndən...
Andım səni, andım səni hörmətlə, eloğlum,
Yazdım bu kiçik şeri məhəbbətlə, eloğlum.
Yazdım ki, a dostum, görüşüm bir də səninlə,
Səhnəmdə açılsın təzədən pərdə səninlə,
Çoxdan səni mən səsləyirəm, gəl,
Gəl, gözləyirəm, gəl.
Gəl, birgə gəzək doğma vətən mülkünü, dostum,
Çox istəmişəm mən bu mübarək günü, dostum.
Addımla gözəllər yetirən torpağımızda,
İlhama gəlib mahnı yarat el bağımızda.
Sən varlığını alnı açıq millətə verdin,
Söz incini bu səhnəyə, bu sənətə verdin.
Kim gördü desin bir kərə bu səhnəni sənsiz,
Yox görmədik əsla bu gözəl gülşəni sənsiz.
Cəfər! Demə ki, keçdi ömür, getdi cavanlıq,

Bax səhnəyə, bax bir də məhəbbətlə bir anlıq.
Bir zərrə qədər qəm yemə, gəncsən, hələ gəncsən,
Mənalı keçən illərinin şahidiyəm mən.
Gəlməzdi xoşun başda oturmaqdan, a dostum,
Artıq danışıb məclisi yormaqdan, a dostum.
Sən harda oturdunsa, inan, başda göründün,
Son cərgədə əyləşdiyin an, başda göründün.
Yüksəklərə qalxdınsa da "mən, mən" demədin sən,
Süfrəndəki nemətləri heç tək yemədin sən,
Xalq içrə, əzizim, adın hörmətlə çəkildi,
Hörmətlə, məhəbbətlə çəkildi.
Əldən-ələ, dildən-dilə gəzdikcə kitabın,
Yox, yox, "bu mənimdir" sözü çıxmazdı dilindən.
Tərif deyilən vaxt üzünə, buydu cavabın –
"Tərifləməyin, çünki həvəskar yazanam mən".
Hər kəlmən, əzizim, məni dinlə –
Gül oldu bütün dostlara, düşmənlərə – güllə.
Şair ürəyin, məncə, məhəbbətlə ekizdir.
Arzun, diləyin, məncə, məhəbbətlə ekizdir.
Cəfər! qara gözlü, bizim ağ günlü sevillər
Hər yerdə səni bir ata tək gör nə sevirlər!
Dostum, sən özün yaxşı bilirsən bunu məndən.
Övladlarının bir daha xoş bəxtinə bax sən –
Sən istəyini, arzunu bir aləmə yaydın,
Cəfər, gözün aydın,
Çox sevdiyin, aydınların aydın yola çıxdı,
Ağ günlü gözəllərlə verib qol-qola çıxdı.
Ey alnı açıq, qəlbi təmiz bəxtəvər insan,
Az dadmışam mən də sənin duz-çörəyindən,
Milyon ürəyə körpü yaratdın ürəyindən.
Xatırla, əzizim, o əziz günləri bir də,
Şair həvəsilə gələrək vəcdə bu yerdə
Şair sayağı əldə qələm yollara çıxdın,
Dost tək yeni aləm yaradan əlləri sıxdın.
Əllərdə qalıbdır o hərarət hələ, dostum.
Olmuş sənə qismət bu şərəf, fəxr elə, dostum.
Yollarda qələmsiz səni el görmədi bir gün,

Söz mülkünə şagird də, müəllim də özündün.
Yazmaq və yaratmaq həvəsiylə
Yüksək, ən uca zirvəyə çatmaq həvəsiylə
Eldən gözəl insanların ünvanını sordun,
Yollar səni heç yormadı, sən yolları yordun.
Al bayrağın altında gedənlər yorularmı?
Öz qəlbini al bayraq edənlər yorularmı!
Sevdin vətəni, milləti namuslu oğul tək,
Oldun bizə örnək.
Sən sənətə məcnun kimi qəlbinlə vuruldun,
Ağ saçlı bu yollarda böyük qardaşım oldun.
Qardaş kimi, sirdaş kimi sevdim səni, hər an,
Bax, sən tək oğullarla gözəlləşdi bu dövran!
Əsgərdin əzəl gündən elinçin, vətəninçin,
Düşmən səni sevməzdi, bu aydındı səninçin.
Ön cərgədəsən sən yenə əsgər kimi, Cəfər,
Addımla bu yollarda səfərlər kimi, Cəfər!
Cəfər, demə ki, keçdi cavanlıq,
Öz dostunu gəl dinlə bir anlıq.
Heç kim sənə çox yaş verə bilməz bu yaşında,
Gəl şənliyə öz sadə çələnginlə başında.
Sən yayda da, sən qışda da ölkəmdə baharsan,
Torpaqların altında da, üstündə də varsan.
Haqdır bu sözüm, səndə düha qüdrəti varmış,
Alqış sənə, alqış sənə, alqış sənə, alqış!
Sığmır yerə, sığmır göyə sayəndə sevincim,
Güllər bitirir sanki bu gülşəndə sevincim.
Alqış, bu böyük sərvətə, bu sənətə alqış
Alqış belə övlad yetirən millətə alqış!

YERİNİZ OLMAYACAQ

Dostlar! Axır zamanlar məni yaman dərd alıb,
Nədənsə bir sualım yenə cavabsız qalıb.
Doğru yoldan azanlar,
Tartan-partan yazanlar

Bizi başa düşmürsən, bizi sevmirsən deyə
Az qalıb millətimi çəksinlər "məhkəməyə".
Şairlər, filosoflar yetirən millətimə
Dünyaya füzulilər gətirən millətimə
"Səviyyədən kasıbdır" deyib dodaq büzən var,
Çirkabın, nadanlığın lehməsində üzən var.
Təəccüblü budur ki, tapdayıb həqiqəti,
Ya açıq, ya xəlvəti
Onları əzizləyib oxşayanlar tapılır,
Onların özlərinə oxşayanlar tapılır.
Bu bədbəxtlər beş-altı havadar tapsalar da,
Ürəklərin qapısı bağlıdır üzlərinə.
Qışda deyib gülürlər, ağlayırlar baharda,
Afərinlər deyirlər özləri özlərinə,
Ey millətdən, vətəndən üz döndərənlər, yetər,
Yetər yamaq oldunuz bu göyçək dünyamıza.
Sizi başa düşənlər, sizi candan sevənlər
Deyin hansı əsrdə gələcək dünyamıza?
Yox, yox, heç bir əsrdə yeriniz olmayacaq,
Millətimə xoş gələn şəriniz olmayacaq.
Minib qarğıdan ata, atlını ötmək olmaz,
Bu aydın həqiqəti ört-basdır etmək olmaz!

ÇİÇƏKLƏR ALƏMİNDƏ

Çiçək mağazasının keçərkən qarşısından
Fikirlər dəryasına qərq oluram hər zaman.
Canlanır həyat, ölüm, gözlərimin önündə,
Düşünürdüm dünən də, düşünürəm bu gün də.
Budur, bir yanda güllər gülümsər vazalarda,
Bir tərəfdəysə solğun güllərdən xeyli əklil.
Düyünlə yas bir yerdə rastlaşır hər baharda,
Bağçalarda çiçəklər bununçünmü əkilir!
Düşünürəm: – Nədir bu ağ və qara təzadlar,
Bir-birinin üstünə qılınc çəkən bu adlar.
Bəli, həyatla çoxdan qanlı-bıçaqdır ölüm,

İnsan göz aça bilmir nə qədər sağdır ölüm.
Kim deyir ki, barışar həyat ölümlə bir gün,
Heç yaşarmı baş-başa bir ocaqda yas-düyün?!
Yox, yox, həyat ömürdən silməlidir ölümü...
Həyat, sənə köməkçin uzadıram əlimi.
Gəl düşünək bəşərin düyününü, yasını,
Ölümlər kitabının dəyişək mənasını.
Biri ölüm, biri toy, biri şənlik, biri yas!
Duz-çörək kəsərmi heç bir süfrədə qışla, yaz?!
Düyünü olanların, əzizi ölənlərin,
Bir görüş məclisidir bu çiçək mağazası.
Gözləri yaşlıların, ürəkdən gülənlərin
Varlığını əks edən bir aynadır burası.
Biri gəlir silərək gözlərinin yaşını,
Deyir: – ölən yarımçın böyük əklil gərəkdir.
Biri gəlir, fərəhlə oynadıb göz-qaşını
Deyir: – toya gedirəm bir dəstə gül gərəkdir.
Biri gəlir əndamı ipəkdə həm atlasda,
Yəqin rəfiqəsinin ad günüdür bu axşam.
Biri gəlir qapqara matəm rəngli libasda,
Bəlkə gecə yandırıb bir ölü üstündə şam.
Üzür mavi sularda birinin ağ yelkəni,
Birinəsə dağ çəkib ölüm adlı düşməni.
Buraya kimlər gəlir,
Qoy deyim sizə bir-bir –
Birinin oğlu ölüb, birinin oğlu olub,
Birinin ürəyinə iki dünya qəm dolub.
Birininsə sevinci aşıb daşır başından,
Hələ qəmlə üz-üzə gəlməmişdir yaşından.
Payızdır, qışdır bahar birinin gözlərində,
Nəğməli quşdur bahar birinin gözlərində.
Birinin xatirindən çıxıb rəngi güllərin,
Biri güllərdən alır ətrini bu günlərin.
Gecə gündüzə dönüb birinin gözlərində,
Elə bil günəş sönüb birinin gözlərində.
Birinin elə bil ki, kül töküblər başına,
Birinin ətək-ətək gül töküblər başına.
Biri dağı dağıdar dağa vursa dərdini,

Biri hələ dadmayıb ayrılıq şərbətini.
Yığılıb güldəstələr budur üst-üstə çin-çin,
Həm dünyaya gələnçin, həm dünyadan gedənçin.
Dodaqlara köçəcək bir gül dəstənin ətri,
Torpaqlara köçəcək bir gül dəstənin ətri.
Tapılmaz bu ocağa yolu düşməyən adam,
Elə güman etməyin bu məkana mən yadam.
Bu yerə baş çəkməyi özümə borc bilmişəm,
Bəli, bir gün qəlbi şad, bir gün qəmli gəlmişəm.
Burda başqa, başqadır mənası çiçəklərin,
Dünyası çiçəklərin.
İki aləm görüşür çiçək mağazasında,
Sevinclə qəm görüşür çiçək mağazasında.
Yığılıb güldəstələr budur üst-üstə, çin-çin,
Həm dünyaya gələnçin, həm dünyadan gedənçin.

Siz ey məni ürəkdən sevən dostum, tanışım,
Nə olar ki, dinləyin, bir qədər də danışım,
Bəli, bir gün mənim də yumulacaq gözlərim,
Ürəyimdə qalacaq deyilməmiş sözlərim.
Mənə hörmət naminə,
Ya məhəbbət naminə
Əklil üçün gedərkən çiçək mağazasına,
Sizdən bir xahişim var, üzünüz gülər olsun.
Mən razı olmaram ki, gözünüz yaşla dolsun,
Qara geyib gəlməyin dostunuzun yasına...
Danışmayaq örtülü,
Məni sanmayın ölü.
Könlüm halallaşarkən, dostuyla, sirdaşıyla,
İslatmayın qəbrimin daşını göz yaşıyla.
Durmayın aciz kimi önündə təzadların,
Qarşısına sədd çəkin, yanıqlı fəryadların,
Qəlbiniz bu mənalı aləmdən ayrılmasın,
Yazıb pozan əliniz qələmdən ayrılmasın.
Görün nə hikmətdir bu,
Böyük həqiqətdir bu –
Bu gün ölən dühanın ölməyən hər əməli –
Sabah gələn birinin damağında gül açır.

Çünki belə yoğrulub təbiətin təməli,
Gedənlər gələnlərin davamında dil açır.
Yəqin bir gün qalxacaq mənim də torpağımdan
Bir addımlıq bağımdan
Əlvan güllər, çiçəklər,
Min-min gözəl diləklər.
Bəli, diriləcəyəm, bi gün bu görkəmdə mən,
Öz torpaq ölkəmdə mən.
Onda məni də başqa güllərə qatacaqlar,
Bir güldəstə, bir əklil şəklində satacaqlar.
Gah şənlikdə, gah yasda olacağam yenə mən,
Demək doğulacağam, solacağam yenə mən.
Ömrüm davam edəcək bu şəkildə, bu sayaq
İnsan torpağa dayaq, torpaq insana dayaq.

Çiçək mağazasında düşünürəm bayaqdan,
Nə çıxar göz yaşından, nə çıxar ağlamaqdan.
Budur, bir yanda güllər gülümsər vazalarda,
Bir tərəfdəysə solğun güllərdən xeyli əklil.
Düyünlə yas bu yerdə rastlaşır hər baharda,
Bağçalarda çiçəklər bununçunmu əkilir?!

Mən ölümdən qorxmuram,
Həyatla sazdır aram.
Yetər lovğalandığın axmaqdan axmaq ölüm,
Gəl, gözümün içinə bir də yaxşı bax, ölüm,
Adını lüğətimdən pozmuşam öz əlimlə,
Danışıram sənlə açıq şair dilimlə.
Sənə həyat adından verirəm acıq, ölüm,
Çünki ölmək sırası sənindir artıq, ölüm.
Gedəndən çoxdur gələn, dünyamız boşalmayır,
Zərrəcə qocalmayır.
Həyata bəzək bizik,
Can bizik, ürək bizik.
Biz vardıq, varıq yenə, əbədiyik dünyada,
Torpağın üstündə də, torpağın altında da.
Biz insanıq, ömrümüz ölümdən çoxdur, ölüm,
Anam torpağa bağlı insana yoxdur ölüm!

ƏTƏYİMDƏDİR

Vətən torpağının nəfəsi, ətri
Mənim duzumdadır, çörəyimdədir.
Ömrümün mənası sanıram ki, mən
Darda qalanlara köməyimdədir.

Ömrümdə olmadım bəxtimdən küskün,
Döyün məhəbbətlə, ürəyim, döyün.
Ulu babaların, şübhəsiz – bu gün
Qüvvəti bükülməz biləyimdədir.

Gözlərim günəşli gözlərə baxdı,
Nəsillər köksümə çiçəklər taxdı.
Bütün yer üzünün ağ günü, baxtı,
Ləkə götürməyən məsləkimdədir.

Babamdan öyrəndim mən səxavəti,
Kiçiyə, böyüyə böyük hörməti.
Vətən torpağının bütün neməti
Buyurun, götürün, ətəyimdədir.

Bülbülü səsləyir çəmənə eşqim,
Sağalmaz yaradır düşmənə eşqim.
Süleyman Rüstəməm vətənə eşqim
Dodağımda deyil, ürəyimdədir!

İKİ QARDAŞ

Üzeyir Hacıbəyovun və
Müslüm Maqomayevin xatirəsinə

İki qardaş, iki sirdaş, iki ustadlar ustadı,
Bizim bu dövrün övladı, bizim bu əsrin övladı.
Vətən uğrunda can qoydu, könüllərdən xəbər verdi,
Bütün dünyaya car çəkdi, bu ellərdən xəbər verdi.

Bu düz sözdür, ürəklər musiqisiz olmayıb, olmaz,
Üzeyirin, Müslümün sənət bağında bircə gül solmaz.
İki sənətkarın eşqi yenə dillərdə əzbərdir,
Bizim xoşbəxt nəsillərçin əzizlərdən əzizlərdir.
Yorulmaq bilmədi onlar çətin yollar uzandıqca,
Baş əydi xalqa hörmətlə böyük şöhrət qazandıqca,
İki qardaş, iki sirdaş həqiqətdən yaranmışdı,
Ədalətdən yaranmışdı, məhəbbətdən yaranımşdı.
İki dostun adı daim günəştək parlayar, sönməz.
İki dost batsa da qəm yox, bu gün torpaqlar altında
Üzeyrin, Müslümün baxtı, bütün aləm bilir, dönməz...

GÜLÜSTAN QUBADIR

İlk bahar bülbülünün dərdinə dərman Qubadır,
Ətri xoş hər çiçəyi, hər gülü xəndan Qubadır.

Bir qızılgül qoparıb mən taxıram öz sinəmə,
Deyirəm bəlkə mənim can evimə can Qubadır.

Sevirəm alnı açıq, bəxtəvər insanlarını,
Hər zaman dildə böyük şöhrəti dastan, Qubadır.

İnanın sözlərimə, misli tapılmaz bu yerin,
Məni hüsnilə edən, doğrusu, heyran Qubadır.

Görürəm mən, seçilir başqa şəhərdən gecələr,
İncə güllərlə, çiçəklərlə çırağban Qubadır.

Mən vətəndən çox uzaqlarda gəzirkən demişəm –
Min gülüstana əvəz məncə Gülüstan Qubadır.

Gələrək vəcdə bu torpaqda gözəl nəğmə yarat,
Cənnətin cənnəti fəxr et ki, Süleyman, Qubadır!

SƏNİN NƏFƏSİN

Sənin sevgilin olmaq deyil asan, sevgilim,
Ömrümün dörd fəslinin baharısan, sevgilim.
Əlin əlimə dəysə, dünya verilər mənə,
Aləm dönər gülşənə,
Könlümdəki arzular bir daha gözəlləşər,
Eşqim sənin önündə dönə-dönə baş əyər.
Təkcə səni səslərəm, əcəl qapımı döysə!..
Bahar nəfəsin əgər qışda bağıma dəysə,
Silkələyib qarını ağaclar yarpaqlanar,
Göydə yağışın, qarın buz qapısı bağlanar.
Bağımın torpağına dəysə ayağın əgər,
Çiçəklər baş qaldırıb gül qədəmindən öpər.
Qönçələnər bir anda nəğmələr dodağında...
Nəğməni eşitməsəm ömrüm, günüm heç olar.
Gözün gözümə dəysə gecə qaranlığında,
İki gözüm gecəyə sönməyən günəş olar.

MƏNİM DEYİL, SƏNİNDİR

Eşqinlə gecə-gündüz vuran bu şair ürək
İnan, sevgilim, inan, mənim deyil, sənindir!
Sözə varmı ehtiyac, məndən gözəl bilirsən,
Məni yaşadan bu can mənim deyil, sənindir!

Bağımda bağban kimi çalışıb tər tökmüşəm,
Gözlərimi sənincün bu yollara dikmişəm.
Gəl, gör sənin adına, neçə güllər əkmişəm,
Bu misilsiz gülüstan mənim deyil, sənindir!

Sənə vurğundur könül, sənə bağlıdır könül,
Sənin səadətinlə bahar çağlıdır könül.
Sevgilim, bu sözündə, məncə haqlıdır könül
Səni sevən Süleyman mənim deyil, sənindir!

SƏNİ GÖRMƏSƏYDİM

Yəqin kimsəsiz, yetim görünərdim aləmə,
Könlümü həmişəlik mən sənə verməsəydim.
Boynubükük qalardı çiçəklərim, güllərim,
Onları öz bağımdan adına dərməsəydim.

Boğulardım bəlkə də bir gün qəm dəryasında,
Gəncliyimin, ömrümün baharında, yazında,
Məhəbbətsiz yaşardım, məhəbbət dəryasında
Mən səni görməsəydim, mən səni görməsəydim.

GƏLİB, GETMİŞ

Bilirsənmi, könül, ərzə nə mehmanlar gəlib, getmiş,
Ədasıyla necə canlar alan canlar gəlib, getmiş.

Sevilmiş, sevmiş, eşqiylə bəzək olmuş bu dünyaya,
Gözəllikdən yaranmış nazlı cananlar gəlib, getmiş.

Bu torpaqdan alıb qüvvət, verib bu torpağa qüvvət,
Həyat, zəhmət sevən qeyrətli bağbanlar gəlib, getmiş.

Dühalar var ki, cismən ölsələr də, ruhən ölmürlər,
Dilim gəlməz deyəm mən ki, bu insanlar gəlib, getmiş.

Süleyman, yaz-yarat, çünki özün yaxşı bilirsən ki,
Bu dünyaya sənintək çox Süleymanlar gəlib, getmiş.

VÜSALDA GÖRMƏLİYƏM

Məhəbbətin aradım zövqünü, səfasını mən,
Gözəllərin sınadım əhdinə vəfasını mən.

Səbəb nədir ki, mənim ayrılıq düşüb payıma,
Günahsızam, çəkirəm, bəs nəyin cəzasını mən?!

Vəfalıyam, qulağım səsdədir uzun illər,
Eşitmək istəyirəm yarımın sədasını mən.

Əzaba, dərdə, qəmə öyrənib sevən ürəyim,
Vüsalda görməliyəm dərdimin dəvasını mən.

Süleymanam, gəzirəm hey Araz boyunca yenə,
Öz eşqimin yazıram qəmli macərasını mən.

KÜSMƏSİN

Qış küsür küssün, fəqət məndən baharım küsməsin,
Küsməsin şux dilbərim, nazəndə yarım küsməsin.

Keçməsin bir gün belə ömrüm şeirsiz, nəğməsiz,
Eşqimin gül bağçasından nəğməkarım küsməsin.

Sevgilimdir bəxtimin dünyasının dan ulduzu,
Tapmasam bundan gözəl söz şəhriyarım küsməsin.

Saçlarından ilk baharın ətri keçsin güllərə,
Can fəda etsəm yolunda tacidarım küsməsin.

Mən Süleyman Rüstəməm, andımda möhkəm aşiqəm,
Kim küsür küssün, fəqət məndən nigarım küsməsin!

ŞERİN ACIYAM MƏN

Haqqımda deyirlər, dili sərtəm, acıyam mən,
Şöhrətlə işim yox, təzə şerin acıyam mən.

Az-çox biliyim varsa da azdır, yenə azdır,
Son mənziləcən öyrədənin möhtacıyam mən.

Mən şerimə yad paltarı geydirmərəm əsla,
Əllaməliyin düşməniyəm mən, qacıyam mən.

Gördüm gecə Leylanı, Füzulini yuxumda,
Leyla dedi ki, şairə yalnız bacıyam mən.

Yaz şerini, tərifi qəbul etmə, Süleyman,
Hər kim desə də, sən demə şerin tacıyam mən!

XOŞA GƏLSİN

Könlümdəki arzum, deyirəm, tez başa gəlsin!
Hicranla vüsal məclisimə baş-başa gəlsin.

Qış fəsli belə qəm yeməsin nazlı nigarım,
Gəlsin, başına gül səpərəm, qoy qışa gəlsin.

Gəzsin, bağımı, b· ʒçamı gözlərdə təbəssüm
Həsrətlə baxım hüsnünə, qəlbim coşa gəlsin.

Bəxtim kimi nərdtaxtamın üstündəki zərlər
Baxsın sözümə, çox demirəm şeş qoşa gəlsin.

Hər kəlmənin üstündə ərit qəlbini, Rüstəm,
Çək aləmə car eşqini, şerin xoşa gəlsin.

ÖZ SÖZÜM OLSUN

Süfrəmdə mənim həm qara, həm ağ üzüm olsun,
Dost-aşna yanında qara yox, ağ üzüm olsun.

Mən istərəm ömrüm belə keçsin uzun illər,
Yazdıqca yazım, hər gecəm öz gündüzüm olsun.

Qürbətdə də yalnız vətənimdir mənə məbəd,
Üstündə vəzifəmdir oğul tək, gözüm olsun.

Boş qalmasın heç bir kərə qəlbimdə xəzinəm,
Yad, özgə sözündən nə çıxar, öz sözüm olsun.

Hərdən oda yansan da, Süleyman, demə yandım,
Şairdə gərək yanmağa az-maz dözüm olsun!

İTİB

Gözəllərin arasında gözəl nigarım itib,
Çiçəkli, güllü bahar vaxtı ilk baharım itib.

Görünməyir gözümə, inciyib yəqin məndən,
Yanında sevgilimin bəlkə etibarım itib.

Xəzinəmin varı qəlbimdədir əzəl gündən,
Sözüm qalıb ürəyimdə, xəzinədarım itib.

Yadımdadır, görüşərdik, onunla sahildə,
Əlimdə qalmayıb artıq bu ixtiyarım, itib.

Dözümlüyəm, dözürəm ayrılıq əzabına mən,
Düşünməsin ki, rəqibim bu iqtidarım itib.

Araz boyunca gəzərkən ürəkdə dərdinlə,
Haray çəkib de, Süleyman, sevimli yarım itib.

VƏFALI QALIB

Yenə könlüm quşu xəyala dalıb
Başımın üstünü dumanlar alıb.
Yarı yolda Araz kəsib yolumu,
Məni min dərdə, min bəlayə salıb.
Sevgilimdən uzaq düşüb könlüm,
Bilsin aləm, qanım yaman qaralıb.
Gecələr yatmıram sabaha qədər

Məni əqrəbmi, ya ilanmı çalıb!
Qan çəkib yol çəkən gözüm, heyhat,
Uzun illər ötüb, yaşım çoxalıb.
Xeyli var ki, vüsal küsüb məndən,
Mənə bir ayrılıq vəfalı qalıb.

SÜLEYMANLI YOLLARA

Çoxdandır bələdəm mən o tufanlı yollara,
O dil bilməz yollara, o hicranlı yollara.

Eşqimin dörd fəslində, ömrümün dörd fəslində
Haray çəkib çıxmışam Savalanlı yollara.

Gəzmişəm sorağında vəfalı dilbərimin,
Söyləmişəm arzumu həyəcanlı yollara.

Bir vüsal nəğməsini oxumuşam hər səhər
Yükü ayrılıq, kədər, qəm karvanlı yollara.

Demişəm tapmayınca gözəllər gözəlimi,
Yadlar ayaq basmasın Süleymanlı yollara.

İKİ ANA

Həyatımın mənasıdır qəlbimdəki iki anam,
Mən onların nəfəsilə nəfəs alıb yaşayıram.
Biri məni bu dünyaya gətirmişdir məhəbbətlə,
Öpüb qucmuş, boya-başa yetirmişdir məhəbbətlə.
Gecə-gündüz, gözlərilə səkmiş mənim keşiyimi
Laylay deyib yırğalamış iftixarla beşiyimi.
Gənc ömrünü bir şam kimi əritdikcə üzərimdə,
Baxışları bir əbədi günəş olmuş nəzərimdə.
Bircə nöqsan tapmayaraq övladının varlığında,
Bir can kimi bəsləmişdir məni isti qucağında.

Mən körpəykən özü biçib, özü tikmiş paltarımı,
Gülüşündə görmüşəm öz çiçəklənən baharımı.
Bu gün yaşa dolsam da mən, bir körpəyəm gözlərində
Ağ başımı görmək istər o öz ana dizlərində,
Yaxın, uzaq ellər bilir mən onunam, o mənimdir,
Dedim iki anam vardır... O birisi Vətənimdir.
Udub qızıl bayraq altda onun təmiz havasını,
Ürəyimdə yaratmışam bəxtiyarlıq dünyasını.
Namusunu qorumuşam çağrılmamış qonaqlardan,
Şan-şöhrəti bir an belə düşməyəcək dodaqlardan,
Mənim kiçik şair adım onun böyük adındadır,
Zəhmətimin nəticəsi meyvəsinin dadındadır.
Mən şahidəm, hər baharda çevrilir şux çiçəklərə
Münbit Vətən torpağında əcdadımın sümükləri;
Onun halal çörəyilə qüvvət gəlir ürəklərə,
Bərkiyərək polad olur övladımın sümükləri.
Dedim iki anam vardır, qoy var olsun bu həqiqət
Onlarındır şerimdəki bu məhəbbət, bu hərarət.

Bu sevimli iki adla çiçəklənir azad ölkəm,
Qəm yemərəm çatsa bir gün əziz ömrüm son çağına.
Çünki bütün varlığımla əminəm ki, keçəcəyəm
O anamın qucağından, bu anamın qucağına!

ATAMIN MAHNISI

Uşaqlıq xatirələri

Gün batsa da nə eybi var, əziz balam, körüyü bas,
Sən bilmirsən, səbəbi var, əziz balam, körüyü bas.

Ocaq mənim gözlərimin işığını aparsa da,
Həyat dəmir ürəyimi parça-parça qoparsa da,
Qara bəxtim hər gün bizim üzümüzə qabarsa da,
Təslim olmaq yaraşmayır mənə, sənə, körüyü bas:
Yorulsam da, yorulsan da durma, yenə körüyü bas.

Mənim ilkim ciyərparəm, demə atam ürəksizdir,
Evdə kiçik qardaşların, bacıların çörəksizdir.
Yad olsaydın deyərdin ki, bu sözlərin gərəksizdir,
Amansız qış qapıdadır, əziz balam, körüyü bas,
Həyatımız zəhər dadır, əziz balam, körüyü bas.

Ağrısını ürəyimdə hiss edirəm ayağının,
Dillən, nədən rəngi qaçmış o düyməli dodağının.
Ağzından al qanlar damır ehtiyacın bıçağının.
Qan-qan deyir zəmanəmiz, əziz balam, körüyü bas,
Həyatda tək deyilik biz, əziz balam, körüyü bas.

Xəz paltoda dərsə gedir varlıların uşaqları,
Ara vermir, vaxtlı-vaxtsız tüstülənir ocaqları.
Kim bilmir ki, pambıqdan da yumuşaqdır yataqları,
Quru yerdə yatırıq biz, əziz balam, körüyü bas,
Evdən şey də satırıq biz, əziz balam, körüyü bas.

Ayağını yara etmiş qızmış dəmir qəlpələri,
Mən şahidəm, iniltiyə sən açırsan hər səhəri.
Dərdə dözüb deyirəm ki, qoy böyüdüm körpələri,
Bəlkə onlar bir gün görsün, əziz balam, körüyü bas,
Allah sənə ömür versin, əziz balam, körüyü bas.

Ömür keçdi çəkicimin altındakı dəmir kimi,
Qara bəxtim ocağımda yandı qara kömür kimi.
Çox düşündüm, bu dünyada özüm verdim öz əmrimi,
Cəlladlara baş əymədim, əziz balam, körüyü bas,
Gözlərimdən yaş tökmədim, əziz balam, körüyü bas...

GÖY GÖL

Bəlkə də bu sirri bilmirsən özün,
Sən bütün göllərin başısan, Göy göl.
Vüqarlı Qoşqarın, qarlı Kəpəzin
Nişan üzüyünün qaşısan, Göy göl.

Gözəllər yuyunur sahillərində,
Ürəklər döyünür sahillərində,
Şairlər öyünür sahillərində,
Gözümdə yaxşıdan yaxşısan, Göy göl.

Yamyaşıl şamlardır kamanın, sazın,
Ağlardı bir zaman baharın, yazın.
Bir qərib durnanın, bir qızıl qazın
Bəlkə də gözünün yaşısan, Göy göl...

Arxan uca, şiş dağlara bağlıdır,
Göy suların bulaqlara bağlıdır.
Baxtın qızıl bayraqlara bağlıdır,
Xəzərə ən kiçik bacısan, Göy göl.

Çökəndə üstünə həzin axşamlar,
Göylərdə göz qırpıb yananda şamlar
Dost kimi baş-başa verəndə şamlar
Sanıram firuzə qaşısan, Göy göl.

Hüsnündür ellərdə dillər əzbəri,
Xəyala dalmısan səhərdən bəri.
Dillənər tarixin səhifələri –
Yuyub qayaları qaşısan, Göy göl.

Sən gərək biləsən səxavətimi,
Adına yazaram söz dövlətimi –
Bu solmaz hüsnünə məhəbbətimi
Qəlbində əbədi daşısan, Göy göl.

Sən elə bilmə ki, qocalıram mən
Ellərin gücündən güc alıram mən.
Hüsnünü seyr edib ucalıram mən,
Gecənin başının tacısan, Göy göl.

GƏLƏCƏK NƏSİLLƏRƏ

Biz hələlik üz-üzə gəlirik küləklərlə,
Hələlik çox ağırdır Qara-Qumun havası.
Şübhəsiz xeyrimizə qurtaracaq zəfərlə –
Sovet texnikasının quraqlıqla davası.
Hələlik çöllər yanır günəşdən təndir kimi,
İlanlar fışıldayır kol-koslar arasında;
Əl-ayağa dolaşan düyünlü kəndir kimi.
Hələlik bir ağrı var səhranın yarasında,
Bu yaranın adına ellər quraqlıq deyir:
Kəsib atırıq onu zamanın bıçağıyla,
Sağalan xəstə kimi Qara-Qum gülümsəyir.
Necə öyünməsin o, ömrünün bu çağıyla?!
Hələlik toxum kimi bu çöllərə səpirəm
Öz ürək sözlərimi, polad misralarımı.
Hələlik mən xəyalən çiçəkləri öpürəm,
Görürəm gözlərimlə öz dilbər baharımı.
Hələlik müntəzirdir bir ilk bahara torpaq,
Amansız qumlar axır səhrada sellər kimi
Torpağın ürəyindən ağrısını çəkir bax
Maşınlar xortumuyla qocaman fillər kimi.
Keşikçidir qurğuya günəş dolu gözlərim,
Vəzifəmdən, a dostlar, bezməmişəm hələlik.
Aşır sahillərini dalğa-dalğa sözlərim,
Dünyamızı doyunca gəzməmişəm hələlik.
Hələlik dəyişməyib bu səhrada adamlar,
Könlü istəyən kimi qurğunun simasını.
Hələlik bitirməyib igid, sadə adamlar
Əsrimizin bu yeni, canlı poemasını,
Deyirəm nə olaydı yüz il də yaşayaydım,
Bəzəyəydim zəfərlə mən ayları, illəri.
Danışaydım nağıltək öz həyatımı aydın
Toplayıb ətrafıma gələcək nəsilləri!..
Ey gələcək nəsillər! Xoşbəxt nəsillərsiniz,
Ey əziz nəvələrim, əziz nəticələrim,
Sizin həyatınızçün açdı uğurlu bir iz –

Mənalı gündüzlərim, yuxusuz gecələrim.
Mən ölümdən qorxmuram, bilmirəm nədir kədər...
Yormaz məni bu sonsuz, nəhayətsiz səyahət.
Ömrüm döyüşdə keçdi, etmirəm zərrə qədər
Zəif adamlar kimi yorğunluqdan şikayət.
Yüz i l yaşamasam da, gələcək nəsillərlə
Bu dünyaya yenidən gələcəyəm bərabər.
Bəli, o xoşbəxtlərlə mən milyon-milyon illər
Ömr eləyib bərabər, güləcəyəm bərabər...
Ayrılmaz parçasıyam çünki o milyonların,
Muzeylərdə varlığım durmayacaq daş kimi.
Gəzəcəyəm vüqarla arasında onların
Öz şeir pasportumla sadə vətəndaş kimi!

UNUDULMUR

Unudulmur məna dolu ömür sürüb ölənlər,
Vətənlə bir qəm yeyənlər, Vətənlə bir gülənlər.
Bərəkətli bu torpağın ən dəyərli oğludur –
Çörəyini qara gündə çöreksizlə bölənlər.
Vətənimin havasını uda bilməz doyunca –
Vətən, millət sandığını öz cibləri bilənlər,
Nə xoşbəxtdir xəyanəti, küdurəti, həsədi
Öz ömrünün kitabından, lüğətindən silənlər.
Ey Süleyman, elə yaz ki, sənin odlu nəğməni
Unutmasın səndən sonra dünyamıza gələnlər

ŞÖHRƏTDƏN DÜŞƏR

Yaxşı məclisdə könül, söhbət məhəbbətdən düşər,
Dostluğa, qardaşlığa sonsuz sədaqətdən düşər.
Darda meydanda qaçan, ağ gündə cövlan eyləyən
Hər kim olsa, el içində, məncə hörmətdən düşər.
Kim ki, "aləmdə təkəm mən, məndən olmaz" söyləsə,
Şübhəsiz gözdən düşər, bir sözlə şöhrətdən düşər.

Olsa da məddahı minlərlə, nə qəm, tezdən də tez –
Xalqına bağlanmayan sənət təravətdən düşər.
Gör nə xoşbəxtsən Süleyman, ta yüz ildən sonra da
Məclisində söz bu al bayraqlı millətdən düşər.

MƏNƏ GƏLSİN

Ey ağ günümün aynası, candan əziz oğlum,
Qəlbində qanı dağ sularından təmiz oğlum.

Sən xəstə yatırsan neçə gündür yatağında,
Öpdükcə hərarət duyuram gül dodağında.

Sən göz bəbəyimsən, öz evimsən, eşiyimsən,
İlkim məni tərk etdi, mənim sonbeşiyimsən.

Eşqim, ata qəlbimsə dayanmış keşiyində,
Qan yaşlı gözüm şam kimi yanmış keşiyində.

Vaxtilə bu dünyaya sevindim gəlişindən,
Bağrım qan olur indiki solğun gülüşündən.

Sənsən qurumaz çeşməsi könlümdəki şerin,
Dirçəl, böyü, dəysin vətən, millətə xeyrin.

Gül, bircəciyim, gül, çiçəyim, gül, əməlim, gül.
Yarpaqtək əsir, çünki qələm tutmur əlim, gül!

Sənsiz gülə bilməz bu həyat, gül yenə, yavrum,
Könlümdə özün yaxşı bilirsən, budur arzum: –

Xoş günləri dünyamızın ancaq sənə gəlsin,
Dərdin mənə gəlsin, bala, ağrın mənə gəlsin!

XƏZƏRİMİN SƏHƏRİ

Günəş doğur, bürünür Xəzər qızıl rənginə,
Qağayılar çığrışıb salamlayır günəşi.
Sakinləri qəhrəman təzə evlərin yenə
Günəşin tellərilə parlayır par-par döşü.

Mənə elə gəlir ki, günəş də insan kimi
Əl-üzünü bizimtək yuyur mavi Xəzərdə,
Xəzər üstdən buludlar yol keçir karvan kimi,
Könlümün təranəsi yüksəlir pərdə-pərdə.

Arzum, diləyim Xəzər, canım, ciyərim Xəzər,
Hamıdan çox mən sənin şıltaqlığına dözdüm.
Mən olmasaydım əgər, sən olmasaydın əgər,
Sən mənə bənzəməzdin, mən sənə bənzəməzdim.

Yenə Qız qalasının çatılıbdır qaşları,
Yəqin düşüb yadına yenə o qanlı dövran.
Sulardan baş qaldırıb "Səbayel"in daşları,
Ağ saçlı dərviş kimi söz açır babalardan.

Şəhərimin şöhrəti, Xəzərimin vüqarı –
Dənizdəki buruqlar görünür yelkən kimi.
Qayaları çimdirir Xəzərin dalğaları
Anaları körpəsini öpüb çimdirən kimi.

AĞ ŞANI

Bu körpəcə meynəni, oğlum, öz əllərimlə
Sənin əziz adına basdırıram torpağa.
Bəsləyirəm mən səni nəcib əməllərimlə,
Deyirəm ki, bağban ol bizim bu gözəl bağa.

İllər keçər bu meynə qumların üzərində
Günəşdən qüvvət alıb artar, qol-budaq atar.

Kəhrəbadan seçilməz salxımlar nəzərində,
Ağzında şaqqıldayıb hər giləsi bal dadar.

Bu körpəcə meynəni qoru hər bir zavaldan
Qoy torpaqda kök salıb bərkitsin öz yerini.
Bar verməz əkdiklərin doğru sözümdür, inan –
Qatmasan bu torpağa öz alnının tərini.

Bunun dadlı, ətirli, ləzzətli meyvəsini
Mən yeməsəm də, oğlum, sabah sən yeyəcəksən.
Atanın ünvanına – ucaldaraq səsini
Bu şirin meyvədən də şirin söz deyəcəksən.

QULAQ AS

Qulaq as bir atana oğlum, Azad
Sənə hörmətli qonaqdır Fərhad.
Oynayin qumların üstündə qəşəng,
Hər zaman biz, sizi bir yerdə görək.
Dirçəlin, bağlanın Azər elinə,
Yollanın mavi Xəzər sahilinə.
Oynayın dalğaların qoynunda,
Qolunuz bir-birinin boynunda.
Xəzərə söyləməyin – qan çanağı,
Suya tez baş vurun ördək sayağı.
Bakının güzgüsüdür mavi Xəzər,
Sevinirsən ona saldıqca nəzər.
Suda qoy bir avar olsun qolunuz,
Baş vurun bir də, var olsun qolunuz!
Yox bu dünyada şirin şey baladan
Ata qəlbisə seçilməz qaladan.
Siz çimin, biz oturaq sahildə,
Vaxt ötüşsün bu sayaq sahildə.
Qorxmayın bilməsə də dil bu dəniz,
Sizdən ayrılmayacaq gözlərimiz!

XƏZRİ

Bir anda çapıb öz atını əsdi küləklər,
Bağlarda yenə dövrə vurub gəzdi küləklər.

Əsdikcə, budur, yığdı narın qumları çin-çin
(Göstərməliyəm qüvvətimi mən ona bir çin).
Qorxub ana quşlar yuvadan çıxmadı dənçin,
Kal meyvələrin taqətini kəsdi küləklər!

Əncir ağacı! Hər budağın bir dəyənəkdir,
Min zərbə yemiş qoblaların sərt döyənəkdir.
Sən yaxşı bilirsən ki, bu tufan nə deməkdir,
Meyvəndən, əzizim, əlimi üzdü küləklər!

İnsan kimi birdən-birə diksindi ağaclar,
Sandım ki, kökündən qopacaq indi ağaclar,
Yarpaqları milyon dil olub dindi ağaclar,
Son ver bu amansızlığa son, bəsdi, küləklər!

Yarpaq tökülür, bar tökülür, bəlkə xəzandır?
Bağçamda qızılgüllərimin halı yamandır.
Min dil də tökürsən, yenə söz qanmayır andır
Bostanları tapdalayaraq əzdi küləklər!

Öyrən, ey oğul, hadisələr doğmayır heçdən,
Hər şey bu təbiətdə alır əmri günəşdən.
Axırda düşüb bir qoca aslan kimi gücdən
Son dəfə nəfəs çəkdi, həmən kəsdi küləklər!

XƏZƏRDƏ

Yelkən kimi ağardıqca qağayılar göy sularda
Dalğalara təmas edir xəyalımın qanadları.
Şıltaq Xəzər sevincindən coşa gəlir ilk baharda
Şahə qalxan dalğalardır yəhərlənmiş ağ atları.

Bu ağ atlar öz belindən qayıqları çırpır suya,
Buraxmayır qayıqçılar dalğaların cilovunu.
Bu amansız vuruşlarda zərrə xətər yoxmuş guya,
Sağ-salamat vurur başa balıqçılar öz ovunu.

Körpəlikdən bu sahilə bağlamışam ürəyimi,
Ürəyimdə bu sahildən canlı, əziz xatirəm var.
Səhər, axşam Xəzərin göy sularına şair kimi
Qələmlə yox, qanadıyla şeir yazır qağayılar!

XƏZƏRİMİN İMZASI

Xəzərimin, bilirəm, həm qışı, həm yazı var.
Sinəsində səslənən günəş telli sazı var.
Bəzən dönür quzuya, bəzən köpürüb daşır,
Onun ad canlılartək düyünü var, yası var.
Xəzəri duya bilməz, Xəzəri sevə bilməz
Kimin ki ürəyində məhəbbətin pası var.
O mənim qəlbimdədir,
Mən onun qəlbindəyəm.
Bizim bu eşqimizdən razı var, narazı var.
Mirvarili sahilin mahnılar kitabında
Xəzərimin əbədi, pozulmaz imzası var.

XƏZƏRİN MƏHƏBBƏTİ

Dinlə, a dostum Xəzər, bələdəm bu sirrə mən,
Yarandığın o gündən
Sahil sənə vuruldu, sən sahilə vuruldun,
Nə bu sahil yoruldu, nə də ki, sən yoruldun.
Hicrandan söhbət açsam, haqqınızda düz olmaz,
Eşqinizə söz olmaz, əhdinizə söz olmaz.
Aya, günə yazılıb vəfanızın mahnısı,
Səfanızın mahnısı.
Yetmisiniz sevginin ən mənalı çağına,

Sən onun qulağına, o sənin qulağına
Nələr deməmişsiniz uzun əsrlər boyu,
Sənsiz, onsuz olmayıb el şənliyi, el toyu.
Əlinizlə yazılıb eşqinizin dəftəri
Təmizdir, ləkəsizdir bütün səhifələri.
Belə bir məhəbbətin gülşəni, bağı solmaz,
Deyirəm ki, pis olmaz –
Gənclərə ibrət olsa sizin sədaqətiniz,
Böyük məhəbbətiniz!

DƏNİZ ŞƏHƏRİNDƏ

Xəzri yenə gurlayır buludlu göylər kimi,
Hədələyir yenidən bizim Neft daşlarını.
Buruqlar bir-birinə həyan ürəklər kimi
Yolur dəli xəzrinin pırtdaşıq saçlarını.
Bu şəhər yaranandan ağı qara görüb o,
Rəngdən rəngə girib o.
Xəzərə basqın edir,
Şəhərə basqın edir.
Torpaqdan üzülməyir şəhərin ayaqları,
Qüdrətini göstərir bir daha bu qansıza.
Neftçilər qəhrəmantək qoruyub buruqları
Qoymayır ki, onların bir yerindən qan sıza;
Dəqiqələr, saatlar uzanır bir il kimi,
Fəlakətlə üzləşib bu səadət ordusu.
Qarşısına xəzrinin sinə gərib fil kimi,
Tufana üstün gəlir qalibiyyət ordusu.
Köpü yatır xəzrinin, rəngi meyittək solur,
Dəmir qollu şəhərin düşür ayaqlarına.
Bəli, bu yeni zəfər bir yeni mahnı olur
Dəniz buruqlarının qızıl yataqlarına.

Xəzriyə divan tutan cavan şəhərim mənim
Suların ortasında dayanıb qalam kimi,
Bakımın körpəsini – qoy bilsin dost-düşmənim,
Qoruyuram xəzridən öz əziz balam kimi!

MEYNƏLƏR

Əkdim sizi dünən özüm, meynələr,
Üstünüzdə oldu gözüm, meynələr!

Çubuğunuz elə bil ki, söz qanır,
Bığlarını eşə-eşə uzanır.
Nə istidən, nə küləkdən usanır,
Yoxdur sizə daha sözüm, meynələr!

Zəhmətimi qoyun alım qələmə,
Quraqlıqda, – bəllidir bu aləmə –
Dibinizə bol su tökdüm selləmə,
Qumlar üstə qaldı izim, meynələr!

Yastığınız Abşeronun qumları,
Mirvaridir sanki onun qumları.
Bilməsə də qayda-qanun qumları
Dözər buna, dözər bizim meynələr.

Sağaldıqca xəzrilərdən yaranız
Qumlar üstdə nəfəs alır qoranız.
Təbiətlə düzələndə aranız,
Gəlin sizə qurban kəsim, meynələr.

O zaman ki, salxımınız xal salır,
Hüsnünüzə insan baxıb mat qalır.
Bostandakı kal qarpızı dərd alır,
Qiymətlidir ondan üzüm, meynələr!

Misilsizdir qara şanı, ağ şanı,
Hərəsinin ayrı-ayrı nişanı.
Hər salxımı bal şanıdır, bal şanı,
Qoy onları özüm üzüm, meynələr!

Kəhrabatək saraldıqca hər gilə
Səbət-səbət göndərirəm yargilə.
Bir bağda ki, güllər gülə, bar gülə
Necə gülməz mənim üzüm, meynələr!

BİLMƏZ

Sevginin qədrini bu əsrdə hər kəs bilməz,
Doğru aşiq özünə dərdi, qəmi bəs bilməz.

Kim ki, qəlbilə sənə bağlı deyildirsə, könül,
Gecə-gündüz başı üstündə onun əs – bilməz.

Eşqə biganə olan eylə gözəllər var ki,
Sevirəm söylə, bütün aləmə sal səs – bilməz.

Deyirəm, sevgili cananıma canım qurban,
Can fəda eyləməyən eşqi müqəddəs bilməz.

Rüstəmin onda ki, canan görünür gözlərinə,
İmtahançın sən onun barmağını kəs – bilməz.

BƏS NƏ DEYİM?

Sevgilim, mən sənə canan deməyim, bəs nə deyim?
Canıma canına qurban deməyim, bəs nə deyim?

Öz canından, nəfəsindən canıma can verdin,
Gündə min dəfə sənə can deməyim, bəs nə deyim?

Sən baxarkən mənə bəzən elə küskün-küskün,
Oldu can mülkü pərişan deməyim, bəs nə deyim?

Dikilib gözlərim həsrətlə vüsalın yoluna,
Gəlməsin könlümə hicran deməyim, bəs nə deyim?

Sən canımsan, ciyərimsən, gül açan baxtımsan,
Olmuşam hüsnünə heyran deməyim, bəs nə deyim?

Yanmayan eşq oduna qədrini bilməz eşqin,
Gəl mənim eşq oduma yan, deməyim, bəs nə deyim?

Yox mənim başqa gözəllərdə bilirsən ki, gözüm,
Səni istər bu Süleyman deməyim, bəs nə deyim?

NEYLƏSİN

Olmasın hicrində bu könlüm pərişan, neyləsin?
Etməsin öz canını qurban, neyləsin?

Gəlməsə şən bəstəkar – nazəndə bülbül gülşənə,
Solmasın badi-xəzanla bu gülüstan, neyləsin?

Gəl, gəl, ey canan, bilirsən ki, könül istər səni,
Dərdimin dərmanı sənsən, gəlsə loğman, neyləsin?

"Gəl, gəl, ey yar!" – söyləməkdən mən yoruldum,
gəlmədin,
Sən özün oldun səbəb hicrana, hicran neyləsin?

Özgə bir gülüzlüyə versəm könül, ey bivəfa,
Sən özündən küs, günahkarsan, Süleyman neyləsin?!

ÇAĞIR

Sənə üz versə kədər, məclisə cananı çağır,
Ləbləri qönçəni, ol gözləri ceyranı çağır.

Söndürə bilməyəcəksən yenə eşqin odunu,
İstəyirsən köməyə çayları, dəryanı çağır.

Eşqdir, hicrdir, aləmdə vüsaldır məna,
Varsa şübhən buna, isbatına dünyanı çağır.

Sağalar məncə vüsal ilə bu hicran yarası,
Çəkmə zəhmət, nə təbibi, nə də loğmanı çağır.

Səni qəmlər dənizi boğmağa eylərsə hücum,
Özgə bir kimsəni yox, onda Süleymanı çağır!

SƏN OLMASAN

Məncə gülməz gül-çiçək, sən olmasan, mən olmasam,
Ay, Günəş olmaz gərək sən olmasan, mən olmasam.

Şübhəsiz, sən, mən – bizik, biz – sən, mənəm.
Yox, qanadlanmaz dilək, sən olmasan, mən olmasam.

El, vətən uğrunda biz yollarda qan-tər tökmüşük,
Eşq ilə vurmaz ürək, sən olmasan, mən olmasam.

Möhtəşəm göylərdəki ulduzların dünyasına
Kim vurar min bir bəzək sən olmasan, mən olmasam?

Biz şəhərlər salmışıq, can vermişik torpaqlara,
Süfrəmiz görməz çörək, sən olmasan, mən olmasam!

UZUN SÖHBƏTDƏYƏM

Lovğalıq olmaz desəm aşiq kimi şöhrətdəyəm,
Eşq dünyasında mən az-çox yenə hörmətdəyəm.

Ey nigarım, hüsnünə cansız şerlər yazmadım,
Qəlbi buzdan çox soyuq aşiqlərə heyrətdəyəm.

İl nədir, sonsuz gəlir sənsiz keçən günlər mənə,
Mən vüsal uğrunda hicranla uzun söhbətdəyəm.

Gözlərindən ayrılanda, gözəlim, zənn et ki, mən
Öz elindən ayrı düşmüş bir kəsəm, qürbətdəyəm.

Rüstəməm, eşqim vətəndir, mən vətən övladıyam,
Mən vətən mülkündəyəm, bir söz: demək cənnətdəyəm.

VÜSAL

Mən etibar edib o nigarın vəfasına,
Düşdüm məhəbbətin dolaşıq macərasına.

Bir doğru aşiq olduğumu mən sübut üçün
Dözdüm, zəhərli töhmətinə, hər cəfasına.

Canan! Yetiş haraya dedim, döndü hər sözüm
Hicrində odlu nalə çəkən ney sədasına.

Eşqinlə, ey gözəl çiçəyim, nazlı dilbərim,
Uçdum məhəbbətin sonu yox bir fəzasına.

Mən öz yarımla fəxr edirəm, Rüstəməm, bəli.
Yetdim vüsali-yarə böyük qan bahasına.

BƏSDİR, GÖZƏLİM

Məni məftun elədin, ah, bu nə səsdir, gözəlim?!
Bu nə səsdir, nə həvəsdir, nə nəfəsdir, gözəlim?

Mən sənin eşqini qəlbimdə müdam gəzdirirəm,
Sən də könlündə mənim eşqimi gəzdir, gözəlim.

Varlığım, xoş əməlim, güllü baharım sənsən,
Bu ürək sözlərimə şübhə əbəsdir, gözəlim.

Gəl, yaxın gəl ki, alışsın nəfəsimdən nəfəsin,
Soyumaq, məncə, sənincin hələ tezdir, gözəlim.

Sevməyirsənsə əgər gəlmə, uzaqdan-uzağa
Səni görmək yenə də Rüstəmə bəsdir, gözəlim.

SƏN BAŞQASAN, MƏN BAŞQAYAM

Biganəyə

Mən baharam, sən xəzan, sən başqasan, mən başqayam,
Göylərim görməz duman sən başqasan, mən başqayam.

Hər şeyə biganəsən, mənsə bütün düşmənlərə
Verməərəm bir an aman, sən başqasan, mən başqayam.

Sözdə, söhbətdə, sədaqətdə, məhəbbətdə, yəqin
Bilməyən yox, hər zaman sən başqasan, mən başqayam.

Etiraz etməz könül, dar gündə təkrar, bir daha
Xalqım etsin imtahan, sən başqasan, mən başqayam.

Mən Süleyman Rüstəməm, bir dost itirsəm cəbhədən,
Od tutar bağrımda qan, sən başqasan, mən başqayam.

GƏNCƏ

Elə ki, güldü sənin bəxtinə dövran, Gəncə,
Hər yerin, hər bucağın oldu gülüstan, Gəncə.

Bilirəm sənsiz üzüm gülməz, açılmaz könlüm,
Mən ürəkdən deyirəm: can sənə qurban, Gəncə!

Adlanırsan bütün aləmdə gözəllər yuvası,
Olmuşam hüsnünə aşiq kimi heyran, Gəncə.

Dostluğun nəğməsi çoxdan bürüyüb göylərini,
Can deyib, can eşidir səndə hər insan, Gəncə.

Görməsin bir də oğul dərdi elin mərd anası,
Çəkməsin ordusunu üstünə hicran, Gəncə!

Şöhrətindir yaraşıq canlı könül dəftərimə,
Ey vətən torpağı, ey ömrü firavan Gəncə.

Əyilib öpdü məhəbbətlə qızıl torpağını,
Sənə hörmətlə qəzəl yazdı Süleyman, Gəncə!

VƏFALI MƏNƏM

Bilən bilir ki, məhəbbətdə haqq sədalı mənəm
Gözəl zəmanəmizin gərdişindən halı mənəm.

Gəzir yenə təzə aşiqlərin dilində adım,
Həqiqət aşiqiyəm, eşqi macəralı mənəm.

Gözümdəsən gecə-gündüz, dilimdəsən, gözəlim,
Sənin yolunda həmişə başı bəlalı mənəm.

Sevən deməz ki, amandır, əcəl döyür qapımı,
Səni sevənlər içində yenə həyalı mənəm.

Mənə vəfasız adı verməsin vəfasızlar,
Süleymanam, biiir aləm sənə vəfalı mənəm!

AXŞAMLAR

Qəribəlik görürəm öz-özümdə axşamlar,
Sənin adın çəkilir hər sözümdə axşamlar.

Xəzər kimi danışan görməyəndə gözlərini,
Günəş sönür elə bil ki, gözümdə axşamlar.

Gülər üzündə əgər gülməsən mənim üzümə
Kədər buludları oyna rüzümdə axşamlar.

Bu doğrudur, gözəlim, heç kim olmayıb, olmaz
Sənin bu nazlarına mən dözümdə axşamlar.

Süleymanam, sən olunca mənim gözümdən iraq,
Günəş kimi batıram mən özüm də axşamlar.

QURBAN OLSUN

Sevgilim, məclisə gəl, can sənə qurban olsun,
Könül hicrində pərişan sənə qurban olsun.

Gül, gülüm, gül ki, xəzansız keçirək ömrümüzü,
Gül, baharım, bu gülüstan sənə qurban olsun,

Deyirəm – ayrılığın dərdinə dərmansa qanım,
Canımın cövhəri bu qan sənə qurban olsun.

Mənə əvvəlki məhəbbətlə görünsən bir an,
Razıyam varlığım hər an sənə qurban olsun.

Ey nigarım, üzümə, çox demirəm, bir kərə gül
Gündə min dəfə Süleyman sənə qurban olsun!

CAR ÇƏKDİM

Dünyaya car çəkib dünən öz inqilabımı,
Dəfn etdim əllərimlə bütün iztirabımı.

Dərdim, qəmim və nalələrim qaldı arxada,
Hürriyyətim yoxaltdı mənim min əzabımı.

Göstərmişəm vəsiqə kimi hər diyarda mən
Həm şeri, həm də nəğməsi al hər kitabımı.

Bilsin bu yer üzündəkilər, mən Süleymanam,
Xalqın adıyla kökləmişəm öz rübabımı.

HƏYAT YOLDAŞIMA

Bu həyat yükünün öhdəsindən mən
Heç gələ bilməzdim sən olmasaydın.
Deyirəm, kim bilir, bəlkə bu qədər
Sevilə bilməzdim sən olmasaydın?

Eşqin möcüzələr yaratdığını,
Mən bilə bilməzdim sən olmasaydın.
Ömür kitabımdan dərdi, kədəri
Tək silə bilməzdim sən olmasaydın.

Yaxşı ki, sən varsan mənim yanımda
Mən gülə bilməzdim sən olmasaydın,
Birgə yaşamağın gözəlliyini
Mən belə bilməzdim sən olmasaydın!

GƏLMƏ

Yazırsan "ayrıldım mən rəqibindən,
Gəlirəm" – yox, gəlmə, amandır, gəlmə,
Çəkdiyim əzablar qaldı arxada,
Səni unutmuşam haçandır, gəlmə!

Sən fil qüdrətini çibində gördün,
Eşqi sevgilinin cibində gördün.
Mənisə həyatın dibində gördün,
Hər kəlmən, hər sözün yalandır, gəlmə.

İstəyirsən ağla, istəyirsən gül,
Sənin məhəbbətin məhəbbət deyil.
Sadə bir gözələ vermişəm könül,
Qəlbimdə sevincim ümmandır, gəlmə!

YÜNGÜL OLMAZ

Hər kəsdə belə şirin dil olmaz,
Hər kəlməsi bir qızılgül olmaz.
Mən ki sevirəm səni ürəkdən,
Bir dərdli günüm dönüb il olmaz.
Hər kim yaşasa özüyçün ancaq,
Xoşbəxtliyə, məncə, nail olmaz.
Yansa ürəyin vətənçün, elçün,
Arzun, əməlin yanıb kül olmaz.
Bir gün belə olmasa yanımda
Hicran yüküm heç də yüngül olmaz.
Gülsən mənim eşqimin bağında
Gül olmasa, bağda bülbül olmaz!

SÖNMƏYİB

Sənə öz könlün ü verdim, səni candan sevdim,
Sevgimə olmac ı əngəl dəli hicran, sevdim.
Bağladım vəcdə gəlib hüsnünə şerimlə kitab,
Bu yolun yolçusutək dərdə dözüb çəkdim əzab.
Sənə öz qəlbimi açdım, sənə min dil tökdüm,
Eşqimə gülləri, bülbülləri şahid çəkdim.
Səni sevdimsə də, heyhat, üzümə gülmədi baxt,
Adına nəğmə qoşarkən gecə-gündüz bir vaxt,
Elə zənn etmə ki, səndən diləyirdim sədəqə,
(Eşqi dünyada, inan, istəməz heç kim sədəqə).
Duymadın qəlbimi əsla, de görüm, mən nə edim?
Niyə küsdün? Sənə bir güldən ağır sözmü dedim?
Solmadı, yox, bu məhəbbət, bu çiçək könlümdə.
Sönməyib, yox, hələ könlümdəki eşqin həvəsi.